

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 15 / Sayı: 169 / Ocak 1996 / 4,- DM

1996 UFKUMUZ DEVRİMİN ZAFERİDİR

Yılların önemi ancak yıllar sonra anlaşılır. Tarihin hangi kesitlerinde hangi gelişmelerin nasıl belirleyici roller oynadığını amaçlara ulaşıldığında daha iyi kavranır. Doğrular ve yanlışlar daha da netleşir. Ve bunların içinde yaşayan insan da kendini güçlü bir sorgulamadan geçirir.

Başarıların ve kayıpların nedenlerini aynada görür gibi olur. Belki bu genel bir doğrudur. Hatta herkesin bildiği bir gerçektir. Ancak gerekleri en çok yerine getirilmeyen veya bu gerçeğe göre en çok davranılmayan da budur. Dolayısıyla bugünde yapılanlara gelecek için, tarih için yapıldığı bilinciyle müca-

deleye yaklaşmayanlar ne kadar başarılı olurlar, bu tam bir tartışma konusudur. Bu kişiliklerin yeni bir tarih mücadelesi içinde yer almalarına rağmen tarihte iz bırakmaları da beklenemez.

Bugün ulaşılan büyük süreç ancak, büyük kişilik anlayışlarıyla karşılanarak kazanılabileceği kesinleşmiştir. Sonra-

dan pişmanlığı affetmeyecek kadar acımasız olan bu süreç doğru karşılanmıyorsa, tarihin büyük eylem militanları olarak rol oynanırsa, bir devrimi kazanılabilecek kadar anlamlıdır. Uğruna çok rahatsız olacak, çok yorulacak, çok düşünecek, çok yapacak ama bütün

Devamı 2. sayfada

Tarihlerin çatışmasında büyüyen SERXWEBUN 15. YILINDA

Günler, yaşamlar, olaylar yazılarak ve görüntülenerek tarihleşir. Gelecek de böyle yaratılır. Yapabilmek ve değiştirebilmek kutsal bir eylemdir, yeni bir tarihtir, bir başlangıç ya da dönüm noktasıdır. Her gelişme kendi döneminde etkilidir, otoritedir, dönüştürücüdür. Ama bunu tarihe yazmak, topluma ve insanlığa mal etmek, gelecek nesiller için derse dönüştürmek ve böylece gelecek asırlara taşımak için yazıyla, görüntüyle belgelenmesi vazgeçilmezdir.

Tarih görevini başarmak kolay değildir!

Bütün dünya insanlığının sorunları üst üste yığılmış çözüm bekliyor. İnsanlığın başına getirilen trajediler yaygınlaşıyor. Yaşam bozuluyor. Ruhsal ölüm neredeyse kanıksanıyor. İnsanın büyümemesi için şimdiki dünya egemenleri tarafından elden ne geliyorsa o yapılıyor. "Küçük adam"ların sayısının azalmasına izin verilmiyor. Büyüklük ve küçüklük kader olarak dayatılıyor. Adeta ilerici çağ gerici çağ olarak dayatılıyor. Ve insanlık yorgun düşürülüyor.

Genel insanlık içerisinde Kürdistan halkına dayatılan düşürülmüşlük her halkından daha kötü bir yerdedir. Şimdiki Türk özel savaş cumhuriyeti, topyekün bir ulusal imhayı her gün, her saat halkımızın başında bir Demoklesin kılıcı gibi sallıyor, zaman zaman vura-bildiğinde insanlığın başını uçuruyor.

Devamı 3. sayfada

BAŞKAN APO'YU ANLAMAK, DUYMAK VE SEVMEK

Zaferi kesinleştirmektedir

Tarihin başlangıcından bu yana, her önemli kesitte, her yeni çağda hiç şüphesiz halkların büyük mücadeleleri vardır. Bu anlamda hiçbir toplumsal gelişme, halkların alın-teri anılmadan gerçek yerini bulamaz. Bu kesindir ve hiç kimsenin ne yapılırsa yapılsın karşı çıkamayacağı kadar açık bir gerçektir. Tarih buna tanıklıktır. Zaten tarihi de yapan halkların bu mücadele gerçeğidir.

Bunun kadar tartışmasız olan bir gerçek daha vardır: Halkların mücadelesini tamamlayan önderlik gerçeği. Hiçbir halk mücadelesi yoktur ki, önderliksiz olsun. Hatta önderliğin güçlülüğü halk mücadelesinin başarısı şeklinde sonuç vermiştir. Önderliğin zayıflığı ise halk mücadelesinin yenilgisi biçiminde sonuçlanmıştır. Bunlar birbirini tamamlayan ger-

Devamı 7. sayfada

Tarihten günümüze YENİ İNSAN

"Toplumların derinden yaşadıkları bunalım süreçlerinde yol gösteren ve tayin edenler, genel olarak kahraman kişilikler olmuştur. Şarlatanlar ise bu bunalımların devrimci tarzda aşılması, yeni bir toplumsal düzenin kurulabilmesi önünde ve kahraman kişilikler karşısında engel olmaya çalışmışlardır."

Yazısı 20. sayfada

Aydın ve sanatçının aydınlanma ihtiyacı

Kürt edebiyatından sözetmek için, her şeyden önce Kürt ulusunun edebiyat potansiyelini yaratan durumlardan sözetmek gerekiyor. Hiçbir edebiyat, var oluşunu gerektiren bir toplumsal zemin olma-

dan var olmamıştır. Ya da, gerçekleşen edebiyat, kendisini toplumsal bir zemine göre biçimlemiştir.

Kürdistan'da daha doğrusu bir çerçeve olarak Kürt ulusunun yaşam alanlarında günümüze kadar oluşan toplumsal

zemin, her türden kültürel var oluş biçimlerine olduğu gibi, edebiyata da çok geniş bir zemin sunuyor. Bu, günümüzün en derin çelişkilerine sahip bir insan tipi olarak Kürt insanının, bütün insanlık tari-

Devamı 14. sayfada

Son taktik adımlar

ABDULLAH ÖCALAN

Devrimci mücadelenin her cepheden gelişmesi, ancak dönemin çok sağlam değerlendirilmesine dayanan taktiklerle ortaya çıkabilir. PKK gelişiminin en temel nedenlerinden biri de; siyasi ortama dolaylı veya kapsamlı bir güçle zamanında yaptığı müdahalelerdir. Teorik gelişim kadar, zamanında pratik adımların da ustaca ve yaratıcılıkla geliştirilmesi bugüne kadar kesintisiz yürütülen ve geliştirilen mücadelenin esas doğru tarzıdır. Ama bu esasların kadro yapımız tarafından özümsemiş, taktik önderliğin yaşam ve mücadele sahalarına uyguladığını söylemek zordur. PKK adına ne kadar teorik derinliği sağlamak istiyorsak, yine pratik adımları da yerinde atmaya çalışıyorsak, bunun tam tersi kadro yapımız tarafından sığ ve keyfi yaklaşımlarla boşa çıkarılmakta, çarçur edilmektedir. Gelişmelere çok sınırlı ve kendiliğindenci karşılık vermek kadro yapımızın bir özelliği olmaktadır. Yetersiz ve kabul edilmez durumları kadro yapımızın yoğunca yaşadığını bu tarihi sürecin temel bir özelliği olarak değerlendirmek mümkündür.

Devamı 16. sayfada

ŞEHİTLERİMİZ DOĞUŞUN GÜLLERİDİR

Abdulkadir Aydın, Ömer Durmaz, Ramazan Turpçu, Mesut Unsal, Gülşen Özdemir hevalerin anı yazıları

23-24-25. sayfalarda

Serxwebûn'dan...

1996 UFKUMUZ DEVRİMİN ZAFERİDİR

Baştarafı 1. sayfada

bunları da kesin kazanmaya göre ayarlayarak bir aşamadan geçerken herkesin bir kez daha dönüp kendi cüceliğine bakması, ne olup olmadığını görmesi zafer dönüşümünü yapması kutsallık derecesinde bir zorunluluktur.

Kürdistan Türkiye, Ortadoğu ve dünyadaki gelişmelerden anlaşılması ve sonuç çıkarılması gereken de bundan başka bir şey değildir. Bu anlamda yeni bir sınavın tam ortasında bulunuyoruz. Hepimizin bu sınavı geçme sorunu var. Bilinmelidir ki, bu sınav geçen hiçbir yılda ve süreçte yaşanmadı.

TÜRKİYE YENİ YILA GİREMEDİ

Türkiye cumhuriyet tarihinin en büyük siyasal krizini yaşıyor. Planlarını gerçekleştiremedi. Taktikleri ters tepti, kaybetti. Bu anlamda 1995 yılının son taktiği olarak 24 Aralık seçim-

yor. Provokasyonlarla, olayları dikkatleri başka noktalarda yığınlaştırmaya çalışıyor. Sorun olan değil olmayan sorunu gündemleştiriyor. Var olan siyasal ortamdan özel savaşı yürütecek bir hükümet çıkarılmıyor. Sorun RP'nin birinci parti çıkması, DYP ve ANAP'ın eşit sonuçlar alması değildir.

Ya da seçim öncesinde "Refah'la koalisyon yapmayacağız" sözlerinin sarfedilmiş olması değil. Bu, kamuoyuna yönelik büyük bir çarpıtmadır. Toplumun Türkiye gerçeğinin asıl kriz boyutunu görmemesi için gözler önüne çekili perdedir. Özel savaş rejimin idealindeki hükümet ANAP-DSP koalisyonuydu ve bu iki partiyle genelkurmaylığın yönlendirmesi altında bir sürecin götürülmesiydi. Beklenen proje başlamadı. Aslında özel savaş projeleri bu hükümetle başarılacaktı.

Cezaevlerine yönelik katliamları başlayan provokasyonlar zinciri daha devam ediyor. "Kendi gündemini kendin yarat" yaklaşımıyla Sabancılarla yöneldi. Suikast uzun bir süre kullanıldı. Bu arada gazeteci Metin

Rus yolcuların oluşturduğu yolcu feribotu Karadeniz'de rehin tutuldu. Bir süre sonra Metin ve Sarah'ın aşkını gündemleştirdi. Son olarak da Ege'deki kayalıklara Türk bayrağının dikilmesiyle bir kez daha gündem saptırıldı. Türkiye'de gündem saptırması devam ediyor.

TC bu kadar basit ve çaresiz şekilde gündem oluşturmaya ihtiyaç duyacak kadar yorgun düşmüştür. Türkiye bir parçalanmışlığı yaşıyor. Egemen kesimde "görüş birliği" bitmiştir. Bütün temel sorunların kaynağı Kürdistan sorununun özel savaş yöntemleriyle halledilemeyeceğine, mevcut politikayla Türkiye'nin gittikçe çözümsüzlüğe doğru gittiğine inanların sayısı artmaktadır. Gündemin provokasyonlarla oluşturulamamasının bir nedeni de bu konuda bir birliğin, kalmamasıdır. Artık eski "Milli mutabakat"lar "tek sesler" geride kaldı, aşıldı.

Sorun gelip çözüme dayanmıştır. Ya çözüm politikalarına yönelinecek, ya da çözümsüzlük politikalarına. Özel

eski politikaların sonuç alamayacağı kesinleşmiş olmasıdır.

Özel savaş rejimi önüne bir plan koymuştur. Bunun üzerinde bölgesel ve uluslararası bağlantılar da vardır. Bu planı "güçlü" bir hükümetle yürürlüğe koyacaktı. Seçim sonuçları "güçlü hükümet" ayağını kırmış olsa da, tasarlanan plandan vazgeçilmiş değildir. Buna göre, Kürtler kabul edilecek, kültürel bazı haklar tanınacak; OHAL, koruculuk vb. sistemler boşluk yaratmayacak şekilde yeni düzenlemeler temelinde kaldırılacak. Bu kez halk "fail meçhul", "gözaltında kaybetme" vb. katliam türleri yerine bahsedilen "haklar"la PKK'den koparılmaya çalışılacak. Bununla birlikte Korkut Özal'ın önerdiği özel vurucu güçlerle PKK'nin "beyin takımı" imha edilecek ve geri kalan PKK eritilecek.

Aslında bu, kemalist politikaya kurban seçilen Turgut Özal tarafından düşünülmüş ve başarılı olamamıştı. Bu politikadan vazgeçilmiş yeni arayışlar içine girilmişti. Mesut Yılmaz'ın seçim öncesindeki "Özalcılı-

sözcülüğünü yapıyor. Seçim öncesinde çok kavgalı olan Mesut Yılmaz ile Çiller'in seçim sonrasında hiçbir şey olmamış gibi karşılıklı uyum gösterilerine girmesi bir taktiktir. Birbirlerini karşılıklı etkilemek veya etkisizleştirmek amaçlıydı. İki ayrı planın çatışma süreciydi. Çiller'in arkasında ABD vardır. Hükümet kurma görevi Çiller'e verilmesi ardından Mesut Yılmaz'ın ANAYOL koalisyonunun gerçekleştirilemeyeceği bir biçim rededi tavrı içerisine girmesi kemalist savaş yanlısı kliğin bir tavrıdır. Kişisel bir yaklaşım değil, genelkurmaylığın yönlendirmesidir. Çiller'e hükümet kurdurtmamak için çok ince hesaplar yapılmaktadır. PP ve ANAP görüşmesinde Yılmaz'ın açık kap bırakması, DYP'nin ANAP etkisine alınabileceği yönünde planlardı.

Şimdi iki eğilim arasında hükümeti birbirine kaptırmama mücadelesi yaşanıyor. Yılmaz, Çiller'in hükümet kurma yetkisini derhal cumhurbaşkanlığına iade etmesini isterken, Çiller yetkiyi iade etmeyeceğini ve bu sorunun kendisi ile cumhurbaşkanı arasındaki bir yorum olduğunu söylüyor. Bu ciddi bir durum ve karşıtlıktır. Bu çatışma devlet yöntemi içinde derinleşmeye doğru gidiyor. Dolayısıyla hükümet kurma sorunu her iki taraf açısından da hayattır. Hangi taraf hükümet olursa olsun, iktidar ve muhalefet arasında çatışma kızışacak. Önemli ve belirleyici olan budur. Belki son 15-16 yıldır ilk defa Türkiye için hükümet çok hayati bir araca dönüşmüştür. Eskiden zorlanmadan tek bir emirle güçler düzenlenebiliyordu. İktidar ve muhalefet yukarıdan belirlenebiliyordu. Şimdi değil. Her şey değişmiştir ya da değişmek zorunda kalmıştır.

Devlet içindeki karşıt eğilimler devleti parçalamak yerine devletin bütünlüğünü korumak amacındadır. Öncelikle bu böyle bilinmelidir. Karşıtlık, kutuplaşma bunu nasıl başarabileceği konusundadır. Bu anlamda her iki tarafın amacı ortak, ancak uygulamada karşıt. Böyle bir zıtlışmanın Demirel'in deyimiyle, kendi devletlerine zarar vermekte, ancak geline süreçte bu bir kaçınılmazdır. Her iki tarafta da güç toparlama çabası var. Bu yaklaşım ordu ve polis teşkilatları içinde de yansımalarını bulmaktadır. Bu politik eğilimlerin gittikçe belirginleşmesi ve aktifleşmesi hem polis, hem de ordu içinde tasfiyelere yol açmaktadır.

Bu durumun PKK'nin ilan ettiği ateşkes sürecinde yaşanıyor olması, durum için büyük politik avantajlar sağlamaktadır. Bazı duymalara göre devlet yönetiminin bir kesimi ateşkesin devam etmesinden yanadır. Güçlünkonak katliamının ateşkesi bozmak amacıyla yapıldığı ve savaşa karşı olan kesimin de desteklemediği, bu nedenle de söz konusu provokasyonun erkenden deşifre olduğu yaygın bir görüştür. Bu olasıdır ve anlaşılır. Çünkü ateşkes bozulup da bir daha savaş karşılıklı devam eterse, Türkiye'nin durumu ne olur sorunu hiç kimse kesin cevaplayamaz.

Türk sermaye çevrelerinin devreye girmiş olmasının bu çıkmaz durumun gerçeği içinde değerlendirmek gereki-

lerinden umduğundan veya hesapladığından çok farklı bir sonuçla karşılaştı. Seçim sonuçlarında kendi siyasal yenilgisini çok iyi gördü. Aslında rejimin bütün yenilgisi seçim yenilgisinde özetlendi. Bu bir hazırlıktı; 1996 yılına planlı ve hedefli bir girişin hesaplarıydı. Siyasal tablo özel savaş projelerine ters ortaya çıkması, 1996'ya ilişkin bütün planların suya düşmesin neden oldu. Sonuçta devlet çarkı durma noktasına geldi ve seçim yenilgisine bakılıp kaldı. Şu anda Türkiye'de uğraşılan bu yılın değil geçen yılın çözüme kavuşturulamayan sorunlarıdır. Ve şimdiki Türkiye 1995 yılının Türkiye'sidir. Bu Türkiye çok rahat yıkılabilecek bir Türkiye'dir.

Bu bunalımlı tabloyu yaşayan Türkiye nefes almaya zaman kazanmaya çalışıyor. Bunun için gündemle oynu-

Göktepe'ye çok ilginç bir şekilde sahip çıktı. Bu arada vahşet fotoğrafları yayınlanınca Türk devletini büyük bir telaş sardı. Bu telaşla yapılan açıklamaların hiçbir inandırıcılığı yoktu. Ve yeni bir provokasyona ihtiyaç duydu. Şırnak-Güçlünkonak yolunda 11 yurtsever minibüste yaktı ve PKK'nin üstüne attı. Bu provokasyon anında deşifre edildi ve devlet suç üstü yakalandı. Ardından içinde çoğunluğunu

savaş eskisi gibi yürütülme koşullarına sahip değildir. Bir kesim dışında hiç kimse gönüllü olarak kirliliğe katılmıyor. Böyle bir durumda yürütülecek bir özel savaşın destekleyeni yoktur. Ne Türkiye'de ne de Batı'da PKK'ye karşı olan herkes, her çevre-örgüt ve devlet aslında imha şiddeti konusunda üzerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Daha kalan bir imha türü varsa onu da kullanırlar. Fakat kesin olan şudur ki,

ği" buydu. Ona bunu söyleyenin genelkurmaylık olduğu, şimdiki sesizliğinden daha iyi anlaşılıyor.

Savaş ciddi bir boyut kazanmıştır. Türkiye'nin şansı kalmamıştır. Batı artık özel savaşı desteklemeyecektir. Kendine göre bir siyasi çözüm dayatıyor. Yardımları siyasi çözüm şartına bağlıyor. Genelkurmaylık bunu biliyor ve tavrını koyuyor. Özellikle Mesut Yılmaz ve Bülent Ecevit, bu tavrın

"1996 yılında PKK'nin karşısında varlık gösteren bir Türkiye yoktur. PKK'nin yaptıkları da, TC'nin yaptıkları da Kürdistan devrimini güçlendirmektedir. Kürdistan devrimi ikili kazanırken, TC de ikili kaybetmektedir. Hem kendi taktik hataları, hem de PKK taktikleri sonucu."

yor. Başkanlığını işadamı Bülent Eczacıbaşı'nın yaptığı TESEV (Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı)'nin bir "Kürt Barış Konferansı" yapma

mücadelesini daha iyi görmüş, hak vermiş ve sempati beslemiştir.

PKK MESAFAYI AÇIYOR

Türkiye tarihinin en ciddi krizini yaşadığını belirtirken, PKK'nin de buna karşılık en güçlü döneminde olduğunu özellikle vurgulamak gerekiyor. PKK hiçbir zaman her an için siyasal atımların yaratılabileceği koşullara ve imkanlara bugünkü kadar sahip olmadı. Türkiye'yi oldukça gerilerde bırakmış, aradaki mesafeyi açmıştır. Denilebilir ki, 1996 yılında PKK'nin karşısında varlık gösteren bir Türkiye yoktur. PKK'nin yaptıkları da, TC'nin yaptıkları da Kürdistan devrimini güçlendirmektedir. Kürdistan devrimi ikili kazanırken, TC de ikili kaybetmektedir. Hem kendi taktik hataları, hem de PKK taktikleri sonucu.

İnisiyatif bizdedir. Ulusal düzeyde olduğu kadar uluslararası düzeyde de

etmektedir. Tersyüz edilen gerçekleri yerli yerine oturtmaktadır. Ve bunu büyük politik ustalıklarla başarmaktadır.

Tartışmalar PKK ve ateşkes üzerinde yoğunlaşıyor. Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu, ABD Kongresi ve devletlerinin parlamentolarında, yine uluslararası itibara sahip kurumlarda Kürdistan sorununun çözümü konusunda değerlendirmeler yapılıyor raporlar hazırlanıyor, yeni politikalar oluşturuluyor. Dünya egemenliğine oynayan devletlerden tutalım da sokaktaki insana kadar, Kürdistan sorununu duyan herkes, artık statünün ne olabileceği konusunda tartışıyor. Sorun, inkar edilebilecek düzeyi çoktan aşmıştır. Türk devleti bile inkar etme gücünü artık kaybetmiştir. ABD ve Avrupa'da kamuoyu oluşturuluyor. PKK için "terörist" denilebilecek ya da inandırabilecek bir neden bulunmuyor. Kürdistan sorununun çözümü ve kirli savaşın durdurulması için barış hareketleri doğuyor ve ilk pratiklerini sergiliyorlar. Koşullar ve po-

leşmiş olmasıdır.

Böyle bir politik zeminde hareket noktası ve perspektifi nasıl olmalıdır sorusunun cevabı önemlidir. Eskisi gibi değerlendirilemeyeceği kesindir. Olgunlaşan ve Kürdistan'dan yana politik yoğunlaşma yaşayan bu zemin her atılımı üretmeye hazırdır. Zaten bu yönüyle de ele almak gerekiyor. Politikleşen bir atmosfer tek yanlı işlemez. Belki bazı güçlerin lehine avantajlıdır ancak bundan rehavete kapılmamak gerekiyor. Dezavantajlı güçlerin yapacağı provokasyondur, komplo, süreci sekteye uğratmaktır. Dolayısıyla TC'nin olası uygulamalarına karşı uyanık olmanın gereği her dönemden daha yakıcıdır. Süreci atımlarla götürmemek, karşı-devrim cephesinin olası komplolarına zemin yaratmaktır, nefes aldirtmaktır, süre kazandırmaktır. Bu da ciddi yenilgilerin nedeni olacaktır.

Türk devleti ağırlıklı olarak taktiklerini yenilmemek konusunda yoğunlaştı-

sal kurumluların hızla tamamlanması ve tam kapasiteyle çalıştırılması kesin olmalıdır. Devrimci diplomasi hamle üstüne hamle yapmanın en elverişli dönemine girilmiştir. Ulus olarak yeni gelişmelerin ağırlığına hazır olmalıyız. Ufkumuzu devrimin zaferine dikmeliyiz. 1996 yılı, şimdiden görüldüğü gibi çok amansız ve yoğun geçecektir. Buna hazırlıklı olduğumuz, buna güçlendiğimiz ve yenilediğimiz oranda kazanacağız.

Bu yılın Ulusal Kongre yılı olması da, Kürdistan çapında bir dönüm noktası olabilir. Hazırlıkları hızla yürütülen Ulusal Kongre, Kürt ulusunun beyin merkezi olma rolünü oynarsa, çok önemli gelişmelerin ortaya çıkması için hiçbir neden yoktur. Ulusal Kongre temelinde sağlanacak güçlü ulusal birlik, Kürdistan'ın her parçasındaki ve ülke dışındaki halkımıza yeni bir ruh, yeni bir heyecan verecektir. Ulusal Kongre artık gelinen aşamada ulusun birliği için şarttır. Bazı görüşler

girişiminde bulunması, mevcut devletin yönetimine ve partilerine duyulan güvenin bir sonucudur. Eğer bugün Türkiye'de en yüksekte bulunan sermaye çevreleri Kürdistan gibi ateşten gömlek olan bir soruna ilişkin en radikal söylemlerde bulunuyorlarsa, bu devletin bitiş noktasında olduğunu gösteriyor. Bu durum aynı zamanda çözüm sürecinin yaşandığına da işaret etmektedir.

Buradan çıkan sonuç, Türkiye'nin iyiden iyi bir yol ayrımında olduğunu. Çözümüzlükte ne kadar ısrar edilirse, çözüm yanlıları o kadar güç toparlar.

Devletin kendi içinde böyle bir anlaşmazlık ve parçalanmışlık durumu yaşanırken halk muhalefeti de politikleşmekte, tavrını radikalleştirilmektedir. Çeşitli barış yanlısı sloganlar atmakta, kirli savaş reddetmektedirler. Kaldı ki bütün toplum özel savaş tarafından vurulmuş, tahribata uğratılmıştır. Sistem dışına çıkan kitleler, Kürdistan halkının

PKK taktikleri işlenmekte ve ciddi sonuçlar almaktadır. PKK mevcut siyasal süreci Kürdistan devrimi lehine dönüştürmek için, politikalar üretmekte, çözüm projelerini geliştirmektedir. Ne TC sömürgeciliği ne de Batı emperyalizmi PKK siyasal çözüm perspektif karşısında karalayıcı bir iddiada bulunamaktadır. PKK, kendisine karşı çok kötü kullanılan silahların mekanizmasını altüst

litik atmosfer böyle bir gelişme için fazlasıyla elverişlidir. Her şey umut vaat ediyor. Bir Avrupalı yazarın değerlendirmesinde dile getirdiği gibi, "PKK'siz çözüm, Kürtsüz 'Kürt' çözümüdür." Artık bu noktaya ulaşılmıştır ve genelleşmiştir. Bu doğru görüşün kabul edilip edilmemesi önemli değil. Dikkate alınması gereken nokta, bu görüşün ortaya çıkmış ve ilgili çevrelerde yer-

riyor. Bunun içinde psikolojik savaşa oldukça ağırlık veriyor. Şimdiki durumuyla kirli savaş kazanamayacağını, ya da bu şekilde sürdüremeyeceğini biliyor. Askeri olarak saldırıda olabilir ancak siyasal olarak bir savunmayı yapıyor. Sosyal gerileme sürecini durdurmak için var gücüyle yükleniyor. Zamana ve bu zaman içinde toparlanmaya ihtiyacı var. Rakip gücün bu zayıflığı, siyasal yüklenmelerin gerekçesidir. Bunun başarılması için taktiklerin zenginleştirilmesi, yüklenme noktalarının iyi tespit edilmesi için iç siyasal tartışmaların yaygınlaştırılması, nelerin yapılabileceği konusunda platformların oluşturulması gerekiyor. Her zemin bir fırsattır, bir imkandır. Güçlü bir inisiyatif güçlü kazandırır.

Bu güçlü yoğunlaşma olmak zorundadır. Düşman günlük politika yürütü-

"Ulusal Kongre'nin erken olduğu" gibi yaklaşımlarla sürecin dışında kalıyorlar. Ulusal Kongre'nin dışında olmak ancak bu güçlerin kendilerine kaybettiler. Kürdistan halkının büyük öfkesini üzerine çekeceklerdir. Yabancı güçler ve Kürt ulusunun düşmanları bugün, Kürt ulusunun birliğini tehlikeli görüyor ve böyle bir birliğin gelişmemesi için elinden gelen her şeyi yapıyorlar. Çünkü Kürt ulusunun birliği Ortadoğu'da yepyeni bir durum yaratacaktır, şimdiden altüst olan dengeler görülmemiş düzeyde bir kez altüst olacaktır. Bu da devrimdir. Elbette, Kürt ulusunun birliği emperyalizmi rahatsız ediyor. Kürdistanlı güçlerin bugün Ulusal Kongre gibi tarihi bir çalışmanın dışında kalmaları devrimin ancak süresini uzatabilir. İşte daha erken bir devrim için Ulusal Kongre'ye

Tarihlerin çatışmasında büyüyen SERXWEBUN 15. YILINDA

Baştarafı 1. sayfada

Bu da bir tarihtir. Bu tarihe karşı ölümüne direnen halkımızın PKK önderliğindeki kurtuluş savaşı da bir tarihtir. Tarihlerin çatışmasıdır bu. İlerici tarih ile gerici tarihin büyük egemenlik savaşıdır.

Serxwebun gazetesi tarihlerin çatışmasını 14 yıl boyunca adım adım izledi; yazdı, değerlendirdi ve yorumladı. İlerici, devrimci tarihin, bütün zorluklarına rağmen gerici tarihin üzerine amansız gidişini belgeledi. Gücünden, temposundan hiçbir şey yitirmeden maratonunu sürdürdü. Ortadoğu'nun karanlık ülkesi Kürdistan'ın hangi mücadele taktikleriyle, hangi fedakarlık ve kahramanlıklarla aydınlandığını yazılı belgeler haline getirdi. Bugün çağdaş ulusal kurtuluş tarihini yazmak isteyen her tarih bilimcinin ilk başvurusu gereken bir kaynağa dönüştü. Belki savaş içinde yaratılan tarihin bütün ayrıntılarını inceleyememiş, yansıtamamıştır, ama bütün temel süreçler ve bu süreçlerin belirgin geliş-

meleri kaydetmiştir.

Serxwebun, Kürdistan ve parti tarihimizi belgelemekle aynı zamanda bu tarihin önemli ve uzun soluklu bir gazetesi olma ünvanını da kazanmıştır. Serxwebun'ün gücünü Başkan APO'dan, PKK'den, savaşan özgürlük kuvvetlerinden ve halktan alarak, bu yeni tarihin belgesi olma şansına erişmiştir. Serxwebun PKK gerçekliğine bağlı olarak devrimci basın-yayın alanında kesilmeyen bir soluk olmuş, her türlü şart altında hedefine ulaşmanın mücadelesini vermiştir. Kesintisiz devam eden bu mücadelesiyle, Kürdistan halkına, devrimi yaşatma, taşıma, özel savaş tarafından daraltılmaya çalışılan ufukları aydınlatma sorumluluğunu yüklenmiştir.

Bakış açısıyla, süreçlere yaklaşımıyla, pratik çalışmasıyla yeni bir üslup yaratmıştır. Ucuz ve biçimsel gazeteciliğin alternatifi olarak büyük ve kutsal emeğe dayalı bir anlayış yerleştirmiştir. Eski ve çürümüş dünya-

dan kalma istemin ve rüzgarın peşinde sürüklenmek yerine, yeninin benimsenmesi ve yükselişin bayrağı olmuştur. Görevlerinin ağırlığı altında güçlenerek, doğru siyasal çizgide ufku geniş tutmuştur, geleceğin perspektifini sağlam bir şekilde oturtmuştur. Bu özelliğiyle Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinden ayrılmaz bir parçaya dönüştürmüştür.

Serxwebun, bir yılı daha geride bırakıp 15. yılına girerken, 14. yılından daha güçlüdür. Güçlülüğünü söylemin pratiğine dönüştürerek kanıtlayacaktır. Halkımızın, dostlarımızın ve kadrolarımızın beklentilerine cevap vermeyi hedeflerken, daha güçlü perspektiflerden hareket edecektir. Ve dolgun içeriğiyle aydınlatıcı ve yol gösterici olacaktır.

Yeni bir yıla giriş vesilesiyle halkımızın, dostlarımızın ve bütün okurlarımızın 1996 yılını büyük düşüncenin büyük eylemiyle kazanmasını diliyoruz.

"Mesut Yılmaz'ın ANAYOL koalisyonunun gerçekleşemeyeceği bir biçim redci tavır içerisine girmesi kemalist savaş yanlısı kliğin bir tavrıdır. Kişisel bir yaklaşım değil, genelkurmaylığın yönlendirmesidir."

yor. Bugün söylediğini yarın söylemiyor; bugün yaptığını yarın yapmıyor. Ya da yarın neyi nasıl yapacağı kolay kolay bilinmiyor. Bu ciddi siyasal sürecin mutlaka dikkat edilmesi gereken bir özelliğidir. Siyasal temsil olayı en çok bu dönemin ihtiyacı durumundadır.

Bir yandan düşman cephesini kontrolde tutarken, siyasal taktiklerin sonuçları ulusal inşaya dönüştürülmelidir. En sıradan kazanımın boşa gitmemesi, ulusal örgütlenmenin bir parçasına dönüştürülmesi önemli ve gereklidir. Ulu-

gitmek gerekiyor. Bu fırsatın kaçırılmaması gerekiyor.

1996 yılının bütün sorunu, bu yıl militanlığın ölçülerini eksisiz yakalamaktır. Parti Önderliği'nin perspektif ve çözümlenmelerine derin yaklaşarak, özümleme mutlak olmalı. Hiçbir kişilik yetmezliği, hiçbir sorun artık kabul edilemez. Her şey devrim ve kazanmak için seferber edilmelidir. 1996 yılına herhangi bir yıl gibi yaklaşım olamaz. 1996 devrim keskinliğinde bir yıl olacaktır.

DÜNYA VE KÜRDİSTAN

1995

sonbaharında ABD, dünyanın birçok sorunlu bölgesine hemen hemen aynı anda ve çok yönlü siyasal, diplomatik ve askeri müdahaleler gerçekleştirdi. Denilebilir ki, bu müdahaleler, dünyanın siyasal ve diplomatik gündemini koşullayan ve yönlendiren bir niteliktedir. Hatırlanırsa, Bosna-Hersek'e NATO bombardımanı ile ABD'nin diplomatik atağı aynı anda başladı. Yine aynı dönemde Dublin zirveleri peş peşe birbirini izledi. Irak'ta yaşanan "Damat krizi", Ürdün'ün Irak politikasında öne çıkarılması, "Ortadoğu Barış Süreci"ne ivme kazandırılması gibi gelişmeler, hemen hemen aynı dönemde yaşandı. Buna Yunanistan ve Makedonya anlaşmasını da eklemeliyiz.

Balkanlar ve Ortadoğu'da meydana gelen bu gelişmelerin ortak bir özelliği var. Hepsisi de ABD'nin inisiyatifinde gelişen gelişmelerdir ve bir dünya stratejisine oturuyor. Diğer emperyalist merkezler, dünyaya biçim verme doğrultusundaki bu stratejik girişimleri izlemek, ya da ABD'yi desteklemek durumunda kalıyorlar. Ciddi bir ağırlıkları hemen yok gibidir.

Dikkat çekici bir nokta daha var: ABD, Bosna olaylarında harekete geçirdiği NATO'yu yeni döneme uyarlatma kararlılığında görünüyor. Bu noktada Avrupalı dostları karşısında ek bir üstünlük sağlamış bulunuyor.

Görülüyor ki bölgemizde, yakın çevremizde ABD damgalı baş döndürücü gelişmeler yaşanıyor. Bu gelişmeleri anlamak, dünyanın mevcut halini, güç ilişkilerini ve olası gelişme eğilimlerini incelemek gerekiyor. Kaldı ki, ABD'nin söz konusu dünyaya biçim verme ve "istikrar kazandırma" atağının önemli bir ucu, doğrudan Kürdistan'a dokunuyor. Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'daki gelişmeler, çatışmalar, müdahaleler bizi yakından ilgilendiriyor. Dolayısıyla dünyanın halini ve yaşanan güncel gelişmeleri biraz anlamaya çalışmak bizim için bir zorunluluk oluyor. Önce dünyanın çok genel bir panoraması hakkında birkaç not düşmek istiyorum.

KAPİTALİZM YENİLGİYE UGRAMIŞTIR

Sovyet sosyalizminin yıkılışından sonra dünyamızda yaşanan gelişme eğilimleri, çelişki ve çalışmalarını varlığını sürdürüyor. Değişik biçimlere bürünse de durum böyledir. Dengesizlik, genel düzensizlik, merkez kaç eğilimlerine görece bağımsız davranma durumları ve çatışma etkenleri, dönemi etkilemeye devam ediyor. ABD'nin dünya liderliği ve jandarmalığı, yani tek kutuplu dünya, içinde çok kutuplu

"Bu dünya hali, bir uluslararası devrim niteliğinde olan Kürdistan devrimi için önemli olanaklar, fırsatlar ve elverişli koşullar sunuyor. Fakat tuzaklar, handikaplar da az değildir. Burada önemli olan dünyamızın bu halini, olanak ve tuzaklarını doğru bir tarzda ve titizlikle izlemek, incelemek ve devrimi sonuna kadar yararlandırmaktır."

luk eğilimini taşısa da dünyamızın önemli bir gerçeğini yansıtıyor.

Sovyet sosyalizminin yıkılışından sonra ortaya çıkan ve bugün devam eden dünya durumunu şu noktalarla özetleyebiliriz:

1 Sovyet sosyalizminin yıkılışıyla birlikte iki kutupluluğa dayanan dünya dengeleri ve dünya düzeni bozuldu. Değişim yerindeyse "dünyanın çivisi çıktı!" Ortaya çıkan bu dengesizlik, bugüne kadar aşılabilmiş değil. Tek kutupluluk, dünya düzensizliği ile birlikte yol alıyor. Fakat, bu bir geçiş dö-

onun ideolojisi için ağır bir yenilgi anlamına geliyor. Sosyalizme, bu yeniden kitlesel yöneliş önemlidir. Yönelindikleri sosyalist partilerin niteliği ve gerçek kimliği ne olursa olsun, geniş yığınların sosyalizme yönelmelerinin dünya çapında ideolojik ve moral etkileri olacaktır. Kapitalizmin "ebediliği" safatasının bu kadar erken açığa çıkması, dünya sosyalist hareketi açısından önemli bir güç ve moral etkenidir. Sosyalizm, yeniden dünya çapında yükselme eğilimine girmiştir. Önümüzdeki yıllarda bunun daha çar-

egemen yan olsa da, iç içe geliyor. Ulusal sorun ve çatışmalar, kadın ve çevre sorunları, barış gibi eğilimler etkinliklerini sürdürüyorlar.

1 Yeni sömürge ülkeler, her türlü yoksulluğun, geriliğin, baskı ve barbarlığın odaklandığı alanlar olmaya devam ediyorlar. Buralarda toplumsal mücadelenin nesnel zemini güçlüdür ve devrime aday ülkeler konumundadırlar.

1 Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar, ulusal ve toplumsal çatışmaların şiddet boyutlarında yaşandığı, dünya-

koşullar sunuyor. Fakat tuzaklar, handikaplar da az değildir. Burada önemli olan dünyamızın bu halini, olanak ve tuzaklarını doğru bir tarzda ve titizlikle izlemek, incelemek ve devrimi sonuna kadar yararlandırmaktır. Bunun doğru bir taktik ve stratejik önderlik gerektirdiği de açıkça ortadadır.

Yukarıda çizilen genel dünya tablosu, bir-iki boyutuyla biraz daha somutlaşmaya ve çözümlenmeye muhtaçtır.

EMPERYALİST TERÖRÜN YÜKSELİŞİ

Biliniyor; Sovyetler Birliği çözüldü dağıldıktan sonra ABD, tek başına dünya lideri olarak kaldı. Bu konumunu sürdürmek, daha da güçlendirmek, bütün taraflara kabul ettirmek için çeşitli ideolojik ve stratejik çizgiler geliştirdi. "Yeni dünya düzeni" kavramı, "globalleşme" gibi terimler, bu süreçte ortaya atıldı. Yine "Global istikrar" dedikleri bir doktrin ortaya attılar. Bu doktrin ABD'nin liderlik ve jandarmalık konumunu bütün dünyaya kabul ettirme anlayıştıdır. Özü çok basit ve anlaşılırdır; "Dünyanın herhangi bir yerinde 'istikrar bozucu' bir gelişme, 'ABD'nin ulusal çıkarlarına aykırı' ve bir tehdit olarak değerlendirilecek. Bu olaylara yapılan siyasal-diplomatik, ekonomik ve askeri müdahaleler meşru görülecektir." "Global istikrar" denilen stratejik çizginin daha somut öğeleri var.

1 Dünyamız, soğuk savaş sürecinde veya I. Dünya Savaşı öncesi gibi rakip bloklara bölünmemelidir. ABD liderliğine dayalı tek kutupluluk olduğu gibi devam etmelidir. Yani ABD'nin liderliği ve jandarmalığı tartışmasız kabul edilmeli ve bu gerçekliğe boyun eğilmelidir.

1 Birinci noktanın uzantısıdır. Rakip bir süper gücün ortaya çıkışı engellenecektir. Bush yönetimi döneminde hazırlanan "Strateji Rehberi Taslağı" adlı belgede bu istem açıkça vurgulanıyor. Şöyle deniliyor:

"Doğu Avrupa ve Rusya'da sosyalizme kitlesel bir yöneliş var. Bu, kapitalizm ve onun ideolojisi için ağır bir yenilgi anlamına geliyor. Sosyalizme, bu yeniden kitlesel yöneliş önemlidir. Yönelindikleri sosyalist partilerin niteliği ve gerçek kimliği ne olursa olsun, geniş yığınların sosyalizme yönelmelerinin dünya çapında ideolojik ve moral etkileri olacaktır."

de etkileri ve yansımaları olacaktır. Bu deneyimden çıkarılması gereken ders şudur: Artık emperyalist merkezler de tekin değildir; toplumsal çelişki ve çatışmalar, buralarda da önemli bir gelişme dinamiği olacaktır!

1 Dünyamızda dev boyutlu merkezileşme ve tekelleşme ile merkezkaç ve bağımsızlaşma eğilimleri, birincisi

emperyalizmin yakaladığı ideolojik ve moral üstünlük, çözülmeye ve erimeye başlamıştır. Devrim ve sosyalizm seçeneğinin hızla gelişme ve halkların gündemine girme şansı ve koşulları her zamankinden daha fazladır. Bu dünya hali, bir uluslararası devrim niteliğinde olan Kürdistan devrimi için önemli olanaklar, fırsatlar ve elverişli

"ABD'nin ana stratejisi, önemli bir politik-askeri rakibin ortaya çıkmasını önlemektir." Gerçi daha sonra ABD yönetimi anılan bu taslağı kabul etmedi. Böyle bir stratejilerinin olmadığını açıklayacaktı; ancak bu "geri adım" atışın fazla bir önemi yoktu. ABD, dünya politikasını, anılan stratejik hedefe göre yürüttü.

1 Yukarıda vurgulanan iki noktanın hem nedeni, hem de sonucu olarak dünyanın istikrarı, ABD'nin dünya liderliğine ve jandarmalığına bağlıdır. Yani ABD lider kalırsa ve bunun gereklerini tam yerine getirirse, herkes bu gerçeğe boyun eğerse, işte o zaman dünyanın istikrarı sağlanmış olur.

1 "Global istikrar" doktrininin en önemli unsurlarından biri de başta ulusal kurtuluş ve sosyalizm hareketleri olmak üzere bütün anti-emperyalist ve sistem karşıtı eğilimleri bastırma, gelişmelerini kolektif bir çabayla engellemektir. "Terörist devlet", "terörist örgüt" kavramlarının daha sık kullanılması boşuna değildir. Anılan uluslararası karşı-devrimci politikayı meşrulaştırmak ve haklı göstermek içindir.

1 Eski reel sosyalist ülkeleri bir an önce sisteme bağlayıp istikrara ulaştırmak, kapitalist geri dönüşü güvence altına almak, "global istikrar" doktrininin diğer önemli bir unsurudur.

Dikkat edilirse, ABD'nin çeşitli bölgelere askeri müdahalesi, siyasal-dip-

önemli ölçüde etkili olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Kaderi henüz çok belli olmamasına rağmen "Basra Barış Süreci", ABD inisiyatifinin en somut sonucudur.

Bilindiği gibi Bosna-Hersek, bir-

haline gelmişti. Bosna, ABD, AB ve Rusya arasındaki ilişki ve çelişkilerin keşiştiği, bulunduğu ve çatıştığı bir alan oluyordu. Bu sınavdan başarılı çıkan, hiç kuşkusuz bölge ve dünya siyasetindeki ağırlığını alabildiğine

ABD'nin siyasal ve askeri üstünlüğü karşısında karşı bir ağırlık oluşturmaktan uzak görünüyordu. Ancak bu AB'nin her zaman bu konuyla yetinileceği anlamına gelmez. Tersine Fransa ve Almanya, ABD karşısında

Bu nedenle ABD, PKK'ye oldukça öfkelidir. "En tehlikeli terör örgütü" karalamasında bulunması boşuna değildir. Ulusal kurtuluş mücadelelerinde bölge devrimini, kendi Ortadoğu politikalarının sonunu görüyorlar. O nedenle saldırıyorlar; tarihin en büyük soykırım ve tehcir hareketlerinden birinin suç ortaklığını yapmakta sakınca görmüyorlar. Bunu açıkça yapıyorlar. ABD, ulusal kurtuluş mücadelesini ve PKK'yi dünya çapında tecrit etmek ve boğmak için yoğun bir siyasal, diplomatik ve psikolojik savaş içindedir. Her fırsatta PKK adını da anarak karşı tavırları açıklama gereğini duyuyorlar. Bu, ABD'nin PKK düşmanlığını gösterdiği kadar, aynı zamanda PKK'nin devrimci gücünü, sistem karşıtlığını da kanıtlıyor!

Öte yandan uzun süredir oturtulmaya çalışılan "Ortadoğu barış süreci", ağır aksak yürütülmeye çalışılıyor. Fakat önünde ciddi engeller var. Filistinliler içinde olduğu gibi, İsraililer arasında da "Barış Süreci"ne muhalif olan güçler var. İzak Rabin'in bir Yahudi tarafından öldürülmesi sürecin önündeki handikapları yeterince gösteriyor. Fakat bu noktada ABD ısrarla; İsrail yönetimi ile Arafat bu süreci derinleştirmek için her fırsatı değerlendiriyorlar. Rabin suikastini, süreci hızlandırmada bir vesile yaptılar.

"Ortadoğu barış süreci"nin bir ayağını da Suriye oluşturuyor. Bir ara kesintiye uğrayan İsrail-Suriye görüşmeleri yeniden başlamıştır. Bunun ne sonuç vereceğini bugünden kestirmek güç.

Sovyet sosyalizminin dağılmasından sonra yaşanan dengesizlik, çatışmalı ve karmaşalı durum derinleşerek devam ediyor. ABD, askeri siyasal üstünlüğünü, liderlik ve jandarmalık konumunu dünyanın her tarafında kurulaştırmak, güvence altına almak biçiminde özetlenebilecek bir dünya stratejisi izliyor. Bu, "Amerikan barışı" olarak lanse ediliyor. Fakat önünde ciddi engeller, kontrol edilemez eğilim ve güçler var. "Yeni dünya düzenini" egemen kılma çabaları ile düzensizliği koşullayan etkenler, önümüzdeki yılların çehresini etkilemeye devam edecek gibi. Kısa sürede dünyanın, hele Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'nın dengeye oturacağı, düzene kavuşacağı biçimindeki bir beklenti gerçeğe değildir. Dünyanın çıkan çivisini, yeniden yerli yerine çakmak o kadar kolay değil, yılları alır. Dünyanın dengesiz, düzensiz, belirsiz ve kararsız hali, devrimler için, en başta Kürdistan devrimi için bir dizi olanak ve fırsat anlamına geliyor. Elbette yararlanmasını bilmek gerekiyor.

Öte yandan emperyalizmin kadr-i mutlak olmadığını, bütün gelişmeleri kontrol etme olanağına sahip olmadığını vurgulamamız gerekiyor. Güney'de geliştirdiği Dublin sürecinin fiyaskosu bunu çok barıcı bir biçimde kanıtıyor. Eğer doğru bir çizgi ve önderlikle müdahale edilirse, başarı ve zafer kesindir. Kürdistan devrimi ve onun her aşaması, bunu fazlasıyla

"ABD, ulusal kurtuluş mücadelesini ve PKK'yi dünya çapında tecrit etmek ve boğmak için yoğun bir siyasal, diplomatik ve psikolojik savaş içindedir. Her fırsatta PKK adını da anarak karşı tavırları açıklama gereğini duyuyorlar. Bu, ABD'nin PKK düşmanlığını gösterdiği kadar, aynı zamanda PKK'nin devrimci gücünü, sistem karşıtlığını da kanıtıyor!"

kaç yıldır çok kanlı çatışmalara, trajik olaylara sahne oluyor. Bosna'da çatışan taraflar, sadece Sırlar, Boşnaklar ve Hırvatlar değildi. Bosna, çok sayıda bölgesel ve uluslararası aktörün doğrudan veya dolaylı olarak içinde yer aldığı bir alan konumundadır. 1995'in sonbaharına kadar ABD, Bosna'da etkili bir rol üstlenmedi. İnisiyatif, daha çok Avrupa Birliği ülkelerindeydi. En başta İngiltere ve Fransa inisiyatif sahibiydiler.

arttıracak, rakiplerini çok çok geride bırakacaktı.

Birkaç yıldır Fransa, İngiltere ve Almanya etkin olarak yer almasına rağmen, Bosna olaylarında başarılı olamıyorlardı. Geçen her gün bu devletlerin etkisizliği biraz daha açığa çıkıyordu. ABD, bunu çok iyi bir fırsat ve Balkanlar'da üstünlüğü ele geçirme etkeni olarak kullandı.

O zamana kadar el altında desteklenen, eğitilen ve silahlandırılan Hırvatistan harekete geçirildi. Kısa sürede Sırlar yenilgiye uğratıldı. Aynı dönemde ABD inisiyatifiyle Bosna'da NATO hava saldırıları ile, Sırp mevzilerini dövmeye başladı. Bosna'da siyasal ve askeri güç ilişkileri böylece değişmeye, Sırların aleyhine dönmeye başladı. ABD inisiyatifinde başlayan bu askeri saldırıların diğer devletler tarafından desteklendiğini de hemen belirtmek gerekiyor.

ABD bir yanda, NATO aracılığıyla Sırları bombalarken, öte yandan da diplomatik bir atak başlatıyordu. Bu, Pax Amerika'ya Balkanlar'a dayatma girişimi oluyordu. Hava bombardımanlarının en önemli hedefi, Sırları Amerikan Barışı'na "ikna etmeye" yönelikti. Olayların gelişme süreci biliniyor. Sonuçta hava bombardımanları etkili oldu, diplomatik ilişkiler sonuç vermeye başladı. Amerika'da bir hava üssüne kapatılan Bosna, Hırvat ve Sırp liderlere barış, "Amerikan barışı" dikte ettirildi. Emperyalist ABD'nin inisiyatifinde geliştirilen bir "barış"ın, barış olmadığını biliyoruz. Balkanlar'daki sorunları, çapraşık çelişkileri dışarıdan müdahale ve dayatmalarla çözmek mümkün değildir. ABD, Bosna'ya "Amerikan barışını" dikte ettirmekle, AB ve Rusya karşısında bir adım daha öne geçti. Böylece bir kez daha liderliğini ve aynı zamanda jandarmalığını kabul ve tescil ettirdi.

Bosna'da taraflara dayatılan Amerikan barışının bir unsuru daha var. Bilindiği gibi, Sovyetler'in dağılmasından sonra NATO stratejisiz ve hedefsiz kalmıştı. Bu nedenle birçok üye ülke arasında tartışmalar geliyordu. Bu tartışmalar bugün de sürüyor. ABD, NATO'yu Avrupa'daki varlığı ve çıkarları için gerekli görüyor; NATO'yu AB ülkeleri karşısında siyasal ve askeri üstünlüğünü kabul ettirmek için bir araç olarak düşünüyor.

Bosna için yapılan anlaşmada bir ABD'li generalin komutasında tam yetkili 60 bin kişilik bir ordu gücü konumlandırılacağı hükme bağlandı. Bu,

askeri bir güç olabilmek için harıl harıl çalışıyor ve hazırlanıyorlar. Savaş sanayisinde ciddi çalışmalar var; yine "Avrupa Ordusu"nu geliştirme yönünde kayda değer adımlar atıyorlar. Öyle de olsa bugün AB devletleri, askeri açıdan ABD karşısında rakip bir ağırlık oluşturmaktan uzaktırlar.

AB, bu zaafalarını ABD ile işbirliği yaparak, uzlaşarak gidermeye çalışıyor. Örneğin Bosna-Hersek'te yerleştirilecek 60 bin kişilik NATO gücü içinde Avrupa devletleri ve Almanya da yer alıyor. Böylece hepten devre dışı kalmamış oluyorlar; ikinci planda da olsa söz sahibi olmaya çalışıyorlar.

KÜRDİSTAN VE ORTADOĞU

1995'in sonbaharında ABD'nin diğer bir girişimi de Kürdistan'a yönelik geliştirdi. Bunu Ortadoğu'ya yeniden biçim verme sürecinin bir parçası olarak algılamak gerekir.

Önce "Damat krizi" tezgahlandı; Ürdün, Saddam karşıtı bir konuma geçti ve cepheden tavrı aldı. Ardından ABD'nin Güney Kürdistan'a yönelik diplomatik etkinlikleri başladı. Bunun Dublin zirveleriyle somutlaştığını biliyoruz. Planları açıkladı.

1 KDP ve YNK'yi anlaşdırıp, Güney'de karşı-devrimci temelde otorite haline getirmek, yani bu yerel işbirlikçi güçler eliyle ABD nüfuzunu kurulaştırmak!

1 Güney'i tamamen devrime kapatmak; PKK ve tüm yurtsever devrimci güçleri temizlemek; devrimi dar bir alana hapsedip boğmak!

1 Güney'i, Saddam'ı hizaya getirmekte veya tümünden tasfiye etmekte bir baskı unsuru olarak kullanmak!

1 Suriye ve İran üzerinde baskı kurarak, "Ortadoğu barış süreci"nin önünü açmak ve bu süreci başarıya ulaştırmak!

1 Pax Amerika'nın Kürt ayağını oluşturmak, hem Kürdistan ve bölge devrimlerinin önünü kesmek, hem de "yeni düzeni" bölgeye kalıcı bir şekilde oturtmak!

1 Görülüyor ki, Dublin süreci çok kapsamlı hedefleri ve devrim için çok ciddi tehlikeleri içeriyor. Fakat başarılı olamadılar.

PKK, tam zamanında müdahale etti. İkinci 15 Ağustos Atılımı ile ABD müdahalesi boşa çıkarıldı. Bu atılımın başarısı, salt Kürdistan devrimi için değil, tüm bölge halkları ve dev-

"Dünyanın çıkan çivisini, yeniden yerli yerine çakmak o kadar kolay değil, yılları alır. Dünyanın dengesiz, düzensiz, belirsiz ve kararsız hali, devrimler için, en başta Kürdistan devrimi için bir dizi olanak ve fırsat anlamına geliyor."

ABD açısından çift yönlü bir başarı ve üstünlük oluyor. Böylece NATO'ya da yeni bir rol biçilmiş ve tanımlanmış oluyor.

Bu süreçte bir nokta daha açığa çıktı: AB ve Rusya'nın güçsüzlüğü ve etkisizliği bir kez daha anlaşıldı. Hâlâ

rimleri için ön açıcı bir rol oynamıştır. Şu anda ABD'nin Kürdistan üzerindeki çabaları sürüyor. Ancak sonuç alamıyor. Bunun temel nedeni, ulusal kurtuluş devriminin doğru askeri ve siyasal çizgisi ve sonuç alıcı pratiğidir.

kanıtıyor.

Bu dünya ve bölge koşullarında kazanmak ve zafere ulaşmak mümkündür; bunun koşulları fazlasıyla vardır. Yeterki doğru değerlendirilsin; doğru yüklenilsin, zafer inancıyla yürünsün!

lomatik baskıları, hep bu stratejinin hayata geçirilmesi doğrultusundadır. Körfez Savaşı da bu stratejinin en kanlı ve en kapsamlı bir uygulamasıdır. Somut uygulamalara, özellikle son birkaç ayın gelişmelerine bakılabilir.

BOSNA-HERSEK'TE SAHTE BARIŞ HAVALARI

1995'in sonbaharında ABD'nin sorunlu bölgelere etkili diplomatik ve askeri müdahalelerine tanık olduk. Bu müdahaleler günümüzde de etkili bir şekilde sürüyor. Gelinek noktada, taraflar arasında yapılan anlaşmaların dünyanın yeniden şekillenmesinde

Sayırsız diplomatik girişim, uzlaşma denemesi yapıldı. Yine sayısız tehdit savruldu, sayısız ultimatol verildi. Ancak sonuçta somut bir başarı elde edemediler. ABD, AB'nin girişimlerini destekler görünüyordu. Ancak bir yandan da AB'nin başarısızlığının belgelenmesini istiyordu. Kimi zaman bunu gizlemiyorlardı. Bosna krizinin uzamasını, çözümsüz kalmasını AB'nin beceriksizliğine bağlıyorlardı.

AB dışında bir de Rusya vardı. Onun da fazla bir etkisi yoktu; sonuç doğuracak bir girişim başlatamıyordu. ABD, Rusya'nın güçsüzlüğünü, etkisizliğini de iyi değerlendirecekti.

Aslında Bosna, bir "dünya sorunu"

Özgürlük mücadelesi 1996 yılında uluslararası faaliyete, geçmiş yıllara göre, her açıdan daha avantajlı giriyor. Kurumlar çoğalmış, deneyim kazanılmış, soruna ilgi çok artmıştır. TC devleti her zamankinden daha çok teşhir edilmiştir. Özellikle Parti Önderliği'nin uluslararası alana verdiği mesajlar, geniş bir hareket alanı ve kabiliyeti kazandırmıştır. Kendisini iyi planlamış diplomatik güç, her zamankinden daha fazla elle tutulur sonuçlara ulaşabilir.

Diplomatik çalışma ideolojik değil, politik bir faaliyettir. Bu alanda başarılı olabilmek için; özden biçime, kültür birikimindeki yoğunluktan gelişmeleri izleme yeteneğine, diplomasi tarihine ilişkin bilgiye, konulara hakimiyetten ilişki içine girilen gücün pozisyonuna, dönemin çelişkilerinden kimin bu çelişkinin neresinde olduğunu görmeye kadar çok ve çeşitli bir donanım gerekiyor. Bu yüzden diplomaside politik uyanıklık ve "esneklik", bilgilendirmede ezberci ve propagandacı olmayan üslup ve somut, belgelenmiş bir hazırlık kesinlikle zorunludur.

Bu konuda Parti Önderliği'nin perspektifleri yeterlidir. Önderliğin uluslararası sahaya ilişkin mesajlarının anlamını, taktik özelliğini, gücü bile, rahatlıkla ikilemede bırakarak, politikalarını gözden geçirmeye zorladığını görüyoruz. Kuşkusuz partimiz için diplomasi her şey değildir. Ama çok şeydir. Çünkü Kürt sorunu, tarihsel-bölgesel ve güncel nedenlerle, herhangi bir sorundan, çok daha fazla uluslararası özellik gösterir. Marjinal çevrelerin diplomasiyi küçümseyen yaklaşımları ve özgürlük mücadelesine yönelik yakıştırmalarını ciddiye bile almamak gerekiyor.

Karmaşık süreçleri anlayabilmenin, bu süreçlere girebilmenin, onları çözümlenebilmenin, sağlam ideolojik-po-

gun tarzda "esneterek" daha fazla manevra alanı kazanma yollarına başvurmak, günümüzün açığa çıkmış uygulamalarına karşı durmak dile getirdiğimiz tedbirler olmaksızın güçtür.

Donmuş anlayış, yaklaşım ve gelişmelerin böyle başdöndürücü bir hal aldığı günümüzde, soluksuz kalmaları kaçınılmazdır. Bu yüzden çok yönlü olmak, önceliklerin tespitinde yanılmamak, kurulan ilişkilerde ısrarlı davranmak, ilişkileri soğutmamak elzemdir. Görüldüğü gibi; Kürt sorununda ve giderek "küçülen" dünyada, küçük-büyük

mevcut gerginlik aşılır ve olumlu hava oluşur.

Türk diplomasisi, rüşvet, tehdit ve kafakol diplomasisidir. Diplomasi hem militarize edilmiş ve hem de MİT'in yönlendirmesi altındadır. Demagoji ve daha çok da Türk basınına kullanarak, moral elde etmeye çalışmaktadır. Bunun cevaplanması gerekir, aynı zamanda bu yöntemin suç dosyası kabarıklık TC'yi zorlayan ve hatta Avrupa'da, muhataplarını bıktıran bir etki yarattığını da unutmamalıyız. Taktik anlamda, bizim diplomasi gücümüz gürültüyü

bir çalışma olabilir. Uluslararası ortam ve bazı devletlerin benzeri hazırlıkları da dikkate alınır, 1996 baharında böyle bir çıkış sürece ivme kazandırır. Böyle bir toplantı için; SKP ve bazı insan hakları kuruluşları düzenleyici olabilirler. Brüksel deneyi de hesaba katılarak, mümkünse gündemi Kürt sorunu ve çözüm çerçevesine oturtulursa ve etkili bir katılım sağlanırsa, bu 1996'nın yönünü tayin edici bir rol de oynayabilir. Tabii bu toplantının özünü zedelememek için marjinal çevre, grupları kapsamamalı, gerçekten ağırlığı olan-

patmasını sorgulamak, insani kuruluşlara açmasını dayatmak, onun çabalarını boşa çıkarmakta önemli faktörler olacaktır.

Bilmeliyiz ki, sonuç almak diplomasi ruhudur. Tabii ki, kendi doğrularımızla sonuç almaktan söz ediyoruz. TC devletinin stratejisi hep sonuç almayı önleyici tarzda geliştirilmiştir. Suçlarını gizleyemediği oranda; ekonomik avantaj sağlamama tehditi, yaygara koparma yöntemiyle, sonuç alıcı çalışmanın önünü kesmeye çalıştı. Almanya'da; MİT, basın ve konsolosluk üçlüsü sabah-akşam bunu yapıyor. SKP'nin ilanı konusunda Hollanda'ya yönelik tutumları, bu stratejiye uygundu. MED-TV için de aynı şeyi yapmaya çalışıyorlar. İşte diplomasi gücümüz, ERNK

1996 ve diplomasi

Kani Yılmaz

her devletin bir çaba içinde olduğu, ilgilendiği ve olumlu-olumsuz tutum aldığı 1995 yılında daha yakından izledik. ERNK'ye temsilcilik olanağı sunan devletlerin sayısı giderek çoğaldı. Devlet destekli toplantılar daha sık yapılmaya başlandı. Kuşkusuz bütün bunlar nedensiz değildir.

Türkiye ile ilişkilerinde ve Kürdistan sorununa yaklaşımda ABD ve Avrupa'nın farklılıkları 1996'da daha da belirginleşecektir. Silah satışlarında Almanya'nın yakaladığı avantajlar ve hatta Fransa ile ABD arasında ortaya çıkan çelişkiler daha da yoğunlaşacaktır. Almanya 1995'te, İslam ülkeleri ile kurduğu "iyi" ilişkilerde yara almıştır. Yeni ilişki arayışları bu nedenle hayli arttırıldı. İngiltere, Almanya'nın bu ilişkilerini provoke etmiş olabilir. Bu işte Rusya'nın rolü olduğunu söylemek de yanıltıcı olmaz. Rusya Almanya'nın, Yugoslavya'da yaptıklarına öfkeli. Bu yüzden de Ortadoğu'da daha dinamik olmaya çalışıyor. Aynı zamanda 1996 yılı; Rus-Kürt ilişkilerinin iyileşmesine, TC-Rusya ilişkilerinin kötüleşmesine, en azından gevşemesine adaydır.

asıl sonuç beklediğimiz ilişkilerde değil, diğerlerinde koparmak ve TC diplomasisinin (ki bir istihbarat faaliyetidir) enerjisini, bu tali alanlara yöneltmek yerinde olur. Varsın daha çok oralarla uğraşınlar.

1996 yılında, uluslararası kurum ve kuruluşlar Kürt sorununda daha etkili bir konum sergileyebilirler. Ancak bu kurumlarla ilgilenme güçlendirilmeli ve toplantı dönemlerine ertelenmemelidir. GB oylamasında tanık olduğumuz gibi, her ülkenin parlamenterleri, kendi ülkelerinin çıkarlarını AP'ye taşıdılar. Örneğin "sosyalist"lerin TC için oy vermesinde, İngiltere'nin etkisi açıkça görüldü. İşte bu yüzden Strasburg'taki çabalar yeterli olmadı. Bu söylediklerimiz diğer kurumlar için de geçerlidir. Yine bu dönemde; Kızılhaç ve Cenevre Konvansiyonu gibi mekanizmalar, daha etkili bir şekilde devreye sokulabilir ve AİHM'de TC'yi mahkum eden kararları dava sonuçları, yabancı kamuoyuna ulaştırılabilir.

1996 yılında diplomatik görüşme ve ilişki kurma atağının yanısıra, diplomatik anlamda yoğunlaştırılmış bir kampanyaya da dönüştürülebilir. Bu çaba-

lar tercih edilmelidir. Belirttiklerimiz, laf olsun diye "varlık"larını sürdüren Kürt çevreleri için de geçerlidir.

Çok hareketli geçeceği şimdiden belli olan böyle hassas bir dönemde; deneyimsiz ya da kendini tam anlamıyla kararlaştırmamış elemanların, önemli uluslararası forumlara ya da kişi-kurum görüşmelerine gönderilmelerinden sakınmak gerekir. Sıradan bir propagandacılığın, diplomatik faaliyette hiçbir anlamı yoktur. Ve çoğunlukla ters tepmektedir. Unutmayalım: Mücadelemiz ve kendi iç dinamiklerimiz, bugünkü uluslararası hava ve ilgiyi yaratmıştır. Ortadoğu gibi vazgeçilemez bir bölgede partimiz, herkesi halk gerçekliğimiz karşısında pozisyon almaya, değerlendirmeler yapmaya zorlamıştır. Gelişimimizi durdurmak, gerçekimizi tersyüz etmek, provokasyon ve "terörizm" yalanı ile mücadelemizi tecrit etmek için çok şey yapıldı. Bugüne kadar bütün bunlar boşa çıkarıldı. Ve önemli mevziler, binbir emekle yaratıldı. İşte bu yüzden uyanık olmak ama, kuşkucu bir ruh haline takılmamak önemlidir. Kendimize güvenmeli, dayandığımız gücün ve mirasın büyüklüğünü görebil-

temsilcilikleri, Kürdistan komiteler, diğer kuruluşlar ve basınımız, TC'nin bu çabalarını boşa çıkarmayı bilmeli ve çalışmalarında, hatta ilk planlamalarında sonuç almayı, TC'nin önleme çabalarını daha aktif bir tutumla önlemeyi, hatta onu vuracak bir silaha dönüştürmeyi becermelidirler.

PKK öncülüğündeki halkımızın özgürlük mücadelesi aldığı büyük halk desteği, gelişen örgüt gücü ve savaş cephesi ile Ortadoğu'yu çok derinden etkilemektedir. İnsanlık sorunlarını öne çıkaran bir özü ve tarihsel-güncel meşruluğu ile bölge dışında da küçümsemeyecek bir çevreye ulaşabilmektedir. Bu özelliklerinden dolayı hem dostları, hem de düşmanları vardır. Ortadoğu'nun önemi ve kaygan yapısı, pek çok gücün uykusunu kaçırarak niteliktedir. Dostların ilgi ve desteğinin yanısıra, Avrupa'da çeşitli yasak ve tutuklamalarla, bazı güçler bizi sarsmak, ya da sınırlamak çabasında. 1996'da bu kesimler diplomasideki duruşlarını netleştirmek durumundadırlar. TC'ye sundukları desteğin yanısıra, onu artan düzeyde uyanmaya başlamaları, demokratikliklerinden değil, kaygılarından

"Diplomatik çalışma ideolojik değil, politik bir faaliyettir.

Bu alanda başarılı olabilmek için; özden biçime, kültür birikimindeki yoğunluktan gelişmeleri izleme yeteneğine, diplomasi tarihine ilişkin bilgiye, konulara hakimiyetten ilişki içine girilen gücün pozisyonuna, dönemin çelişkilerinden kimin bu çelişkinin neresinde olduğunu görmeye kadar çok ve çeşitli bir donanım gerekiyor."

litik zemine ve doğru bir stratejiye dayanması gerektiği ne kadar doğruysa; uygulanabilir politik tercihlerimizi başarıya ulaştırabilmek için, ustaca taktiklerle ve manevra kabiliyetine sahip olmanın zorunluluğu da o ölçüde gerçektir. Çünkü kendisini başarılı olabilmeyen araçları ile donatamayanlar, bırakın iradelerini dayatmayı, gündeme girme şansını dahi elde edemiyorlar. Özellikle çıkarların global karaktere büründüğünün çokça dile getirildiği dünyamızda, kapitalist-emperyalist "dostlukların", örneğin bir soğuk savaş dönemindeki kadar kalıcı olması artık söz konusu değildir. Çıkarlar daha ileri çıkarlara anında tercih edilmekte, teknolojik gelişme yeni rakipler ortaya çıkarmaktadır. Yer kapma, daha çok egemenlik alanı oluşturma, bu alanları yeniden biçimlendirme, farklı coğrafyalardaki egemenlik sahalarını birbirleriyle ilişkilendirme, sermayenin "çözülmesi" zorlaştırılmış tarzda iç içe girmesini sağlama ve ulusal-sosyal uyanışlara, özgürlük mücadelelerine sadece zor kullanarak tasfiye etmeyi aşip, iktisadi ambargo ve iletişim aracılığı ile tecrit ve "terörizm"le suçlama yollarını daha çok kullanarak ve diplomasiyi gelişmelere uy-

PKK yasağı konusunda Almanya'nın oyununa gelen Fransa, bir ikilemi yaşadığı. 1995 yılında TC ile ilişkilerini oldukça geliştirdi. Nitekim bozulan ekonomisi nedeniyle ve daha çok silah satışıyla, Türkiye pazarına girmeye önem verdi ve TC'nin GB'ye alınmasında önemli ve faal bir rol oynadı. İkilemi ise hem Almanya'ya yasak konusunda uyarken, hiçbir Avrupa ülkesinin onu izlememesi ve hem de geleneksel Kürt politikasında gerilemesi nedeniyle. Bask ve Katalonya dışında, merkezi İspanya hükümetinde; TC'ye silah satışlarını arttırması ve diğer ekonomik sahalarla girmesi nedeniyle olumsuz bir tutum içinde olması beklenebilir. Hollanda ve Belçika mevcut tutumlarını sürdürürken; Danimarka, İsveç, Norveç, Avusturya ve İtalya daha da olumlu bir çıkış yapabilirler. Yine Doğu Avrupa ülkelerinde de zemin giderek güçleniyor.

Diplomatik gücümüzün Almanya'yı dikkatle izlemesi gerekir. Son görüşmeler ve Başkan APO'nun çağrılarında rağmen, Almanya mevcut saldırılarını sürdürürse, bu açık bir düşmanca tutum anlamına gelir. Eğer esnetir ve ilişkileri görüşme çerçevesine çekerse,

nın önemli bir ayağı; yazılı-resimli dosya ve materyal çalışmasıdır. İyi hazırlanmış, her dile ve çevreye hitap edebilen, çarpıcı, yer, zaman, rakam ve isimlerle belgelenmiş, bilgilendirme materyalleri önemlidir. Unutulmamalıdır ki; hükümetler dışında kurum ve kişilerin, Kürt sorunu ve özgürlük mücadelesine ilişkin bilgileri yeterli değildir. Yine TC tarafından çarpıtılmış, yalan bilgi edinen bir çevre de mevcuttur. İşte bütün bunlara gerçekimizi doğru, zamanında ve çarpıcı özellikleriyle ulaştırabilmeliyiz. Yine Avrupa medyası ile özel ilişkiler, program, röportaj ve TC'nin Kürdistan'daki uygulamalarını yansıtmaları için, özel bir çalışma yürütmeliyiz. PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesinin haklılığı ve TC'nin ülkemizde yarattığı vahşetin hiçbir abartmaya ihtiyacı yoktur. Yeter ki, biz gerçekimizi yerinde ve zamanında yansıtılabilelim. Özellikle Parti Önderliği'nin siyasi çözüm çağrıları ve TC'nin yanıtları, ilgili her kesime geniş bir şekilde iletilmelidir.

Diplomaside 1996'yı karşılarken, yıla uluslararası bir konferansla giriş yapmak mümkündür. Brüksel Konferansı gibi ama, ondan daha kapsamlı

melimiz. O halde; diplomaside faaliyet gösteren arkadaşlar da; bilgili ve birikimli olmak, araştırmacı, her çalışmada ön hazırlık yapmak, önderlik ve parti yaklaşımını özümsemiş olmak, kolay yanılmamak, ikna kabiliyeti yüksek olmak gibi özelliklerin bulunması veya geliştirilmesi zorunludur.

TC'de 1996 yılında, özellikle de Avrupa'da kendisini zorlayan çemberi kırmak için elinden geleni yapacaktır. En önemli dayanakları da Almanya, Fransa ve İngiltere olacaktır. Ancak pekçok ihalesiyle, telekomünikasyona talip olmayla, BP ve Mercedes, ilaç, turizm yatırımları, GAP hesapları ve verdikleri kredileri bu devletler ne ölçüde istikrarsızlığa itmeyi göze alacaklar, Kürt halkını karşılarına almaya ve bu tutumun bölgeye yansımaları ne kadar göğüsleyebilecekler? Yine bu devletler açısından TC'nin geleceği ne kadar güven verecek? İşte bu devletler, TC'ye destek verirken bütün bunları da hesaba katmak ve kendi kamuoylarına yansıyacak yönünü de düşünmek zorunda kalacaklardır. Açık ki TC'nin diplomatik faaliyeti yalana dayalı olacaktır. Uluslararası ve ulusal kuruluşlar nezdinde TC'nin, Kürdistan'ı dünyaya ka-

ve TC'nin gelecek açısından verdiği belirsiz görüntüden kaynaklanmaktadır. Çünkü Ortadoğu'nun özgün yapısı ve PKK'nin geriletilmez gücü, bunların uykusunu kaçırılmaktadır. Bunlar dezavantaj gibi gözükse de temelde öyle değildir; tersine üstüne gidilmesi gereken zayıflıklardır. Bu üstüne gidişin dili ve üslubunun ustalıklı olması gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur.

Önemli hazırlıklar ve büyük bir tecrübe ile yeni yıla girecek olan mücadelemiz açısından, diplomasi faaliyeti her zamankinden çok daha canlı geçecektir. 1995 gelişmeleri, ateşkes ve diğer mesajlar bunu açıkça gösteriyor. Gücümüz vardır. Geçmiş yılların birikimi de değildir. Kurum çeşitliliği ve oluşan dayanışma çevreleri, büyük avantajlar sunmaktadır. Bu süreçte de diplomasiye Parti Önderliği'nin damgasını vuracağı kesindir. Asıl ülkedeki savaşımız dışilişki etkinliğimizi belirleyecek, büyüyen halk gücümüz de onu besleyecektir. Kurum ve kadro gücümüz taktik-pratik uygulamada, teşhir olmuş ve yıpranmış TC'yi köşeye sıkıştırabilecek ve sonuç alabilecektir. Önemli olan bütün enerjimizle yüklenmek, kendimizi iyi hazırlamak ve iyi planlamaktır.

“Başkan APO, tanıştığı ve konuştuğu her insanı müthiş etkiliyor. Bu etkilenme olumlu veya olumsuz olabilir, ama her iki durumda da çok keskin oluyor. Yani Başkan APO'nun fikirleri şok etkisi yaratıyor. Bazıları neredeyse dört dörtlük kesilirken, bazıları da (art niyetliler) bütün hesaplarında tam bir hayal kırıklığını yaşıyorlar. Bu bakımdan Başkan APO, tam kavrama kapasitesine sahip olmayan için yanlıcıdır. Bu kişilikler hayal kırıklığına uğramaktan kurtulamıyorlar.”

BAŞKAN APO'YU ANLAMAK, DUYMAK VE SEVMEK ZAFERİ KESİNLEŞTİRMEKTİR

Baştarafı 1. sayfada çeklerdir.

Tarih, halkların ve önderlerin kahramanlığından bahseder. Halklar içlerinden önderler çıkardıkça ilerleme kaydetmişlerdir. Yine önderlerinin yoluna girdikleri, bu doğrultuda örgütlendikleri ve savaşıkları oranda kazanmışlardır.

Kürtlerde bu diyalektik farklı işlemiştir. En büyük sıkıntısı, direnişini, mücadelesini başarılı kılabilecek ve zafere ulaştıracak bir önderlikten yoksun olmasıdır. Tarihin çeşitli dönemlerinde büyük fırsatlar doğmuş ama bunu değerlendirecek bir önderlik çıkmamıştır. Sonuçta da dünyanın en geri bir halkı olmaya mahkum olmuştur. Hatta ayaktaki ölü bir halk konumundan öte bir özelliği kalmamıştır.

Şimdi Kürdistan ağlamıyor. Onu ağlatanlar ağlıyor. Gülüyor şimdi Kürdistan. Gözyaşlarını nasıl sildi, ağlaması nasıl gülüşe dönüştü? Bu soruyu doğru cevaplandırmak, aynı zamanda geçmiş de kavramaktır. Yaptığı bir değerlendirmede; **“Artık ölsem de gam yemem, çünkü yapacağımı yaptım. Kişisel anlamda çelişkilerimi çözüyorum, bana dünyayı cehennem edenlere ben de biraz cehennem yaşattıyorum. Bundan daha güzeli, tatmin edeni düşünülebilir mi?”** diyor Başkan APO. Kürdistan'ın çağdaş, ilerici önderliği, geçmişin önderliksiz bin yıllarının intikamını alırcasına, kendini icra ediyor. Böyle olmak zorunda. Bu bin yıllarda yapılamayanı 20. yüzyılın son çeyreğine sığdırmaya çalışıyor.

Kürdistan'ın geçmişi benzersizdir. Belki de geçmişinin bir gereği olarak bugünü de benzersizdir. Bu, bugünün önderliği tarafından dile getirildiği gibi bir **“Kürt diyalektiği”** oluyor.

Tarih sayısız önderle tanıştı. Bu önderler üzerinde çok yazıldı. Belki herkes tarafından değil ama, en azından bazılarıncı anlaşıldılar. Hangi koşullarda yaşadılar, nasıl önderleştiler? Buna benzer sorular cevabını bulmuştur. Tarih yaşlıdır. Bu uzun ömründe büyük iz bırakan önderlerin sayısı ise bir elin parmak sayısını geçmez.

Her önderin ayrı bir yeri vardır. O mu güçlü, diğeri mi şeklinde kıyaslamak fazla anlamlı değil. Her önderi, kendi koşulları ve zamanı içinde değerlendirmek gerekiyor. Bütün bunlara rağmen Kürdistan önderliğinin koşullarını bir diğer önder yaşamış değildir. Çünkü hiçbiri sıfırdan ve yalnız başlamadı.

Başkan APO başlarken ne bir miras, ne güçlü arkadaşları vardı. Bir insanın beynini yıkayabilirsiniz. Amaçlarında değişiklik yapabilirsiniz. Ama kimlik değişiminden özüne döndürmeye dünyanın bir numaralı, zorlu işi olarak bakmazsanız büyük yanılırsınız. Ve bir de bu işe başarılabilir gözüyle baktınız mı, yine aynı büyük yanılığın

yaşamış olursunuz. Bu iki türlü yaklaşım ağırlıkta olduğu için bugün Kürdistan mücadelesi ve onun önderliği anlaşılıyor. Mücadelenin içindekiler de, dışındakiler de anlayamıyor bu yaklaşımlardan dolayı.

Yaşam ve insan devrimi

Kürdistan'da geçmişte olmayan, yaşam ve insandı. Biri öldürüldü mü diğeri zaten olamaz. Yaşam

yanılığın olarak kazanım saydığı her şeyi kaybetmesi demektir. Yeni başlangıçlar yapmak zorunda kalması demektir.

Bu yeni yaşam aynı zamanda yeni bir felsefedir. Yaşamın yeni yasa ve ölçüleridir. Tarihte etkili olan devrimlerdir. Bunun bir nedeni de tüm ağırlıklarını yaşam üzerinde kurmalarıdır. Başkan APO önderliğini geliştirirken, diğer tarihi olay ve devrimleri incelerken dinleri de yoğunca araştırmıştır. Geçmiş devrimler maddi ve manevi alanlarda dengeli bir gelişmeyi yaratmaktan çok, bir yöne ağırlık vermişler-

ayrılıyor. Bir tarafın, bir yönün önderliği değil, yaşam ve insanlaşmaya önderlik ediyor. Bu noktada önderliğinin enternasyonalist karakteri ortaya çıkıyor. Çünkü yaşamın ve insanın tek bir vatani yoktur. Belli topraklarda ve zamanlarda yaşam ve insan değildir. Her yer bir yaşam ve insan için vatanıdır.

Gerçek olan ve kanıtlanan bu yaşam ve insanlaşma mücadelesi dışında hiçbir yöntemin Kürt insanını kendine getiremeyeceğidir. Kürdü diriltene, Kürde ruh veren bu mücadeleden başka hiçbir şey değildir. Bir Kürt nerede yaşarsa yaşasın, bu mücadeleyle ta-

am bir hayal kırıklığını yaşıyorlar. Bu bakımdan Başkan APO, tam kavrama kapasitesine sahip olmayan için yanlıcıdır. Bu kişilikler hayal kırıklığına uğramaktan kurtulamıyorlar.

Bu nedenle Başkan APO'yu tanımak, tarihe yön vermiş, çok önemli kesitleri etkilemiş kişilikleri incelemekle, bu konuda ilgili kitapları okumakla mümkün değildir. Değişiktir, alışılmışın dışındadır. Başkan APO'nun deyimiyle, isterse, her toplumda, her kesimde, hatta her dinde yer bulabilir. Kişiliği kurumlaşmış olduğundan, görüşleri öyle bildiğimiz gibi, karşısındaki kişisel görüşle çatışmıyor. Adeta civa gibi süzülerek alınması gereken noktada buluyor. Karşıdaki adeta ne olduğunu bilmeden, bir anda çok karışık olduğunu sandığı Başkan APO ile aynı noktalarda birleştiğini görüyor. Bu şaşkınlık içinde duygu ve düşünce değişikliğine uğruyor.

Yapılan bazı röportajlarda bunun örneklerini görmek mümkün. Sömürgeci özel savaş ve yabancı basın-yayıncıdan yazar ve muhabirler röportaj yaptıklarında o an, kendiliğinden ve onların da önleyemeyeceği bir şekilde adeta kimlik değiştiriyorlar. Daha önceleri türlü sıfatlar yakıştırdıkları Başkan APO'yla aynı noktada birleşip sorunu tartışıyorlar. Bu durum sadece bir ikiyüzlülükle değerlendirilirse, yetersiz bir izah olur. Dar politik ya da geçmiş ve gelecekte kopuk bir politik görüş sahibi olunduğu ortaya çıkacaktır.

Geleceği bugünden fethetme

Bir değerlendirmesinde PKK için, **“İnsanlık tarihinin başlangıcından bu yana olumlu bütün birikimleri bünyesine alırken, olumsuz bütün her şeyi reddediyor”** diyor Başkan APO. Bu köklü tarih bilinciyle geleceği bugünden fethetme mücadelesini yürütüyor. Özgür birey olmuş, bireyciliği aşma temelinde. Bu özgür bireyi de bir kurumlaşmaya çevirmiştir. Bu anlamda bireysel yaşamı noktalamıştır. Yine bir grup PKK'li militanla konuşurken, içlerinde uzun yıllar cezaevinde kalmış bir arkadaşla geçmişe uzanıp sohbet ederken Başkan APO; **“O günden bu yana bir anlamda hiç yaşamadım ben”** der. Arkadaş, **“Hayır Başkanım çok dolu geçti yıllarınız”** cevabını verir. Başkan APO **“Elbette dolu geçti, onu kastetmiyorum, ben yerleşik düzenin dayattığı yaşamı yaşamadım”** der.

Önderliğin en öfkelenildiği nokta, **“Bunca anlatımlarıma, çözümlerime rağmen neden tutkulu değilsiniz, neden başarısızınız”** konusudur. Birçokları bu eleştiriye anlam veremiyor, yadırgıyor ve şaşkınlığını gizle-

katledildi, ezildi ve sadece nefes alıp vermektense ibaret kılındı. Adı bırakıldı, özü gömüldü. İnsanların böyle bir gerçekliği oldu. Bugün Kürdistan devrimini tam ve kısaca tanımlamak isterseniz, öncelikle bunun yaşam ve insan devrimi olduğunu kabul etmek zorundasınız. Bu yaratılıyor. Yeni baştan ya da sıfırdan. Hem de yaşam ve insan ölçülerinin genelinde altüst olduğu koşullarda.

Günümüzde yaşam ve insan nedir sorusu ortaya atılmıştır. Başkan APO'nun tarihin derinliklerinde, olumlu ne varsa hepsini arındırıp birleştirip kurduğu bir yaşam vardır. Bu yaşam günümüzde ne olup olmadığı, insanı cüceleştiren, karıncalaştıran yaşam türlerine de bir alternatiftir. Birçokları bu yaşam karşısında yaşamadıklarını, ölümleri oynadıklarını dehşetle farkediyorlar. Kendilerini biraz sorgulayanlar bu gerçeğe çarpıyorlar. Bu noktada kaçış da yaygınlaşıyor. Yaşadığını sanıp da hiç yaşamadığını, ayaktaki ölü olduğunu görmek bir geçmişin çöküşü demektir. Kişinin

“PKK'yle aramıza gizli bir el, düşman eli girmiştir. Ölüm, her türlü fedakarlığa koşuluyla, ama bir alışkanlıktan kopulamıyor. Bu elbette ki, kendini, düzeni, geleneksel Kürtlüğü yaşamaktan başka bir şey değildir. Başkan APO'da bütün geleneksel kavramlar, yaşam biçimleri yerle bir olmuştur, öldürülmüştür.”

dir. Bir tarafa güçlü açılırken, diğer tarafa kapalı kalmışlardır. Dolayısıyla güçlülük ile zayıflığı yan yana yaşamışlardır. İlerleyen süreçte güçlü ile zayıf çatışmıştır. Çatışma noktasında koşullar güçlünün aleyhinde olmuştur. Yani zayıf güçlü, güçlü ise zayıf olmuştur. Devrimlerin çizgilerinden sapmasının, süreklilik kazanmamasının temel nedenlerinden biri budur.

Başkan APO'nun önderliği burada

niştiği oranda dönüşüme uğramıştır. Müthiş etkilenmiş ve sarsılmıştır. Sert çarpılmıştır.

“Sizi çok yakından ilgilendiriyorum. Ben ölsem bile bu böyledir. Bu etki yüzyıllarca sürüp gidecektir” sözleri ardından Başkan APO, büyük bir güvenle, **“Bu etkiden kolay kurtulamazsınız”** diyor. Başkan APO, bugün dünyanın en çok gündeminde olan bir kişiliktir. Tanınan bir kişilik, mutlaka tanıyanı olumlu veya olumsuz etkiler; iz bırakır. Başkan APO, aynı zamanda en çok dost ve düşman sahibi olan bir liderdir. Her Kürt insanında bir parçadır, bir ruhtur, bir bilinçtir. Gözdür, kulaktır. Hatta el ve ayaktır. **Ali Haydar Kaytan** yoldaş 5. Kongre'ye sunduğu özeleştirisinde, yeniden doğuşunu Başkan APO'yla tanıştığı 1972 yılından başlatıyor. Başkan APO, tanıştığı ve konuştuğu her insanı müthiş etkiliyor. Bu etkilenme olumlu veya olumsuz olabilir, ama her iki durumda da çok keskin oluyor. Yani Başkan APO'nun fikirleri şok etkisi yaratıyor. Bazıları neredeyse dört dörtlük kesilirken, bazıları da (art niyetliler) bütün hesaplarında

yemiyor. Bu yaklaşıma bir çelişki gözüyle bakıyor. "PKK'liler buldukları her alanda, koşullar ve kültürler ne olursa olsun, kendi devrimci yaşamlarından taviz vermezler. Savaş cephelelerinde ölümün üzerine üzerine yürürler. Herkesin cesaret edemediğine cesaret ederler. Ama Başkan APO çok sert eleştiriyor" diyerek, bunun haksızlık olduğunu düşünebilirler.

"Büyük sorun olmamak için öncü militanlığı yakalamak zorundayız. Pratiklere ve kişiliklere amansız yüklenerek başarının sahipleri olabiliriz. 'Benden bu kadar', 'benim gücüm bu kadar' demek, olsa olsa bir gafillik ve kendini kandırmak olur. Devrime ve savaşa ciddi yaklaşmamak olur.

Neden Başkan APO'yu anlamıyordunuz? Bir-iki nokta ile açıklayıp cevap vermek zor. Gerçekten bağlılık ölümüdür. Çözümlemelere inanç tamdır. Fedakarlık, azim ve kararlılık sonuna kadardır. Bir insanda bitebilecek her şey fazlasıyla vardır. Aslında bu konuda hiçbir sorun yoktur. Ama bütün bunlar tek başına yetmiyor. Kürdistan dev-

yamazsın. Çünkü tartışmasız olan bir gerçek vardır ki, kişisel yaşamın yoluna Ağrı Dağı gibi bir engel dikilmiştir. Sömürgeciliğin ya da yerleşik düzenin bir küçük etkisi, bir alışkanlığı bedeli ağır ödenmiş bir kazanımı yerle bir edebiliyor.

Burada görülen bağlılığın ve niyetin politikada düşünüldüğü gibi olmadığıdır. Sömürgeciliğin ve düzenin etkilerinin çok sert vurduğudur. Düşündüğünün başka, yaptığının başka bir şey olduğunu görüyorsunuz. "**Yanılmayacak-sın, yanılmayacak-sın**" diyor Başkan APO.

1993'te tek tarafı ateşkes ilan edilirken Hürriyet gazetesinden Nuriye Akman yaptığı röportajda "**En çok kime güveniyorsunuz**" sorusunu sorduğunda Başkan APO, "**Ben arayışlara inanıyor ve güveniyorum**" cevabını veriyordu. Bunun anlamı derin. İlk başta kavranabilse de ulaşmak öyle düşünüldüğü gibi kolay değil. Mevcut hiçbir şey yeterli görülmez. Amaca ulaşılmış değildir. Yaptığı bir değerlendirmede; "**Yöntem cesaret veriyor. Gelişmeler daha fazlasını ortaya çıkarabileceğimi gösteriyor. Ben daha fazla yükleniyorum. Önemli bir gelişme oldu, bu beni tatmin etti!** Hayır! Kesinlikle bu yok. Bu bir hiçtir, diyorum. Kazanılmış gelişmelere güveniyorum.

laşmak, olası gelişmeleri kazanımlara dönüştürmeye hazır olmak, aynı zamanda geçmiş kazanımların korunmasının da bir gereğidir. Oysa pratiklere baktığımızda en ufak bir kazanımla tatmin olunuyor. Başarılı bir eylem veya pratik üzerine aylarca yatılıyor. Üretilmiyor, yeniyeye ulaşma hedef alınmıyor. Bir göz süreklilikte, düzen içindeki yaşamı olduğu gibi parti içerisinde sürdürmenin peşinde. Elbette bu tür kişilikler başarılı hiçbir pratiğin sahibi olmazlar. Ancak tarihi kaybettiren kişilikler olabilirler.

Müthiş kazandıran ve müthiş kaybettiren taraflar...

Başkan APO dünyada en çok düşmanları olan bir önderdir. Sadece Türk sömürgeciliği ve emperyalizme karşı klasik tarzda bir intikam savaşını yürütmüyor. İnsanlığa çare olmaya çalışıyor. Bunu vazgeçilmez ve insanca yaşamın tek geçerli şartı sayıyor. Günümüzde bu yaşamın kanununa dönüştüğü için, "**Türk sömürgeciliği ve emperyalizmle savaşmak benim için büyük bir zevk, büyük bir tutkudur**" diyor. Başkan APO için, bu insanlık idealinden dolayı savaş bir zevk, bir tutku olmuştur. Özellikle de savaşın vatanı Kürdistan olunca, bu savaş, kişilik kazandırıyor. İyile kötüyü, dostla düşmanı ortaya çıkarıyor. Safları netleştiriyor. Söz konusu büyük

güç sayıyor. PKK 18. kuruluş yıldönümünde Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerine yaptığı konuşmada; "**Gerçek ve daha büyük savaş şimdi başlıyor. Bundan önceki yıllar sadece atılması gereken birkaç adımdır**" diyor.

Türk sömürgeciliği tarihin tanıdığı ender barbar güçlerden biridir. Birçok halkı soykırımla tarihten silmiştir. Halkların kültürlerine, zenginliklerine el koyarak hepsini kendine mal etmiştir. Şimdi de Kürt halkını tarihten silmek istiyor. "**Ortada bir kurt kanunu var. Kurt kanunu, avını bitirinceye kadar süreklilikle saldırıyor. Bu durumda yapacağımız tek şey kurdu durdurmak**" diyor Başkan APO. Tabii Türk sömürgeciliği bunu yaparken, tarihten gelen bütün gerilikleri, kötülükleri arkasına alıyor. Türk sömürgeciliğinin tarihin en son barbar güçlerinden biri olarak ayakta duramaz duruma getirilmesi, PKK'nin enternasyonalist ve evrensel bir başarı özelliğinden gelmektedir. Çünkü biliyoruz ki, bütün dünya gericiği TC gerçeğinde gizlidir. Onun için Türk sömürgeciliği dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir biçimde karşıdevrim cephesi tarafından destekleniyor. Ancak bu destek de yetmiyor. Günümüzde çok açıkça görüldüğü gibi, halkların korkulu rüyası olan Türk sömürgeciliği şimdi büyük korkuyor. Yürüttüğü soykırımların hesabı kendisinden bir soruluyor. Hem de anladığı dilden.

Kimsenin cesaret edemediği bu büyük hesaplaşmayı Başkan APO yapıyor. Başkan APO'nun dayandığı zemin tarihte insanlık adına, özgürlük adına yapılan bütün iyi ve güzel şeylerdir. Başka hiçbir dayanağı yoktur. Bu temelde kendisine güveniyor, kazanıyor ve kazandırıyor. Bu yönüyle Başkan APO'nun kendisine güvenmesi halka, insanlığa, doğulara ve gerçeğe güvenmesi demektir. Bunun için Başkan APO ezilenler ve insanlık için büyük bir umut olurken, düşmanları için de büyük bir korku ve kabus olmaktadır. Zaten emperyalizm, "**APO hayaletinden kurtulmayı düşünün**", Türk sömürgeciliği ise "**Aposuz bir dünya ve Türkiye düşünün**" derken kendilerine göre haklılar. Çünkü Aposuz düşümenin hiçleşmek olduğunu biliyorlar.

Türk genelkurmaylığı yaptığı açıklamalarda, "**Bu savaş APO tek başına yürütemez, imkansız bir şey**" diyor. Tarihinde ilk defa karşılaştığı bir olay olduğu için inanmakta zorluk çekiyor. İnanıp inanmamak TC'nin ve ya onun genelkurmaylığının sorunu. Ama kanıtlanan bir gerçek vardır ki, Başkan APO başarılı savaş tarzıyla tarihe yepyeni katkılar sunuyor. Herkes görüyor ya da görmek istemiyor. Bu başarıyla yetinmeyen Başkan APO, "**Eğer sağlam bir-iki yardımcım ya da güçlü bir-iki komutanımız olsaydı bu savaşın seyri daha farklı ve savaş çoktan kazanılmış olurdu**" diyor.

Başkan APO 20 yılı aşkın bir süredir kendi somutunda kanıtlandığı yenilemezlik ruhuna ulaşan kişiliği yaratmanın büyük savaşını veriyor. Ama bu kadar tecrübe, savaş ve büyük imkanlar yaratılmasına rağmen güçlü PKK'liler, komutanlar çıkamıyorsa, bunun nedeni elbette ki köle, geri Kürt kişiliğidir, özgürlük saflarında kendini aldatan kişiliktir.

Başkan APO sadece Kürt tarihinde değil, insanlık tarihinde görülmemiş boyutta bir savaş yürütüyor. Yine görülmemiş kapsamda kişilik çözümlerini geliştiriyor. Kürt halkı Başkan APO önderliğiyle uluslaşıyor, yeniden insanla-

şıyor, savaşan ve kazanan bir halk konumuna yükseliyor. Bu tarihsel yoğunlaşma Başkan APO önderliğinin varlık gereğesidir. Ulusallaşan, demokratlaşan, sosyalistleşen bu önderlik, Kürdistan'ın, Kürt insanının çözümlenmedik hiçbir noktasını karanlıkta bırakmamıştır. Kürt ulusu mahalle mahalle, köy köy, ilçe ilçe, şehir şehir çözümlenmiştir. Kısacası iliklerine kadar psikolojik ve sosyolojik olarak çözümlenmiştir.

Başkan APO'nun düşmanlarının çokluğundan bahsettik. Hem de hiç kimsenin olmadığı kadar düşmanları var. Dostları da bir o kadardır. Bunu anlayabilmek, Başkan APO'yu tam anlamayı gerektirir. Kimsenin gerçekleştirmediğini gerçekleştirdiği için emperyalizm Başkan APO'nun gücünü tehlikeli ve inanılmaz görüyor. Kendisini yok edecek kadar, atom bombalarından bile bin kat daha tehlikeli, tahrip edici buluyor.

Başkan APO'nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır

Başkan APO'nun düşmanları Başkan APO'yu böyle değerlendirirken, savaşın öncüleri, kadroları, savaşanları ve komutanları ise anlamamakta neden direniyor ve ısrar ediyorlar? Buradan çıkarılacak sonuçlar vardır: Niyetler bir yana, objektif olarak Başkan APO'nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır. Başkan APO geri, köle Kürt tipini emperyalizmden, Türk sömürgeciliğinden daha tehlikeli görmesi boşuna değildir. Çünkü bu köle tipin içinde bütün kötülükler, bütün gerilikler, bütün gafillikler, bütün çirkinlikler, bütün bozgunculuklar, bastırılmış duygular mevcuttur. Geri, köle kişiliğin

"Niyetler bir yana, objektif olarak Başkan APO'nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır. Başkan APO geri, köle Kürt tipini emperyalizmden, Türk sömürgeciliğinden daha tehlikeli görmesi boşuna değildir. Çünkü bu köle tipin içinde bütün kötülükler, bütün gerilikler, bütün gafillikler, bütün çirkinlikler, bütün bozgunculuklar, bastırılmış duygular mevcuttur. Geri, köle kişiliğin en büyük silahı ise anlamamakta direktmesidir."

en büyük silahı ise anlamamakta direktmesidir. Bu gerçekten hareketle, Başkan APO'nun sömürgeci, emperyalist ve gerici düşmanlarına bir de bu cepheden beslenen köle Kürt tipini de eklemek gerekiyor. Bu da kendiliğinden insanlığın başına bela olmuş bir kişiliktir. Başkan APO'nun bütün tepkisi, bütün öfkesi, savaşının çoğunluğu bu tipe karşıdır. Çünkü belirleyici ve önceliklidir. Bütün iç sınıfsal mücadele bu tip etrafında dönmüştür.

Geri kişilik sadece kendisine zarar vermiyor, sadece kendisiyle sınırlı kalmıyor. "**Gerçek kişilik kendini sadece partiye, örgüte dayatmıyor, bir insanlığa, bir dünyaya dayatıyor**" diyen Başkan APO'nun en nefret ettiği, tepki gösterdiği, öfke duyduğu köle olmakta ısrar etmektir. Köleliğe savaşmadan, emek harcamadan özgürlük istemektir. Savaş ve mücadele sahalarındaki pratikler, kişilikler böyle olmakla birlikte, bu kişilik bir ulusun, bir insanlığın kaderini tehlikeye sokuyor. İşte bu kabul edilemez bir nokta oluyor Başkan APO için. Savaşta ortaya çıkan

riminin bunlar dışında istedikleri var. Ne tek başına bilinç birikimi yetiyor, ne de tek başına tam fedakarlık. Bu ikisinin bileşimi şart. Fakat görülmüştür ki, bu da yetersiz kalıyor. Askerileşmekten tutalım partileşmeye kadar inceliği yakalamak ve kafa patlatmak gerekiyor.

Yeni bir yaşamın, yeni bir kişiliğin başladığı nokta, eski yaşam ve kişiliğin son bulunduğu duraktır. Emperyalizmin bir virüs gibi beyinlere sızdığı, sömürgeciliğin ise içselleştiği bir ortamda, köklü dönüşümsüz hiçbir şey yapılamaz. Bu bir iddia değil, gerçeğin ta kendisi. Yoksa neden bütün tarlar ve örnekler içerisinde binlerce yıldan bu yana sadece birisi kazanıyor. Kendin için yaşamı durdurmak zorundasın. Hangi savunmayı yaparsan yap, bu yaşamın düşman etkili olmadığını ispatla-

Gözümü, daha da kazanılacak gelişmelere dikiyorum" diyor. Kazanılması gerekenler hiçbir zaman bir yere, bir düzeye kadar değildir. Ulaşılabilecek bir sınır yoktur. Bir gelişme, her şey için yeterli olamaz. Kazanımlar, içerisinde bulunulan dönemin karşılığı olabilir ama daha sonraki dönem için yeterli ve geçerli değildir.

Hiçbir şeyle tatmin olunamadığına, yetinilmediğine göre, mevcutlara dayanmak devrim olayında kesin kaybettiricidir. Ve yeni için savaşan insan için doyurucu değildir. Gelişimi ve dönüşümü hedefleyen insan geçmişi aramaz. Geçmiş özmek yenilmek ve kaybettiricidir. Geçmiş yaşanmıştır; ders çıkarmak için başvurulur, kazanımları korur. Ama bu, gelecekte kopuk değildir. Sürekli gelecek konusunda yoğun-

düşürülen, "**hayvanlaşmanın eşğine getirilen**" Kürt ulusu olunca, savaşın Başkan APO için daha bir zevkli olması anlaşılır bir durumdur. Kaldı ki, Kürt halkı bu savaşla doğuyor, bu savaşla insanlaşıyor, bu savaşla güç, otorite oluyor.

Başkan APO, Kürdistan somutunda bütün dünya gericiğine karşı savaşılıyor. Çünkü en baş düşman olan Türk sömürgeciliği bütün gerici bir tarihi temsil ediyor. Bütün kötülüklerin, çirkinliklerin, zulmün kaynağı ve anasıdır. Sadece TC'de sınırlı olmayan bütün bu gericiiliklerin tüm ağırlığıyla yansıdığı eski Kürt'le savaşılıyor ve müthiş başarıyor Başkan APO. Bu anlamda önderlik, Türk sömürgeciliği ve düşmanlarıyla verdiği savaş çoktan kazanmıştır. Fakat bunu bir sonuç değil, bir başlan-

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

PKK'ileşmek mutluluktur

"Bütün geriliklerinizi affetmeyeceğim, boyun eğmeyeceğim, uzlaşmayacağım. Çıldırmanız da, cayır cayır yansanız da istediğiniz gibi olmayacağım. Aldatamam, aldatılamam."

Baştarafı 32. sayfada

sanlık için bir ucube gerçeğiyle karşı karşıya olduğumuz içindir. Bu kirli TC gerçeğini beynimize, özümüze sindirmiş ve bizi anlaşılmaz, kendini dile getiremez, ifade edemez bir duruma sokmuştur. Talihsizlik budur ve buna karşı direniyoruz.

Yaşamın yolu düşmanı anlamaktan geçer

Vermede olduğunuz savaşı ve yürütülen kirli savaşı, bütün yönleriyle anlamak durumundasınız. Anlamamazsanız kendinizi anlatamazsınız. Hiçbir şe-

Bu gafleti terk etmek gerekiyor.

Artık anlaşılmalıdır ki, yaşamın yolu düşmanın bu dayattığı kirli-özel-faşist savaşımın, yine, her yolu deneyen, savaş yasalarına tamamen karşı çıkan, onların gereklerine bağlı olmayan, en özelinden özel, en kirlisinden kirli bir savaşla karşı karşıya olduğunuzu bilecek, kendi savaş kişiliğinizi ortaya çıkarmaktan geçer.

Saflara gelip kolay "partileşmeye başladık" diyorsunuz. Ama gereklerinin yüzde birini bile yerine getiremiyorsunuz.

Yapmayın bunu.

Yaşam kutsaldır, uğruna büyük çabalar harcadıktan sonra gereken say-

Savaşmak için ilkin bu topraklara sevdalanmak gerekiyor

Siz parti militanları yıllardır savaşıyorsunuz. Ama sizlerde ülke sevgisine ilişkin ciddi bir gelişme göremedim. En kutsal dağlarda, vadilerde (çoğu anıt-saldır) ruhunuz bir ürperti bile duymadı.

Çünkü ruhunuz yok.

Ölümler gibi dağların, ovaların etrafında dolandınız. Vatan sevgisi, hele bu vatan insanlığın beşiğiye, böyle olmaz. Savaşmak için ilkin bu topraklara sevdalanmanız gerekiyor. Ama size bakıyorum; sanki pişman olmuştunuz,

sanki ülke başınıza bela olmuş. Bu topraklar sanki sizi daha da gerisin geriye itmiş. Bu, düşmanın dayattığı kültürdür. Düşman sana, "senin ülkende yaşanmaz, doğup büyüdüğün topraklar yaşanılmaz" diyor. Ve bir

koşuşturmadır gidiyor. Çok iyi biliyorsunuz ki, halkımızın veya sizin içinizde önemli bir bölüm ülkesinden kaçtı, kaçtı. Sonra sizler partiye geliyorsunuz ülke yönünüzü veriyorsunuz. Ama oradan da sıkılıyorsunuz. Peki sizi o zaman nereye koyalım? Bu çok açık bir çelişkidir, düşmanın bir oynatmasıdır. Bu oyuna son vereceksiniz. Ne ülkeden ucuz kurtulmak, ne toprak sevgisinden vazgeçmek, ne de elin memleketine, elin güzelliklerine çılgınca bağlanmak doğrudur. Hele bu Avrupa çılgınlığı olunca bu daha beter bir çılgınlıktır. Bu çılgınlığı da hiç tanıdığınızı sanmıyorum. Yine kimin içindir, nasıl yaratılmıştır bildiğinizi sanmıyorum. Bütün bunların farkında bile olamayanlar nasıl, ne hakla yaşayabilirler?

Bu bir oyundur ve siz içine sokulmuşsunuz. Bu oyunu bozmak gerekiyor.

Topraklarını sevmeyenler, hiçbir halkın kültürel gerçeğine de anlam veremezler ve bu da ancak çağdaş kölelerin yaşamı olabilir. Hiç kimse "ülke dışında topraklarımızın üstündeki her türlü tarihsel-kültürel değerlerimizin, toplum olma hakkımızın gereklerini yerine getirmeden, hele bırakıp kaçarak, neredeyse tek aileye toplumsal gerçekliği indirgeyerek yaşayacağız, mutlu olacağız" demesin; bu büyük bir yalandır ve çok lanetli bir durumu ifade eder. Bunu sonuna kadar

anlamalısınız. Yalnız ülke dışında savrulmuş insanlarımız için söylemiyorum. En önemlisi ülkemizdeki insanlar için bunu söylüyorum.

Siz parti militanları için daha fazlasını iddia ediyorum ki, ülkeye dönüş yapmak zorundasınız. Tutkuda dönüş, arzuda dönüş; tarihe, kültüre dönüş yapmak zorundasınız. Bu ülke bir harabe de olsa, birkaç heceli dil de olsa, birkaç söz namesi de olsa dönüş yapmalısınız. Başka türlü bu üzerinizdeki laneti, onun zincirini boynunuzdan söküp atamazsınız.

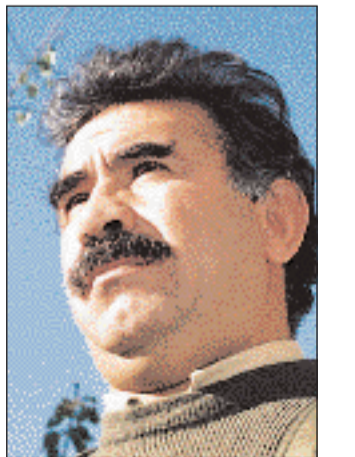
Yüzyıllardan beri bu topraklar işgalciler, talancılar tarafından habire boşaltılıyor ve kalanlar da en uşakça işbirlikçilik ve inkarcılık temelinde bırakılıyor. Öfkemizin büyüğü bunlara karşıdır. Bugün bunların en son kalıntılarına büyük bir savaş dayatıyoruz ve onların bu ülkeyi peşkeş çekmelerine karşı bir savunma savaşı veriyoruz. Güney Kürdistan'da yaşanan savaş budur. Kuzey'de inkarcılığa karşı, Güney'de işbirlikçiliğe karşı verilen savaş doğru yaşam içindir. Kuzey'deki inkarcılığa karşı ruhta, tarihte, sosyal gerçeği yalalamada verilen bir savaştır ve eğer bunu yakalayamazsak, gereklerini yerine getiremezsek, inkar eden kişilik insanlık tarihinde en aşağılık mertebede bulunur. Güney'deki işbirlikçilik, inkarcılıktan daha aşağı kalır bir durumda değildir. Daha kaba ve çirkindir. Şimdi bu ikisine karşı savaşı birleştiriyoruz, ikisi de içimizdeki savaştır.

Yalnız kaba birkaç inkarcıya veya işbirlikçiye karşı değil, kendi kendini inkar eden, gırtlığına kadar uzlaşmacılığı yaşayan partilere karşı da bu savaş veriliyor.

Parti ortamımızda kendini yenilemeyen, özgürce yaratamayan kişilikler var. Bunlar da kaba inkarcı ve işbirlikçiler kadar karşımıza alıp savaşmamız gereken kendi iç düşmanlarımız oluyor.

İçimizdeki, beynimizdeki ve ruhumuzdaki düşman, bu kaba inkarcılardan, işbirlikçilerden daha az tehlikeli değildir.

"Aldatamam, aldatılamam. Ağlıyormuşsun, yorulmuşsun, tıkanmışsın, kendini çaresiz bırakmışsın, benden göreceğin tek karşılık neden ölmedin, neden bu utanmazlığı hâlâ sürdürüyorsun olacaktır. Başka hiçbir şey benden beklemeyin. Ama güzelsen, yiğitsen, sağlamsan hoşgeldin derim. Bunun dışındaki her parti ortamına gelişe 'kahrolsun' derim."

da ilerletilmiş savaş günleridir.

Görülüyor ki, PKK savaşımı en açıktan kirli-özel savaşçılara karşı olduğu kadar, en içten kendimiz gibi sandığımız ama, büyük bir gafletin, kendini her türlü geriliğe, kaybeden değere yatırmış kişiliğin yerle bir edilme savaşımıdır. Başka türlü alını ak militan kişilikler ortaya çıkarılamaz.

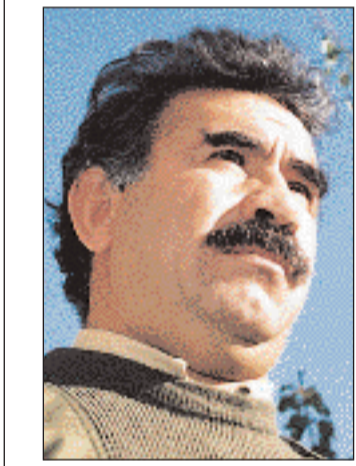
Bahsettiğim PKK, güzellik, yiğitlik, başarı gerçeğidir.

En silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanlaştığı harekettir PKK

Savaş Serhat'tan Dersim'e, Toroslar'dan Zağrosar'a, Fırat-Dicle boylarından Munzurlar'a kadar gelişmiştir. Bu oldukça değerli ve anlamı büyüktür ama, daha da önemlisi kendimizi ne kadar kazandığımız, iç savaşımızı ne kadar geliştirdiğimizdir. Eğer kendi içimizdeki savaş olmazsa bir gün bile bu savaş cephelelerinde kalmak mümkün değildir. Son yılların gösterdiği temel bir gerçeklik de budur. Savaşta yenilgi de olabilir. Fakat şunu çok açık bilmek gerekir ki, PKK aynı zamanda her yenilgiyi anında başarıya dönüştürmenin de adidir. Yenilgi başarının anasıdır. Bir de böyle PKK'ileşmek gerekir, diyoruz. Bu, geçen yıllarda çok açık kanıtlanmıştır. Yenilgisi bile olsa, PKK savaşımı başarıyı kesinleştiren zaferin savaşımıdır. Bu tarz doğru bir partileşmedir. Adına sosyalizm denilen öğretiye de doğru bir karşılık vermenin savaşımıdır.

Bu yıllarda sosyalizm adına kurulan devletler çözüldü. Dev gibi partiler çözüldü, iddialı önderlikler vardı, dünyayı kendilerinden ibaret sayarlardı, sonuçta hepsi çözüldü ama, PKK büyüdü. Tüm emperyalistler, PKK'ye "sosyalisttir" diyerek saldırdılar. Bunlara karşı PKK ayakta kaldı. Bu da şunu gösteriyor; PKK'de sosyalizm yenilmezdir.

Ulusal kurtuluş savaşını ezme isteyenlerin söylediği diğer bir ifade de şu-

"Çürümüş olanın, 'ben yaşayamam' diyenin, en silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanlaştığı bir harekettir PKK. Kendimize bakalım: Bir hiçken PKK'de nerelere, hangi yüreğe, hangi düşünce gücüne ulaşıyoruz! Bu da PKK'nin hümanizmidir, insana saygısıdır, insanı büyütme yeteneğidir."

yi anlamadan da yaşayacağınızı sanırsanız, yaşayamazsınız. Dolayısıyla her şey, bizi mevcut düşman gerçeğini tanımak ve gelişmek için anlamaya mecbur ediyor.

Başka türlü yaşamın yolu yoktur.

Başka türlü, yaklaşım imhadır, daha- sı cüceleşme, hatta karıncalaşmaktır.

Nitekim bugün Türkiye'de yaşam çökmüş düzeydedir. Sosyal çöküş, siyasal yozlaşma had safhada. Ekonomi tam bir talan ekonomisi. TC kendi halkına da bunu dayatıyor. Türk halkı da bunu hiç anlayamaz duruma getirilmiştir ve yaşayamıyor. Yaşamak için ezdiği, ezilmesine ortak olduğu, alet olduğu halkın kurtuluşundan başka umudu yok. Daha kötü durumda. Bu yüzden, yaşamın yolu düşmanı anlamaktan, onun dayattığı kirli savaşa karşı devrimci savaşı başarıyla dayatmaktan geçmektedir.

Hiç kimse hiçbir gerekçeyle kendini aldatmamalıdır.

Hele hele PKK'ye dayanarak, savaşmadan, hem de başarıyla savaşmadan (bu savaş ideolojiktir, siyasidir, askerdir), her türlü gereklerini yerine getirmeden kimse "ben onurlu-şerefli birisi olarak yaşarım" demesin. Bu, halkın içinde bulunduğu kötü yaşamdan da daha tehlikelidir. Sahte özgürlük hevesleri içinde olmak, kölelikten daha aşağılıktır ve bu yaygınca yaşanıyor. Düşmana cevap vermeden bir yaşamı savunular, düşmanı hesaba katmadan, hele hele onun üzerine doğru yürüme, onun hakkında nasıl düşünülür, nasıl planlanır, nasıl örgütlenir, nasıl eyleme geçilir; bunun gereklerini yerine getirmeyenler parti içinde şereften-onurdan bahsedemezler. Yaşayabileceklerini de sanasınlar.

gı gösterilmiş olur. Yaşam birkaç eylemle ifade edilemez, hatta salt askeri başarılarla da elde edilemez. Çok büyük bir anlama işidir.

Yaşam, ruhun, sevginin, saygının gelişimidir.

Devrimimiz kahretme devrimi olduğu kadar, sevgiyi yaratma devrimidir de. Düşman katledeken, sadece talan etmek için değil, ilkin kutsal yaşamın anlamını yok etmek istiyor. Demek ki, düşman, elinizden vatani, özgürlüğü almada önce, beyninizi, düşüncenizi alır. Ondan sonra ruhunuzu, arzunuz, istemini, sevginizi elinizden alır, almıştır da. Onun için Kürt halkı sevemiyor, arzu edemiyor. Sevemeyen, arzu edemeyen, ülkesinin yer altı, yer üstü zenginliklerine de anlam veremez. Anlam veremediği için talep edemez veya uğruna savaş vermez.

Parti günleri aynı zamanda düşmana gösterilecek yüksek anlama, kin kadar istem-arzuların, yaşam sevgilerinin müthiş geliştirildiği günlerdir.

Ben kendimi tanıdığımdan beri hem büyük öfkelerle, hem de büyük tutkularla, sevgilerle yaşadım. İkisi de iç içedir.

Birisiyle yıkarken, birisiyle yaparım. Biri olmadan diğeri olmaz.

Bakıyorum sizlerde ya ucuz sahte sevgiler, arzular, ya da salt kinler, öfkeler var. Bu, böyle olmaz. İksinin ilişkisinin önemini, birinin diğerini ne kadar gerekli kıldığını, beslediğini bileceksiniz. Çoğunlukla halk gerçekliğimizde, hatta kişiliğimizde kinimiz saptırılmıştır. Mutlak düşmana yöneltilmesi gereken kin, bize yöneltmiştir. Herkes herkesle kavgalıdır ülkemizde. Bu da, düşmanın özel savaşı ne kadar körüklediğinin bir ispatıdır.

Aydın ve sanatçının

AYDINLANMA İHTİYACI

Baştarafı 1. sayfada

hi boyunca kazanılmaya çalışılan özgürlük değerlerine sahip olma mücadelesini şiddetle verdiği bir zemindir.

Bu zeminin anlaşılması, yaşanmasından daha zordur. Daha doğrusu, bugün halkımızın yaşadıklarını anlamlandıramama gibi bir sorunu vardır. Var olan herhangi bir edebi ya da felsefi temel, Kürt insanının yoğun savaşımını yansıtmakta son derece zorlanmaktadır, hatta hiç yansıtamamaktadır. Klasik çerçevedeki Kürt aydınlarının karşısında Kürt toplumunun bugünkü hareketliliği, açıklanamaz bir hareketlilik olma durumunu korumaktadır. Bununun sebebinin söz konusu hareketliliğin kapallılığında veya diğer herhangi bir olumsuzluğunda arayan çok ucuz sağıcı yaklaşımlar

“Başkan APO bir edebiyat ustası olarak ulusun belleğine yerleşmiştir. Bu edebiyat, çözümlerindeki romansı tarzda belirgindir.

Ehmede Xanê'den sonra Kürt ulusal edebiyatı, Başkan APO'nun politik ve sanatsal eylemiyle, ilk kez daha yaratıcı bir edebi çıkışı gerçekleştirmiş ve bunun ulusal bir düzeye ulaşmasına yol açmıştır”

ise, hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Gözler, görme yeteneğinden yoksun oldukları derinliği, çoğunlukla karanlık olarak yorumlamaktadır.

Marks'ın **“Bilmiyorlar ama yapıyorlar”** hükmünü, burada **“yapıyorlar, ama bilmiyorlar”** biçiminde, kendi halkımız ve onun öncülüğüne soyunan aydını için de söyleyebiliriz. Kendi yaşamına anlam vermekte zorlanan, hatta anlam veremeyen aydınların sayısı küçümsenmeyecek kadar çoktur. Üstelik bunlar, sözde en bilinçli kesimi oluşturmaktadır.

Bunları bir eleştiri olarak değil, tersine, verili ve eleştiriyi değil, bütün bir toplumsal sürecin hareketliliğindeki en üst düzeyde stratejik müdahalelerle değişikliğe uğrıtılacak bütün bir yaşamdan söz etmek istiyoruz. Kaldı ki, bugün bu müdahale, en verimli biçimiyle PKK'de yapılmaya çalışılmaktadır. Başkan APO toplumsal yapının bu çelişkili durumunun farkına vararak, bunu derinlikli bir çözümlenmeye tabi tutmuştur. Çözümlenmeler, bugünkü durumla Başkan APO'yu aynı zamanda sanatsal bir önderlik durumuna da getirmiştir. Dünyanın dört bir yanında ve çoğunlukla içeriklerinin ağırlığına pek de uymayan bir tarzda insanlara taşınan çözümlenmeler biraz derinlemesine incelendiğinde, bütün insanlık trajedisinin en tepesinde bir trajediye sahip olan Kürt insanının, yaşadığı dünya ile ilişkilerinin, kendince basit bir yaşama sahip olmasına karşın, oldukça girift, karmaşık ve bunlara rağmen devrimci bir durum yaratacak verimliliğe sahip ilişkiler olduğu görülecektir. Bu devrimci durum, yalnızca politik bir potansiyel değil, daha çok felsefi ve sanatsal bir potansiyel sunmaktadır. İnsan ilişkilerinin en kapsamlı, bütün toplumsal ve tarihsel arka planlarıyla açıklanmaya çalışıldığı çözümlenmeler, politik ve askeri oldukları kadar aynı zamanda sanatsal olma özelliği de taşımaktadır.

Kürt insanının kendi davranışlarını teorik olarak ya da sanatsal düzeyde açıklayamaması anlaşılır bir durumdur ve toplum tam da bu nedenle savaşa ihtiyaç göstermektedir. **“Savaşmaya ve**

kazanmaya mahkum” olmanın anlamı budur.

Varlığı için savaşa ihtiyaç duyan bir toplumda, yaşamak için ölmek zorunda olan bir gerçekliğe sahip olmanın trajedisini edebiyat nasıl açıklayacaktır? Yaşamını sürdürmek için kendi devrimiyle kendini imha eden bir Kürt köylülüğünün, bugün açıklamak gibi bir sorunu vardır. İşte aynı biçimde, Kürt aydınının da bu trajik duruma bir zorunluluğu vardır. Kendi mevcut varlığının inkarına gitmeyen bir aydının, tarih içinde bu saatten sonra Kürt aydını olarak varlığını sürdürmesi mümkün değildir. Bu, aydının trajedisidir. Öte yandan bu trajediye sahip olmayanın kendini Kürt olarak tanımlaması mümkün değildir. Çünkü trajedinin dışına çıkan, Kürt ulusal varlığını yok etmek üzerine kurulmuş bir mekanizmanın etkisine girecektir. Nasıl ki, başka ulusların edebiyatçıları Kürt edebiyatını gerçekleştiremezler ve bu nedenle Kürt yaşamına gerçek bir açıklama getiremezlerse, Kürt ulusunun yaşam ve dolayısıyla savaş alanının dışında da bunu gerçekleştirmek mümkün değildir.

Devrim içine etkin olarak giren sınıflar, kendi sınıf özellikleriyle donanmış olarak, kendi sınıflarının imhasına yönelik bir faaliyet içine girmektedirler ve bu durum, kişilerin bu savaşımını çoğunlukla bir intihar sürecine çevirmektedir. Devrimde birçok **“isyancı tarz”** sahibinin ölüme sevdalanmasının anlamı da, bu hareket tarzında saklıdır. Sınıfsal hareketlerin Kürdistan devrimi içindeki bu niteliğine uygun olarak, PKK, devrim içinde bütün bu var olma tarzlarına karşı uygun ve en önemlisi de devrimci bir **“karşılaşma”** tarzı gelişir-

miştir ve bütün sınıfsal dayatmalara karşı direngenliği ve süreğen yengisi de, buradan kaynaklanmaktadır. PKK bütün eğilimler karşısında **“bir dünya oluşturma”** yöntemini kullanmaktadır ve en başta Başkan APO **“özgürlük zorunluluktur”** önermesindeki anlamıyla, zorunluluğundan kaynaklanan bu yöntem, bir yandan bu devrimi günümüze kadarki benzerlerinin en karmaşığı kılmakta, öte yandan bu karmaşıklığa çözüm üretmenin olanaklarını yaratmaktadır. İşte bu **“bir dünya oluşturma”** tarzı, bir yandan sanatsal bir maharet gerektirirken, öte yandan gerçek devrimci sanat için bir var olma alanı oluşturmaktadır.

Ancak bu alan, sadece ortaya çıkacak eserin çok yoğun çelişkilerin bir ürünü olmasını sağlamaz; aynı zamanda bu eserin sahibinin de bu çelişkilerin içinde olmasını gerektirir. Daha doğrusu, yaşanan dönem itibarıyla, her türlü toplumsal içerikli eylem gibi sanatsal eylem de, gerçekliğinin en çarpıcı biçimiyle yaşanmasını, gerçekleşmesi için şart kılar. Aydın veya sanatçı, eyleminin en belirleyici ve etkin öznesidir ve onun yaratımları varlığının, gerçekliğinin kendisine, özüne uygun birer sonucudur. Savaşın en uç biçimleriyle yaşandığı alanlarda bile anlama sorunu olan Kürt aydınının, bu alanın çok uzağında anlama ve açıklama işini gerçekleştirmesi beklenemez. Daha yüksek bir eylem biçimi olarak her türlü entellektüel faaliyet, her şeyden önce kendi gerçek ve uygun zeminine ihtiyaç duyar. Kürt toplumunun bugünkü tek var oluş biçimi olarak savaş, ulusal nitelikli bütün entellektüel çalışmalar gibi, Kürt edebiyatının da biricik var oluş zemini ve biçimidir.

Devrimci edebiyat ve savaş

Devrimci edebiyat sorunu, devrimci savaş sorunudur.

Bu ne demektir? Birçok aydın, bu zorunluluğun temel ifade biçimini yaratmanın birer aracı olarak kalemlerle birbirine karıştırırdı; devrim, bu her iki eylem aracının uyumlu birlikteliğini dayatmaktadır. Çehov'un da dile getirdiği gibi; **“Ya kalemli silah gibi kullanacaksın, ya da silahlı kalem gibi.”** Birbirini gerektiren ve biri olmadan diğerinin var olması olanaksızlaşan eylem

lişkili durumu, onun doğasından kaynaklanan bir durum olarak, yüksek düzeyde bir savaşımı zorunlu kılmaktadır. Aydın veya sanatçının var olmaları ve kendi tanımlarına uygun çalışmayı gerçekleştirmeleri için ilk işleri, kendi gerçekliklerine karşı yürütecekleri haklı savaştır ki, ancak bu suretle yeni bir sanat gündeme gelebilecektir.

Bilmeyenlere abartı gibi gelecektir; ancak yine de sanat alanında en yaratıcı bir özne olarak, **“benim”** diyen namılı sanatçılar değil, bu konuda en güçlü devrimci silahlara ve donanıma sahip olan Başkan APO'yu ve PKK hareketini görmek gerekiyor. Birçok yönden Başkan APO bir edebiyat ustası olarak ulusun belleğine yerleşmiştir. Bu edebiyat, çözümlerindeki romansı tarzda belirgindir. Ehmede Xanê'den sonra Kürt ulusal edebiyatı, Başkan APO'nun politik ve sanatsal eylemiyle, ilk kez daha yaratıcı bir edebi çıkışı gerçekleştirmiş ve bunun ulusal bir düzeye ulaşmasına yol açmıştır.

Elbette bu edebiyat, bir eser olarak değil, felsefi ve pratik anlamda onun yapı taşlarının yerli yerine konulması olarak gerçekleşiyor. En değerli aydının ya da edebiyatçının cesaret ve güç yetiremediği konularda bile, Başkan APO'nun ısrarlı çözümlenmelerini görmek gerekiyor. Bunlara çok çarpıcı bir örnek olarak, **Zekiye Alkan**'ın kendisini yakması eylemi konusundaki kısa değerlendirmesi gösterilebilir. Birçok Kürt edebiyatçısı da Zekiye Alkan'ın kendisini yakma eylemini işlemeye çalışmıştır. Ancak bunların hemen hemen tümü, kahramanı eyleminden uzaklaştırmaktan, onu stilize etmekten, böylece yaşamamış saymaktan öteye gidememiştir. Kimi ise, Zekiye Alkan'ın kişilik biçimlenmesindeki olumsuzluğu gerekçe göstererek, onun bu eylemine devrimci bir anlam verme konusunda çok kaba bir tavır alarak burun çevirmiştir. Oysa Başkan APO, Zekiye Alkan'ın kişilik biçimlenmesindeki olumsuz durumun devrimci bir zemin olduğunu ve eyleminin gerçek anlamını verdiğini açıklayan ilk kişidir. Üstelik, Başkan APO'nun çözümlenmesi yalnızca bu düzeyde de kalmamakta, giderek bir şehrin, bir ülkenin, bir halkın, devrime zemin olan olumsuz durumuyla iç içe ele almaktadır.

En geri bir sınıf olarak köylülük bile devrim içinde kendi kendini en acımasız araçlarla yargılayıp idam hükümlerini onaylayarak, devrim içerisinde dehşetli bir mücadele verirken, kalemlerinde bulunduranlar bugün bile bu ölçüde bir cesaret ve güçten yoksunluklarını korumakta, devri-

“Marks'ın 'Bilmiyorlar ama yapıyorlar' hükmünü, burada 'yapıyorlar, ama bilmiyorlar' biçiminde, kendi halkımız ve onun öncülüğünü soyunan aydını için de söyleyebiliriz. Kendi yaşamına anlam vermekte zorlanan, hatta anlam veremeyen aydınların sayısı küçümsenmeyecek kadar çoktur. Üstelik bunlar, sözde en bilinçli kesimi oluşturmaktadır.”

me olduğu gibi, karşı-devrime de korkakça yaklaşmaktadırlar. Elbette bunun temelinde, kişilerin kendi **kendilerine korkakça yaklaşımları** yatmaktadır. Devrime korkakça yaklaşmanın devrimci olamayacağı gibi, sanatın devrimci savaşa ilişkin gereklerini yerine getirmek üzere adım atmakta

ürkeklik gösterenlerin de, sanat eylemini gerçekleştirmeleri beklenemez. Daha da ötesi, devrime korkakça yaklaşım, devrim düşmanlarının bir özelliğidir ve bu davranışın sahibinin, kendisine karşı mücadeleyi göze alamayan ve içindeki düşmanı öldüremeyen biri olarak, devrimci sanatı gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Kürt aydınının en devrimciymiş gibi görünen yaklaşımlarının gerçek anlamlarının devrime ne kadar karşı olabileceğini anlamak için, fazlaca derinlikli çözümlere de gerek yoktur. Sanatçının özgür olduğu, sanatın bir amaç olduğu ve araç olamayacağı gibi gerçek bir zemine sahip olduklarında doğrulukları su götür-

mevrenin gerçek bir anlamı yoktur. Öte yandan var oluşuna ilişkin olmazsa olmaz bir ilke olarak, sanatçının özgür olması ilkesinin doğruluğu ne kadar tartışılmazsa, onun gerçekleştirilmesi için bugünkü Kürdistan koşullarında sanatçının bu anlam çerçevesindeki sorumluluklarını yerine getirmesi gerekliliği de, o kadar kaçınılmazdır.

Sözü edilen özgürlük, son derece gerçek dayanakları olan bir özgürlük olmalıdır. Böyle bir özgürlük, insanı yaşamdan, zamandan, mekandan, tarihten ve topraktan soyutlanmış olarak değil, aksine onunla ayrılmaz biçimde birbirine bağlı olarak ele alır ve doğrusu da budur. Tarihten ve topraktan kopmuş olan insanın, en genel anlamda bile insan olarak ele alınması mümkün olmaz-

veya gereklerine yönelmesi, iddiası gerçek zemininden yoksun kaldığı için, başka bir anlama gelir. Bu, özgür olmayan sanatçının bu durumda iddiası demektir.

Sanatçının özgür olabilmesi, onun özgürlüğün dayattığı zorunlulukları yerine getirmesine bağlıdır ve bunun dışında özgürleşmenin başkaca bir yolu yoktur. "Kendisini gerçekleştiremeyen" sanatçının da, bu zorunlulukları yerine getirmeye yönelmesi bile mümkün

olmayacaktır. Bugün Kürtlere ilişkin yaşam alanları çok şiddetli bir savaşa sahne olduğu için de, bu savaşta kendisini güçlü kılamayan sanatçının özgür oluş iddiası da, bir kölelik iddiasından öteye gidemez. İddia ettiği boyutlarda bir var oluşa yönelik son derece kapsamlı saldırıların altında olan bir bireyin, bunlara karşı kendisini savunacak bir donanımı olmaksızın, bu var oluşu gerçekleştirmesi olanaksızdır.

Özgürleşme için gerekli donanım nedir? Bu, söz konusu amaca yönelik, tarz ve temposu bunun gereklerine göre ayarlanmış eylemden başka bir şey değildir. Özgürlük de, esas itibarıyla bir eylemin gerçekleşme biçiminden başka bir şey değildir ve sınırları, bu eylemin etkisinin kapsamı tarafından belirlenir. Her sanatçı, topluma hitab eden bir var oluş iddiasının sahibi olarak, toplumsal eyleminin kapsamı kadar özgürdür. Bu bir ikincisi ise, bu eyleminin toplumsal özgürleşmenin gereklerini sağlamaya yönelik olması veya en azından buna hizmet etmesi zorunluluğudur.

Demek ki, bir eylem veya eylemler zinciri olarak özgürlüğün zorunluluğuna ilişkin ilk koşulu, onun

nın gerçek bir anlamı yoktur. Öte yandan var oluşuna ilişkin olmazsa olmaz bir ilke olarak, sanatçının özgür olması ilkesinin doğruluğu ne kadar tartışılmazsa, onun gerçekleştirilmesi için bugünkü Kürdistan koşullarında sanatçının bu anlam çerçevesindeki sorumluluklarını yerine getirmesi gerekliliği de, o kadar kaçınılmazdır.

Aydın ve sanatçı cesur olmalıdır

Aydın, insanı toplumsal ve tarihsel bir varlık olarak algılayabilen kişidir. Öncelikle de, kendisini anlayabilen kişidir. Her dönemde, her insan kendini anlayarak ve çözümlenerek içinde bulunduğu toplumsal yapının doğru bir çözümlemesine ulaşabilir. Tersine de, her insan, içinde yaşadığı toplumun ve tarihin doğru bir çözümlemesi ışığında kendi davranışını ve var oluşunu açıklayabilir ve toplumsal-tarihsel bir varlık olan insan olayında bunun başkaca bir yolu da yoktur. Toplum kişinin aynası olabildiği gibi, insan da, birey olarak belli oranda içinde yaşadığı toplumun bir aynası, bir prototipi olabilir.

Bireyin yaşamda izlediği hareket tarzı, onun dünyayı algılama biçimiyle ve bunun sonucu olarak kurduğu düşünce sistematiği ile doğrudan bağlantılıdır. Eğer dünyayı algılamada bir yanlış varsa, bunun düşünce sistematiğine ve böylece de yaşam biçimine, hareket tarzlarına yansımaması kaçınılmaz olur. Dünyayı yanlış, yanlışsamalı, çarpık anlatan bireyin, tutarlı davranışlar göstermesi beklenemez. Ya da böyle bir bireyin dünya hakkında doğru yargılar geliştirmesi de beklenemez. Yine özgürlük kavramına ilişkin düşünsel yargıları yanlışsamalı olan bireyin de, özgürleşme konusunda doğru bir eylem çizgisi göstermesi beklenemez.

Elbette, karmaşıklaşan dünyada, daha birçok kavramın yanısıra, doğru ile yanlış kavramlarının da bazen birbirlerinin yerine geçecek kadar karmaşıklaşmalarına tanık olunuyor. Herhangi bir pratik ya da düşünsel yargının herhangi bir merkeze göre doğruyken, başka bir merkeze göre yanlış olması artık güncel bir gerçeklik durumundadır. Bu noktada da, değerler sisteminin oldukça karmaşık olması gündeme gelmektedir ki, bu da en üst düzeyde politikanın diğer bir adı olan savaşla ancak çözümlenebilmektedir.

Kürdistan'da hayatın 1970'lere kadarki felçli durumunun, bir bütün olarak onun aydınına ya da aydınlanma eylemine yansımaları beklenmelidir. Aynı biçimde, bugün de Kürdistan insanının genel davranış sistematiğinde, bir kaybolma durumu yaşanmaktadır. Bu kaybolma eğilimi, ancak ve ancak savaşla, tartışılmaz biçimde PKK'nin yürüttüğü savaşla engellenebilmekte ve var oluşun sağlanması için tarih zorlanmaya çalışılmaktadır. Savaş, Kürt insanının artık biricik var olma tarzı, biricik yaşama seçeneği haline gelmiştir. Çünkü Kürt insanı bu savaşla doğuyor, bu savaşla insanlaşıyor.

Aydın ve sanatçı; aydınlatıldığı oranda hizmet edebileceğini düşünmelidir. Öncelikle savaş içinde doğan ve özgürleşmeye doğru giden halka anlam vermelidir. Bu konuda dürüstlük önemlidir. Dolayısıyla güçlü ve cesur olmalıdır. Kavrayabildiği oranda aydınlatmalıdır. Halkın yaşadığını, özlemlediğini bile görmeyecek, duyamayacak, ondan sonra aydın olacak! Hayır, bu mümkün değildir. Hatta ona yabancı dayatmalar içinde bulunacak, yol gösteriyorum adı altında yoldan çıkaracak! Hayır, bunlar aydın işleri olmaz.

Savaşın Kürdistan toplumunda tek yaşam seçeneği olduğu, Kürdistan aydın ve sanatçısı için

"Kürt aydını kendini her zaman melekler katında görür. Omurgasızlığın aydın katında çok etkili olduğu açıktır. Dilsel esneklik, o derece ileridedir ki, devrimci savaş kendisine yönelik övgünün saldırısıyla karşı karşıyadır."

meyen önermelerin ardında bugün çok farklı eğilimler yattığı gibi; devrime çok geriden sloganlarla katılan ya da tersine, slogancı olmak adına devrimci olmayı yadsıyan uçlara kadar, birçok biçimde ifade edilen bir körlük egemendir.

Özgürlüğe karşı "özgürlük!"

Kürt aydını kendini her zaman melekler katında görür. Omurgasızlığın aydın katında çok etkili olduğu açıktır. Dilsel esneklik, o derece ileridedir ki, devrimci savaş kendisine yönelik övgünün saldırısıyla karşı karşıyadır. O kadar ki, özgürlük mücadelesinin karşısında zorlandığı en büyük saldırı, kendisine yönelik zor değil, aksine kendi öz söyleminin perdesi altına gizlenmiş körlüktür. En çok aydın ve sanatçılar arasında, özgürlüğün en güzel sloganlarını onun kendisine karşı kullanan, böylece hem kendisini gizlemeyi başaran, hem de genel gelişmenin önünde kaya gibi duran bir gerici sınıf eğilimi sezilebilmektedir. Özgürlüğe karşı "özgürlük!"

Bunun Kürt aydın veya sanatçısının birçok ifade tarzından biri, "sanatçı özgür olmalıdır" veya "sanatçı özgürdür" önermeleridir. Oysa açıktır ki, eğer herhangi bir yerde ve herhangi bir zamanda insan özgürlüğü tehdit altındaysa, kimse özgür değildir. Yine özgürlük, insanın istediğini yapması da değildir. Öyleyse özgürlük veya sanatçının özgürlüğü kavramlarına yeniden bir göz atmakta fayda görünüyor. Her şeyden önce Başkan APO bu konuda; "Özgür insan, direnen insan demektir. Direnen insan demek, direnen halk demektir. Halk demek halkın demokrasisi demektir. Sömürgeciliğin dayattığı hayvanlaştırma, yutma, toptan insanlıktan çıkarma savaşına karşı geliştirilecek savaş, insan olmakta direnen insana, direnen insandan savaşan insana, savaşan insandan savaşan halka, savaşan halktan kendini yeniden düzenlemeye ve demokrasisine kavuşmuş topluma doğru ilerlemek demektir. Bu da yeni ve özgür insan demektir" demektir.

Sorun üzerine tartışmamızda, Engels'in güzellik anlayışını belirten "Özgürlük, zorunluluğun bilincidir" ifadesini anmadan geçmek olmaz. Öte yandan, günümüz Kürt insanı için, yaşadığı koşullar ne olursa olsun, özgürlükten söz etmenin ancak bir komediyi anımsatacağını da vurgulamak gerek. En yoğunluklu bir savaş ortamı içinde yaşayan partililer bile, eğer sürekli kazanan bir eylemin sahibi değilse, özgürlüğünün ancak tersinden bir anlamı vardır: "Yenilme özgürlüğü." Bu cümle çerçevesinde de, trajik-komik bir anlam sezilebiliyor. "Sanatçiyim, bu nedenle özgürüm" deniliyorsa eğer, bu, aynı özgürlüğün, onun gerçek düşmanları için de geçerli olduğu anlamına gelir. Kaldı ki, bu türden bir özgürlüğün gerçek anlamına kavuştuğu veya "sanat" yarattığı da görülmemiştir.

Her özgürlük, bir eylem özgürlüğüdür. Her eylem, özgürlüğe karşı ya da ona yaklaşıttırıcıdır.

Yıllar öncesinde, İstanbul'da Kürtçe sahneye konulan ve aydının eleştirisini esas alan oyundaki temel önerme, "hiç kimse özgür değildir" sloganı, belki de hiç kimsenin dikkatini çekmemiştir. Oysa bu gerçekten de yıkıcı bir yargıydı ve yaşamın bütün acımasız çıplaklığını kendini özgür sanan bireyin yüzüne vuruyordu.

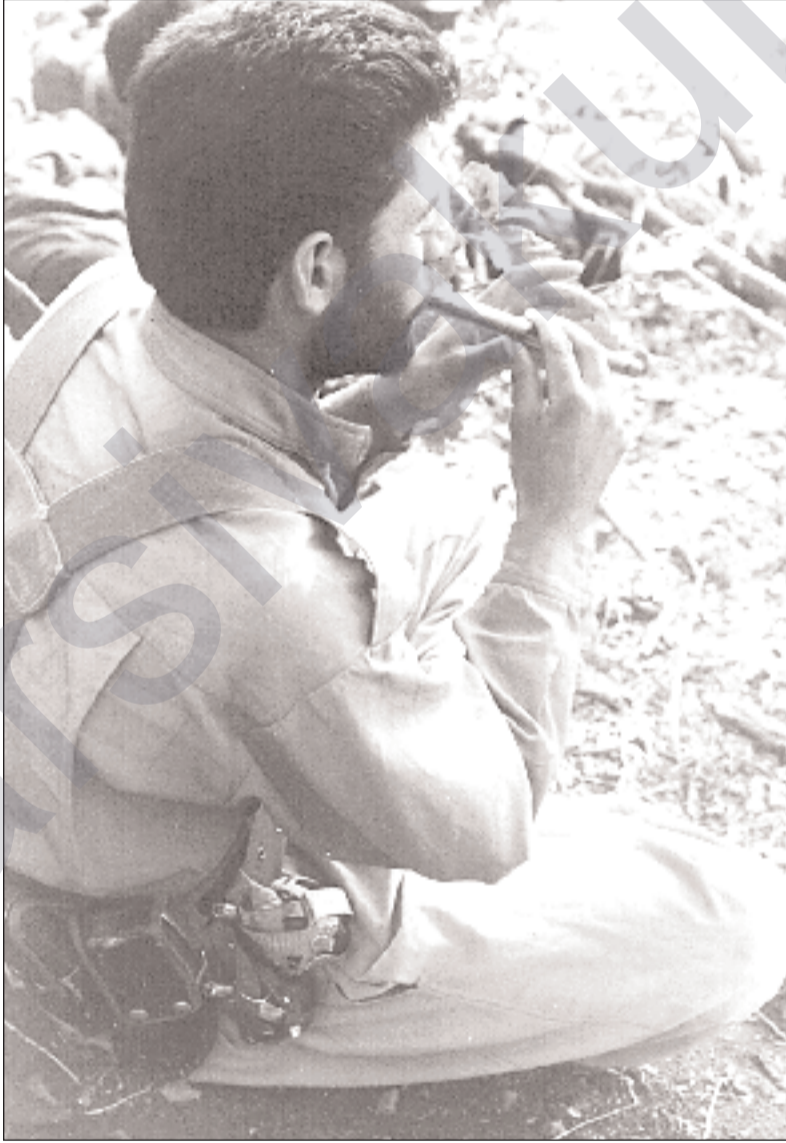
En acımasız biçimiyle Kürtler için geçerli olan bu yargının değiştirilmesi, her şeyden önce onun

ğına göre; özgürlüğün de, insan eyleminin bir sonucu ve onun bir tipi olarak, zaman ve toprak ile ele alınması gerekir ve bunun dışındaki her türden değerlendirme yanlış bir değerlendirmedir. Kendisini zamandan ve topraktan soyutlanmış bireyin ise, bir tek özgürlük yargısı vardır: Zamana ve toprağa bağlı olmak. İnsanı zaman ve mekandan bağımlı olarak ele almayan

her türlü yargı, onu toplumsallığının dışına iter, böylece de gerçek tanımından, insan oluşundan çıkarır ve başka bir şey olarak ele alır ki, bunun da gerçek dayanakları ve tartışılmasının gereği yoktur. Bizi ilgilendiren, insanı insan olarak, bugün ve burada tanımlamaktır. Bugün ve burada, tarihsel bir süreç olarak geçmişin bir toplamı olduğu gibi, geleceğin de çerçevesidir ve gerçekleşecek olan her şeyi potansiyel olarak içerir.

Kürtler için "bugün ve burada" tanımlamaları, özgürlük sorunu çerçevesinde nasıl bir içeriğe sahiptir? Sartre'nin çok bilinen tanımlamasıyla, "namuslu" olmak zorunda olan aydının, bu zorunluluğunu yerine getirmesi durumunda bu soruya vereceği tek cevabı vardır: Kürtlerin mekanları, yani ülkeleri işgal altındadır ve ellerinden bütünüyle alınmak istenmektedir. Öte yandan "bugün"leri de savaş demektir ve bu savaş, zamana ilişkin yaşamsal bir boyut olarak, onların tarihlerinin bitirilmesine yöneliktir. Kendisini bu koşullarda Kürt olarak tanımlayan herkes, bu tanımlı kabullenmiş demektir ve var oluş iddiasının gereklerini yerine getirme yükümlülüğüyle kendisini karşı karşıya görecektir. Öyleyse, özgürlüğün ne demek olduğunu, aydın ve sanatçı açısından bunun ne anlama geldiğini çok iyi tartışmak ve suistimalin çok yoğun yaşandığı bu alanda hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde berraklaştırmak gerekiyor.

Sanat ve edebiyat alanında elle tutulur bir şeyler yapmak isteyen veya buna çaba harcayan sanatçıların ezici çoğunluğu "sanatçı özgürdür, o politik merkezlerin etkisi dışında kalmalıdır, sanatçının partisi olamaz, o ulusun sanatçısıdır" yargılarını savunurlar ve bunların tartışılmasını gereksiz bulurlar. Gerçekten de, sanatçının özgür olması gereklidir ve politik herhangi bir merkezden yönlendirilmemesi gerekir. Bu, aynı zamanda onun var oluşuna ilişkin bir koşuldur. Ancak eğer sanatçının özgürlüğü bir yanılsamadan ibaretse, o zaman bu yargıyı dile getirmesi

toplumsal bir zemin üzerinde gerçekleştirilmesi. Özgürleşme eylemini gerçekleştirme iddiasına sahip olan sanatçının da, bu eyleminin gereklerine göre donanmış olması koşulunun da, tartışılmaya ihtiyacı yoktur.

Özgürlük iddiasının zorunluluklarını hangi

"Özgürlük iddiasının zorunluluklarını hangi sanatçı yerine getirmiştir? Hangi sanatçı, 'kendini gerçekleştirme' eyleminin sahibi olabirmiştir? Bu soruların cevapları ne yazık ki olumsuzdur ve olumlu olmadığı sürece de, 'ben sanatçiyim ve bu yüzden özgürüm' yargısının gerçek bir anlamı yoktur."

sanatçı yerine getirmiştir? Hangi sanatçı, "kendini gerçekleştirme" eyleminin sahibi olabirmiştir? Bu soruların cevapları ne yazık ki olumsuzdur ve olumlu olmadığı sürece de, "ben sanatçiyim ve bu yüzden özgürüm" yargısı-

de geçerlidir. Ancak bu yargı, yaşamın daha yüksek bir seviyede gerçekleşmesi için tek başına yeterli değildir. Konunun çok yönlü olarak irdelenmesine, bazı kökleşmiş statükoların sarsılmasına ihtiyaç vardır.

Başkan APO değerlendiriyor

SON TAKTİK ADIMLAR

“Kavramlara yanlış anlam yüklememek gerekir. Ateşkes, siyasal ataklar, eğitimidir. Bütün bunlar mücadeleyi, savaşı daha da başarıyla yürütmek içindir. Bunlar gevşekliğe, keyfiyete, rahatlığa yol açmak şurada kalsın, var olan gevşekliği, keyfiyeti, rahatlığı ortadan kaldırmak içindir.”

En üstten en alta kadar bütün sorumlu militanların bilmesi gerekir ki, PKK ne öyle bildiğiniz gibi bir teoriye, ne de pratik bir gerçekleştirme eylemine sahiptir; kendine has bir gelişim modeli vardır. PKK'yi anlamak, özümsemek ve uygulamak PKK iddiası taşıyan her militanın temel görevidir. Başka türlü ne siz bu PKK'den bir şey anlayabilirsiniz, ne de PKK sizi layıkıyla değerlendirebilir. PKK kaba politikacılık değildir, yine öyle çokça yaşadığınız gibi kaba bir direnişçilik de değildir. PKK'de önderlik gerçeğinin bu tutumlarla uzaktan yakından alakası yoktur. Geri kalmanız, ilkelliğiniz çok kaba; altında her türlü düşmana hizmet eden tutum ve davranışları görmek mümkün. Parti yaşamımızla bağdaşmayan tutum ve davranışlarınız, çok özlü çalışmalarımıza ve hatta sizlerin olumlu yönlerine zarar vermektedir.

Derin bir eğitimsizliği yaşıyorsunuz. Kendinizi düzeltme, ıslah etme hususlarına fazla anlam veremiyorsunuz. Böyle devam ederseniz, kesinlikle itibar sağlayamazsınız. Belki de hiçbir şey anlamadan ölür gidirsiniz veya yaşamın kenarından bile geçemezsiniz. Bütün bunların sorumlusu da kendiniz oluyorsunuz.

Partiye anlam vermek gerekiyor. PKK'nin saygı duyulacak, ciddiye alınacak bir teorisi kadar pratik bir taktiği de her zaman olmuştur. Ona güç yetirmek iddialı militanın en başta gözetmesi gereken husustur. “Partiye dayanırım, keyfimce yaşarım; yapsam da olur, olmasam da olur, ne yapabilirsem o kadar” demek kendi iflah olma arzularını ortaya koymaktır. Aslında halinize bir türlü bakamıyorum. Anlaşılmaz bir gerçeğiniz var.

PKK gelişmesini her geçen yıl görülmemiş düzeyde sürdürüyor. Askeri-siyasi taktiklere, parti içi yaşama ne kadar ters ve yanılığın yaklaştığını ortadayken, biz yine PKK'yi önder bir güç olarak yürütüyoruz. Mümkün oldukça bunu anlamaya çalışın. Sanıldığının aksine PKK çok sıkı bir eğitim ve inceleme hareketidir. Hiç kimsenin kendi keyfine göre yorumlayarak sonuç alacağı bir hareket değildir. PKK'de başarılı olabilmek, en değerli terbiyeyi, hassasiyeti gerektirir. Aksi halde hiç kimse PKK'de sonuç alacağını sanmasın.

Savaş tırmanacak

Yeni bir dönemi, bir kez daha, ağırlıklı olarak kendinizi bütün yönleriyle gözden geçirip yenilemeniz için hazırlıyoruz. Sadece parti içi değil, bütün Kürdistan adına, hatta sorunla ilgili ne kadar çevre varsa (uluslararası ve ulusal düzeyde) hepsinin bir kez daha doğru düşünmesini ve doğru politik tavırlara ulaşmasını sağlamak için derinlikli bir PKK tarzıyla taktik adımlar atma yönünde bir sorunuz vardır.

Son adımlarla hedeflenen, Türkiye'nin siyasal ortamında barış ve demokrasi adı altında bir süreci başlatmak veya atıl güçleri bu slogan altında harekete geçirmektir. İkinci bir adım;

Güney Kürdistan'daki devrimci savaşımı hem askeri, hem de siyasal yönden güçlendirmek için ateşkes temelinde bir süreci başlatmaktır. Üçüncü bir adım ise; Türkiye siyasal ortamı üzerindeki devrimci etkiyi yaygınlaştırmak ve güçlerimizin hazırlık düzeyini geliştirmektir. Bununla bağlantılı olarak Avrupa'nın siyasal çözüm arayışlarına kendi cephemizden cevap ve güç vermektir. Aslında bütün bu adımlar TC'nin militarist, gizli ve kirli savaş kliğinin çelişkilerini ortaya çıkarmak içindir. Bütün bunların yanında Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanması için engellerin ortadan kalktığını ve kongrenin toplanma zamanının geldiğini de belirtmek gerekiyor. En önemli bir gelişme adımı ve ulusal bir iradeyi stratejik düzeyde geliştirebilmenin ciddi bir taktik açılımı olarak, birçok siyasal gelişmeyi daha kapsamlı, uzun vadeli kılacak bir çalışmayı da yoğunlaştırıyoruz.

Uluslararası sahada diplomatik girişimlerimiz devam ediyor. Bu yeni taktik adımlar temelinde diplomatik faaliyetlerin önümüzdeki dönemde büyük hız kazanacağı açıktır. Denilebilir ki, ilk kez Kürdistan devrimine dayalı gerçek bir diplomatik dönem geliştiriliyor. Çok yoğun bir siyasal faaliyeti hem Kürt, hem Türk halkı açısından, yine hem Güney ve hem de Kuzey'de geliştirilmenin yolları sonuna kadar açılmıştır. Sadece Kürdistan ve Türkiye değil, doğudan batıya, uluslararası alana kadar bütün dikkatlerin üzerinde toplandığı bir Kürdistan tartışma platformu, hatta ondan da öteye bir ilişki süreci başlamış durumdadır.

Bu taktik süreçler başarılı olabilir mi? Örneğin KDP olsun, TC olsun ve ilgili diğer çevreler olsun uyum gücü gösterebilirler mi? Tabii bütün sorun onların uyum gösterip göstermeme sorunu değildir. TC'nin mevcut özel savaş kliğinin öyle kolay kolay ateşkesi yanaşacağını sanmıyoruz. Nitekim operasyonlar hâlâ devam ediyor, her türlü provokasyona girişebiliyorlar. Ama onu sıkıştırmak, güçsüz düşürmek de devrimci politikacılığın, hatta ordu savaşçılığının önemli bir yanını teşkil ediyor. Unutmayalım ki, çok gizli ve kirli bir savaş yürütülüyor. Psikolojik savaşla kitleleri ve uluslararası kamuoyunu büyük oranda aldatarak özel savaşını devam ettiriyor. Denilebilir ki,

cümüzü gördü ve eski tehlikeli politikalarını terk etmek zorunda kaldı. Terk etmezse zaten toptan kaybedecektir. Kaldı ki, böyle geri güçleri de, anlayabildikleri kadar güçten anlayacak duru-

görmüştür. Bunun siyasal sonuçlarını hızla almak gerekiyor. Ayrıca askeri olarak güçlerimizin de anlamsız yıpranmalarına fırsat vermemek gerekir. Nitekim güçlerimizin bu son savaşta

sınırlanmasıdır. Hatta Avrupa'yla daha gelişli bir durumun yaşanmasıdır.

TC'nin yürüttüğü gizli ve kirli savaş mevcut dünya gidişatına da ters düşmektedir. Gerek ABD'nin “yeni dünya

“Toplumumuza dayatılan bir ölüm ve yaşam anlayışı var. Ben devrimi bu anlayışa karşı yürüttüm. Ne böyle ölüm, ne böyle yaşam olamaz dedim. Ölümün bu biçimi beni kuşkulandırıyor, endişelendiriyor, yaşamın da mevcut biçimi bende nefret uyandırıyor.”

savaşın ağırlıklı bir kısmı psikolojik biçimdedir. Bu maskeyi çekip atmak için bu taktik adımlar oldukça önemlidir. KDP'nin ateşkesi kabul edip etmemesi de güç olayına bağlı bir durumdur. Gü-

ma getirmek politik gelişmenin çok temel bir özelliğidir ve bu yapılmıştır. Özellikle Güney Kürdistan kitleleri artık gelişmeleri anlayacak bir duruma gelmiştir. Güç ve otoritenin ne olduğunu

yetmezlikleri, birçok yönüyle taktiği tam oturtmadıkları da açığa çıkmıştır. Bunları da gözden geçirip daha sağlam bir askeri mevzilenme imkan dahiline sokulmuştur. Mükemmel bir askeri mevzilenme ve siyasal hazırlık çalışmaları, yine siyasal iktidarlaşma çalışmaları yanibaşlıdır. Bu noktaya bile getirebilmek başlı başına önemli bir gelişme ve başarıdır.

Yine Avrupa Parlamentosu'nun “TC, PKK'yle görüşmelidir, PKK bir siyasal güçtür” değerlendirmesi, Türkiye Cumhuriyeti açısından büyük bir siyasal iflastır. Gümrük Birliği, TC için bir kazanım değil, daha da kontrole girme, dolayısıyla militarist politikaların biraz daha

düzeni” politikasına, gerek Ortadoğu'daki yeni politik gelişmelere ters düşen ve çelişkili olan bu TC gerçeğini açığa çıkarmak oldukça önemli bir gelişmedir. Dünya ve bölge gerçekliğiyle bu kadar çelişen faşist-militarist TC kliği, ne kadar teşhir ve tecrit edilirse, yürüttüğü kirli savaş da o kadar daraltılmış olur. Dolayısıyla devrimci savaşta da bir o kadar geliştirme imkanı yaratılmış olur. İşte bu son taktik adımların böyle bir özelliği de söz konusudur. Türk devletinin ateşkesi uymaması, eskisinden daha fazla operasyonları yoğunlaştırması bu gerçeği değiştirmez. Tabii, bizim de kendimizi bu konuda aldatmamıza gerek yok. Çünkü

İşte PKK'nin en temel gelişim özelliği ve özgürlük olayı budur. Ülkenin içine girmişsiniz, kurtarılmış bölgeler için, özgür yaşamın geliştirilmesi için bütün imkan ve fırsatlar var. Binlerce savaşçıyı da bizzat gönderdik. Ama bu işin

rememişler. O zaman siz çoktan ölmüşsünüz veya sizin öyle elle tutulur fazla bir yanınız kalmamış demektir.

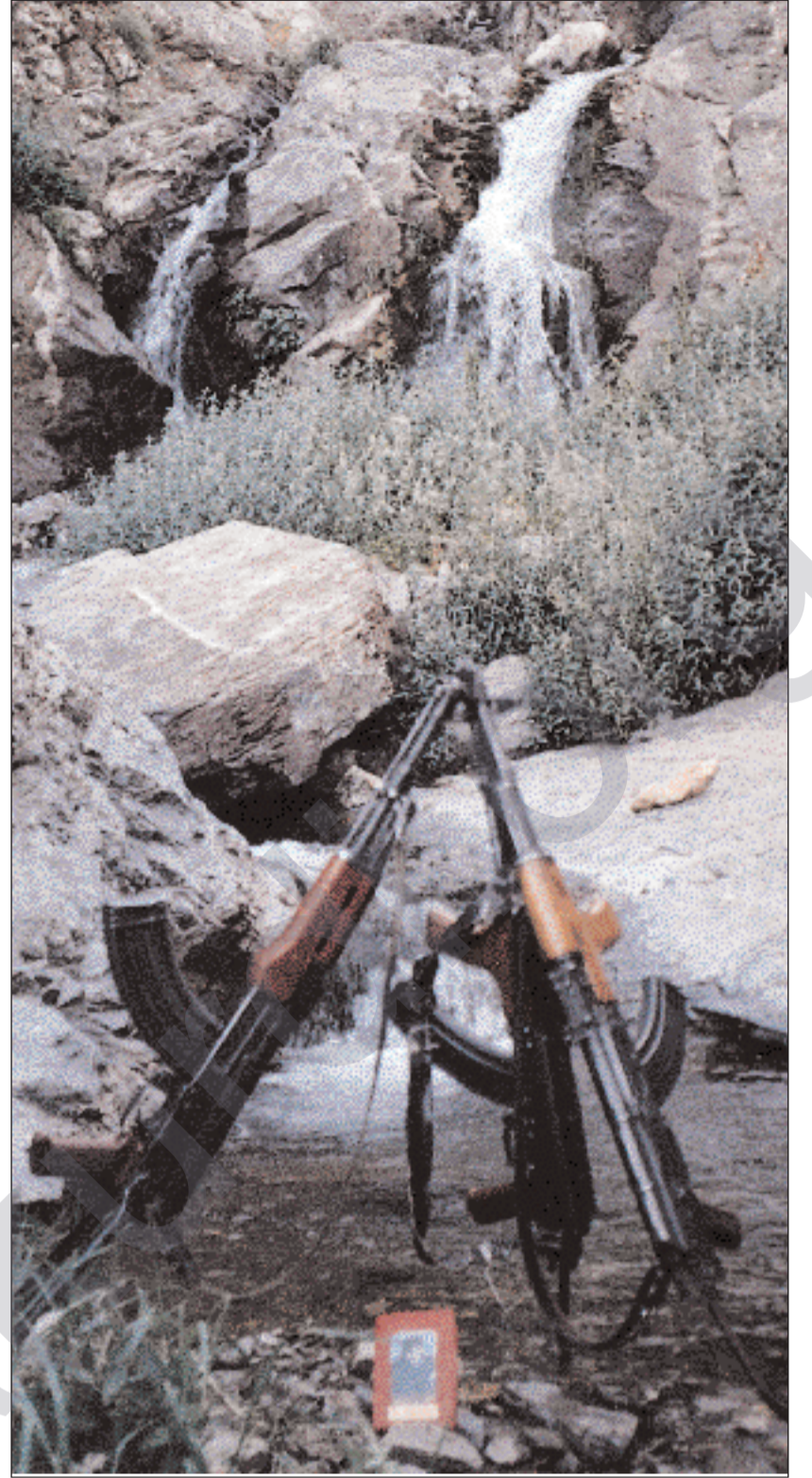
Yoldaşlarınızı bile çürütüyorsunuz. Halka dayattığınız büyük bir bastırma ve büyük bir kaçırmadır. Bununla hiç

let, iş yapmıyorlarsa yaptırmasını bil. Önder bu değil midir? Alıştırılmış, "yapmam yaptırtmam, dinlemem dinlettirmem, düşünmem düşündürmem" demeye. Bu, objektif olarak kısırlatılmış toplumun kişiliğindeki yansımasıdır.

Şimdi bu bir kader midir? Hayır! Düşmanın tahrip ettiği, tükettiği tipin çırpınışlarıdır, haykırılarıdır. Ben buna hangi saygıyla parti içinde anlayış göstereceğim, ortam bırakacağım? "Alışkanlıktır veya doğal bir özelliktir, fazla düşünmesine, davranışlarını fazla düzeltmesine gerek yok, belki de karakteridir" denilemez; bu yalandır. Bunu kabul etmemiz özgür yaşamın gelişimini durdurmaktır. Belki alışkanlıklar sizin için son derece rahatlatıcı olabilir ama, ülkeniz yok, halkınızın bir adı dahi yok. Sizin için rahat olan her şey geneli bitirmiştir. Bunun için de düşünce gereklidir.

Söz gücü olabilmenin savaşını yürütüyoruz

Neredeyse yapımız PKK'nin artık ideolojisiz-politikasız yürüyeceğini sanıyor, hatta ideolojik-politik çalışmaların rahatsız edici olduğunu savunuyor. Şimdi bunlar çok tehlikeli yaklaşımlardır. Biraz beyni geliştirmeye, biraz insanımızı konuşturmaya çalışıyoruz, siz bunu fazla görüyorsunuz veya sıkılıyorsunuz. Unutmayınız ki, sizin birkaç kelimenizi saygıyla dinleyen yok veya kendinizi dinletecek bir haliniz yok. Herkes "bu kaçına bak, bu zavalıya bak" diyor. Ben söz gücü olabilmenin savaşını yıllardır yürütüyorum. Dosta, halka bir şeyler veremedikten sonra hangi kurtuluştan bahsedebilirsiniz. "Eski Kürt usulü, aşiret usulü bir yaşamı PKK'de egemen kılalım!" Hayır! Bu çok yanlış. Ben dünya kadar işi yürütürken nasıl oluyor da siz, basit bir takımın iç düzenlemesini yürütemiyorsunuz. Ve takım takım savaşçıların kaybına yol açıyorsunuz. Bunun izahını bana yapamazsınız. Kendinizden başka kimseyi de suçlamaya kalkışmayın. Madem gördün yanışı neden düzeltmedin, derler adama. Kimi kime şikayet ediyorsun? Sen devrimci bir militansın. Devrimci bir militan her yerde ve her zaman savaşmasını bilendir. Alışmışsınız, bastırıldım veya uzlaştım. Bunlar bir militanın söyleyebileceği sözler değildir. Beni de dünya bastırmaya çalışıyor, bütün dünya beni uzlaşmaya zorluyor. Ama görüyorsunuz iğneyle kuyu kazar gibi dünyayı, düşmanı ne hale soktum. Bastırıcılık, uzlaşmacılık sonuç verseydi herhalde bin kat benim üzerimde sonuç verirdi. Ama görüyorsunuz, değil sizin gibi hazır imkanlarla savaşmak, hazır cephelede yer-zemin bulmak, iğne ucu kadar olmayan zeminleri yaratı-

yoruz ve sonuçta direniş kazanıyor.

Siz bunu da anlamak istemiyorsunuz, yine de "aşiret usulü ne bulduysak rabbimize şükür" diyorsunuz. Şimdi de rab yerine bir Başkandır tutturmuş gidiyorsunuz. "Buna da yine bin şükür, eskiden böyle hızla bulamazdık, oh şimdi her şey şerefi, onuru kurtaracak kadar da vardır; ruhumuz tatmin olmuştur; eh bir günlük yaşamak bile bir ömre bedeldir" diyorsunuz. Bu çok tehlikeli bir felsefedir. Çoğunuzda etkili olan yaklaşım bundan öteye geçmiyor. Bu, genel gelişme diyalektiğine aykırıdır: Düşmanın durduramadığı özgürlük savaşını parti içinde bu geri anlayış temelinde durdurmak. Kaldı ki yaşam sizde henüz istem haline bile gelememiştir. Doğru bir istem ve özgür yaşam felsefesine ulaşmamışsınız. Ben bunun kaynağını, bağlantılarını çok yönlü gösterdim. Eğer ülkenizi taparcasına sevemiyorsanız, halkınızı büyük bir

yorsanız o zaman düşmanı konuşturuyor, kendinizi aldatıyorsunuz. İşte PKK'nin ve önderliksel gelişmenin diyalektiği budur.

Şimdi sizin dayattıklarınıza mı inanacağım, yoksa yaşama doğru yol alan ve dostun düşmanın da oldukça kabul ettiği gerçeğime mi inanacağım? Dobra dobra herkesten akan çirkinliğe mi değer vereceğim, yoksa gelişen, güzelleştiren yaşama mı değer vereceğim? Açık ki; yaşama çeken, güzelleştiren, zafere götüren durumlar, olgular, işler var. Onlara değer verilecektir. Bunun anlayacaksınız. Kurtuluş yolunuz yok.

Bu hususları kapsamlı ele alacağız. Sık sık bu konuları değerlendirmemin nedenleri var. Çünkü savaş bu yetmez geri anlayışlarınız yüzünden tıkanıyor. Komuta kişiliği bu yüzden gelişmiyor. Yoksa kaba direnişçilikte, fedakarlıkta, cesaretle benden bin kat daha güçlü-

"PKK çok sıkı bir eğitim ve incelikler hareketidir. Hiç kimsenin kendi keyfine göre yorumlayarak sonuç alacağı bir hareket değildir. PKK'de başarılı olabilmek, en değme terbiyeyi, hassasiyeti gerektirir."

taktik önderliği yok. "Sen şurada şöyle kalk, sen şurada şöyle yaşa, sen şurada şu işi yap" diyen kaç kişi var? Atmışlar kendilerini yere, ilkel bir yaşam sürdürüyorlar. Daha da hastalıklı hale gelmişler. Bu, yaşama en büyük saygısızlıktır. Bunun özgürlükle, özgür yaşam felsefemizle ne alakası var!

Avrupa diyorlar; Avrupa sizi lanetle karşılıyor, insan yerine bile koymuyor. Ülkesinde yaşamamı istemiyor. Geriye ya zindan kalıyor, ya da yeraltı. Zindandansınız, hoşunuza gidiyorsa devam edin buna. Delilerin işidir öyle zindanda yaşamak ya da ucuz ölüm, top rak altı. Bunların hepsi yanlış. Hiç mi özgür yaşam imkanı yok?

İşte gelemediğiniz nokta budur. Bunun için yüksek tutkularınız, yüksek zihinsel çalışmalarınız yok. Olmadığı için de örgütleme gereği duymuyorsunuz veya hiçbir şeyden anlamıyorsunuz.

Hepinizin ruh hali böyle yansıyor. Alışkanlıkların güdümlendiği ucuz yürüyüşçüler... Bu doğru mudur; savaşı ve özgür yaşamı kurtarır mı? Bırak devlet olmayı, bununla siz bir konar-göçer topluluğu olmaktan öteye gidebilir misiniz? Sağlıklı bir köy yaşamına bile bu anlayışla geçebilir misiniz? Çoğu arkadaşımızın kafasında bir köy kurmak bile yoktur. Şimdi bu çok acı bir durum ama, ben endişeyle izliyorum.

Körce yıkıyorsunuz

Şimdiye kadar sizi PKK adı altında idare ettik, anlı-şanlı PKK'li-ler adını da yakıştırdık ama, unutmayınız ki bir köy bile kuramıyorsunuz. Bir birimi bile doğru dürüst düzenleyememek, hazır bir gücü bile doğru değerlendirememek; "ben belayım, ölmüş bitmişim" demektir. Dağlarda doğru dürüst bir yeraltı sığınağı bile geliştiremiyor. Çok rahatlıkla yapılabilecek bir üslenme, düşman nasıl düşürülebilir, bunların hepsi hesaplanabilir. Bir kısa yürüyüş bile bana bütün bunları söyletebilir. Ama yıllardır ülkedeler, halkın içindeler, sağlam bir yaklaşımı daha geliştire-

devlet kurulur mu? Yeni toplum böyle mi inşa edilir? En yakın çalışma arkadaşlarınızı bile geliştirememek, hatta sürekli bastırarak ve çok çeşitli yanlışlıklarla uzlaşmak devlet, yeni toplum kurmaya götürür mü? Doğru dürüst bir üslubu, doğru dürüst bir örgütleyici ve planlayıcı çabayı bile gösteremiyorsunuz. Zaten çoğunuzun ne kadar tepkili, ne kadar bozucu olduğunu biliyorum. O zaman bırak devlet kurmayı, bununla kasaba da değil, bir aşiret topluluğu bile oluşturulamaz. Şimdi kuruculuk anlamında böyle vahim durumlar yaşıyorsunuz. Yıkıcılığı da bilemiyorsunuz. Bir anarşist kadar bile yıkıcılık sizde fazla anlam bulmuş değildir. Yıkılmak istediğiniz düşünce, yıkılmak istediğiniz ilişki nedir? Bunu da bilmiyorsunuz. Sizin yıkıcılığınza kör yıkıcılık denir. Kör yıkıcılığın da fazla değeri olmaz. Her yıkıcılığın yanında bir de yapıcılık görevi var. Bunu anlamazlıktan geliyorsunuz. Evet karşı çıktınız diyelim, o zaman kabul ettiğiniz nedir? Hangi iş, hangi örgütlenme, hangi yerleşim, hangi üslenme, hangi savaş tarzı bizim olmalıdır? Şimdi bunlar ciddi sorulardır ve cevaplarını vereceksiniz. En az düşünmek, en az davranmak, köylünün felsefesidir. "Bu kadarına da şükür, gerisini Allah'a havale ederiz, Allah kerimdir" demek köylünün felsefesidir. Aslında ne şükredilecek, ne de Allah'a havale edilecek bir durum var. Kürdün ruhu, düşüncesi bitmiştir. Sığırşallaşmış bir yaşam gibi kendini aldatıp gidiyor. Şimdi bizim bunu parti içinde sürdürmemizin bir anlamı yoktur.

Raporlar var, günlük olarak ne kadar örgütlenilemediği, ne kadar planlı işlerin üzerine yürünemediği yazılıyor. O zaman sormak gerekiyor; ülkede sen neyle uğraşıyorsun? Kendini neden aldatıyorsun? Örgüte gelemiyorsan, örgütün her türlü planlı, örgütlü ifadesi olamıyorsan, özgürlük saflarında ne arıyorsun? Yerine getirilmesi gereken savaş ve yeni yaşam görevleri vardır. Madem beğenmiyorsun, beğenileni geliştir. Laf dinlemiyorlarsa din-

"Ben ulusal onuru temsil ediyorum. Bu kadar direnişçinin anısına, yine halkın beklentilerine cevap vermeye çalışıyorum. Benim kendimi düşünme lüksüm olamaz. Kendini yetmez gösterme, hele sizin o özellikle yaşadığınız gibi, 'artık bu kadar olabilir' deme hakkım yoktur. Her şeyi başarı çizgisinde götürme zorunluluğum vardır."

saygıyla karşılayamıyorsanız sizin yaşam anlayışınız yoktur. Siz düşman tarafından ilkelleştirilmişsiniz. Beyinsiz ve yüreksiz bırakılmışsınız. Bu kişiliklerin de öyle komutanlığı, önderliği olmaz. Eğer ülkede, savaş alanlarında veya halkın içinde militan bir yaşamı geliştiremiyorsanız, bütün önemli mücadele süreçlerine anlayış getiremiyorsanız ve tutkulu bir yaşamı yaratami-

sünüz. Ama bana göre, bütün bunlar tehlikeli ve sizi daha da bitirmekten başka bir sonuç vermiyor. Önünü almak gerekiyor. Direnmekle planlı bir yürüyüşle, doğru yasalara gelmekle ancak kabul edilebilir bir yaşamı birleştirmemiz gerekiyor. Sizde eksik olan ölçülerdir. Adeta birisi bir tarafa, diğeri bir tarafa, yaşam bir tarafa. Bu yüzyılların egemen kıldığı geri anlayıştır.

Toplumumuza dayatılan bir ölüm ve yaşam anlayışı var. Ben devrimi bu anlayışa karşı yürüttüm. Ne böyle ölüm, ne böyle yaşam olamaz dedim. Ölümün bu biçimi beni kuşkulandırıyor, endişelendiriyor, yaşamın da mevcut biçimi bende nefret uyandırıyor. Önderlik budur. Anlamıyorsanız, anlamaya gelin! Bütün bunlardan mutlaka sonuç çıkarmasını bilin! Sonuç çıkarmadan, anlamadan öğrenemezsiniz. Yani sözlü konuşursunuz ama, içine düştüğünüz durum bu olur. Neden böyle oluyor diye sorarsınız kendinize. Sebep sensin, çünkü sen nasıl ölünmesi gerektiği kadar, nasıl yaşamaması gerektiğini de anlayamadın. PKK'de bu felsefe olmaz. PKK'de nasıl bir yaşam ifadesi var, PKK'de bunun için nasıl bir savaş sorunu var? Bunlar siz PKK'yi düşünmek hiçbir şeyi anlamamaktır. Düşmana, yenilgiye giden yolda zemin sunmaktır.

Doğruyu fethetmek için kendinize güvenin

Bu son adımlarımızla birlikte kendinizi hızla toparlayın, düşünmeyi beyninizde geliştirin, ruhunuzda özgür yaşamı derinden, büyük bir azimle hissedin ve geliştirin. Partileşmeye, ordulaşmaya artık ciddi yaklaşın ve ona göre kişiliğinizi yenileyin. Bulamadığımız fırsatları size sunuyoruz. Yeni ve büyük başarılar yapmak için kendinize güvenin ama, kof ve eskiyi koruma temelinde olmasın. Geçmişinizde de güvenin, öyle eski, oldukça yanlış kaybettiren tutumları savunmak için değil. Onların anlamsızlığını görmüş, dolayısıyla zincirden boşalmış gibi doğruyu fethetmek için güvenin. Düşmana göre çoğunuz bir şey düşünemez, başaramaz felsefesiyle yaklaşıyorsunuz. Bu felsefeyi biz yerle bir ediyoruz.

Önderlik; düşmanın yaşam anlayışından daha üstün bir yaşam, daha üstün bir düşünce gücü ve savaşçılıktır. Bugün TC'yi karşımızda eriten bu önderliksel yaklaşımdır. Bunu kendinize mal etmeyi becerdiğiniz an, en değerli siyasal-askeri kişilikler, eğitimsel-sanatsal kişilikler ortaya çıkar. Bunun dışında başka çareniz yoktur. Varsa yiğit olanınız kendisini kanıtlamalı. Yiğitlik; kaba bir silahşörlük, kaba bir dayanma, direnme değildir. Yiğitlik; düşman karşısında devrimci bir anlayış, düşünce, kendini planlama, yürütme, bütün engelleri aşma gücünü göstermektir. Planlı, örgütlü devrimciliktir. Tarzı, temposu, hitabı kazandıran kişiliktir. Bunun dışında ben yiğitlik tanımını yapmam, eski yiğitlik geçmişte kalmıştır.

Bu aşamada ne partimizin savaşta kesin bir başarıyı sağlayabildiğini söyleyebiliriz, ne de düşmanın sonuç alıcı bir başarısından bahsedebiliriz. Her şey ortada. Hiç kimse kendini yanıltmasın. Ama öyle sandığınız gibi doğal bir zafere doğru yürüdüğümüzü de asla söyleyemem. Hatta eğer bu yönlendirme gücümüz olmasa çoğunuzun sandığının aksine belki de yirmidört saat içinde, düşmanın herhangi bir taktik hamlesiyle farkında bile olmadan yerle bir olursunuz. Bizi bu konuda doğru anlayın. Önderliğin günlük olarak yönlendirmesi olmasa haliniz perişandır.

Kazanma imkanları her zamankin-

kim bu imkan ve fırsatları kullanacak, nasıl kullanacak sorusunun cevabı bulunamamıştır. "Tekrar yeni bir taktik dönemi önderlik başarıyla getirip dayattı, oh ne mutlu bize" demesinden endişeliyim. Bu tutum önderlik diyalektiğine en aykırı tutumdur. Ve tarihte de sürekli kaybettiren tutum olmuştur. Özellikle günümüzün çok can alıcı taktik adımlarına en sağ yaklaşımdır. Parti kurallarında gevşek, ordulaşma esaslarında yaratıcı olamamak geçmişte olduğu gibi, günümüzde de en tehlikeli yön olarak kendini militanlarda gösteriyor. Eğer kaybedersek, bundan dolayı kaybederiz. Şimdiye kadar takındığınız tarz, tempo, üslup eğer devam ederse kazanamayız. Siz kazanamamayı bile izah edemezsiniz ama, ben şimdiden izah ediyorum. Neden bu kadar fedakarlığa, cesaretle girişimlere karşın bu kadar ucuz kaybetmeler? Bu sorunun cevabını, günlük çalışma tarzında, taktik önderlikte, onun üslubunda ve hitabında buluyorum. Anlık karar verilemiyor, emirler çok tehlikeli, güç değerlendirilemiyor. Güce emir verme durumları yok. Hatta bazıları emredemiyor bile. Yine değerlendirme kabiliyeti çok zayıf.

niz. Tek kelimeyle çılgın mısınız? Bir tarih kaybediliyor. Ordulaşmak disiplin ister. Başka türlü yaşam yolu var mı? Düşman karşısında yirmidört saat başka türlü dayanabilir misin? Bunları ilkelinize kadar hissedeceksiniz. Doğru bir karar, doğru bir emir, doğru bir yönetme gücü haline gelirsiniz önemli sonuçlar çıkarmış olursunuz. Aksi halde sizi suçlu olarak en ağır cezayla yargılamamak işten bile değildir.

Siz askeri yaşamı ne sanıyorsunuz? Kusurlarınız yüzünden yüzlerce değer düşecek, orali bile olmayacaksınız. Bu şerefli, onurlu yüksek bir kişiliğin oluşmasına yol açar mı? Kayıp nedenlerini bile araştırmayacaksınız.

Tek silahınız ya kolay ölmek, ya da keyfiyeti konuşturmak

Tekrar kazanma olanaklarımızın doğru değerlendirilmesini söylüyorum. Hiç işin şakaya, hafife gelir yanı yoktur. Her şeyle oynayın ama, yüksek komuta ölçüleriyle oynamayın. Ama bizimkilerin en hoşuna giden komuta ölçü-

ka örgütlerde çalıştırın. PKK önderlik gerçeğinde olmaz. Anlamadık diyebilirsiniz şimdiye kadar, o zaman şimdi anlayın. Silahı bu kadar eline alan sizler değil misiniz, bu işe her gün varız diyen, hatta sabırsızlanan sizler değil misiniz? O zaman işin gereklerine göre kendinizi eğitmeyi bileceksiniz. Yapamıyorsanız ne diye komutanlık istiyorsunuz? Üslubunu bile doğru dürüst değiştirememişseniz, doğru bir durum de-

ölmek, ya da keyfiyeti konuşturmak. Ben ikisini de çok tehlikeli ve yanlış buluyorum. Anlamayacağınız kadar örgüt anlar, göremeyeceğiniz kadar önderlik görür. Örgüt kadar, önderlik kadar anlama dürüstlüğü göstermek ve bunu her yerde, her zaman bir tutum, bir bağlılık tarzı olarak geliştirmek esastır. Gençsiniz öyle fazla dayanmayacak, yorulup yıkılacak bir durumunuz yoktur. Öyle güçlü savaşlar da vermediniz. Şimdi doğrusunu

"Alışmışsınız, bastırıldım veya uzlaştım. Bunlar bir militanın söyleyebileceği sözler değildir. Beni de dünya bastırmaya çalışıyor, bütün dünya beni uzlaşmaya zorluyor. Ama görüyorsunuz iğneyle kuyu kazar gibi dünyayı, düşmanı ne hale soktum."

ğrendirmesi bile yapamıyorsanız; bir kararı bile yerinde çıkaramıyorsanız; bir müdahaleyi hem de en yanlış olduğu halde, en mutlak yerine getirilmesi gereken yerde yapamıyorsanız, ne diye kendinize militanlık adı yakıştırıyorsunuz? Bütün raporlarda yansıttığınız

tekrar önünüze koyuyoruz. Herkes anlayabilir, yüksek kapasitede savaşabilir ve başarabilir. Başka türlü bu halkın bağrından önderler, komutanlar çıkmaz.

Süreci açıklıyorum ve devrimle değiştirilmesinin gereğini ve tarzını vurguluyorum. Başka türlü bu yaşam kal-

Neden oraya güç gönderiyorsun, neden o gücü orada tutuyorsun, neden gücü parçalamıyorsun veya bütünleştiremiyorsun? Karar yok. Tabii karar için de düşünce yok. İşte bütün gerçekliğiniz budur. Bu tutumlarla zaferin eşliğinde olsak bile yine kaybedilir.

Yıllardır neden bir emir düzenine ulaşamadınız? Emrin ifadesini düşünün, uygun bir şekilde dile getiriyor musunuz? En eski arkadaşlarımız bile kem-küm etmekten başka bir şey yapmıyorlar. Böyle komutanlık olur mu? Zamanında her verdiğiniz karar yüzünden yüzlerce kadro savaşçı heba oldu.

leriyle oynamaktır. Her şeyi yapın, her oyunu oynayın ama, yüksek ordulaşma, onun yönetme esaslarıyla oynamayın. Her konuda şu veya bu ölçüde eksiklik kabul edilir ama, yönetme konusunda yetersizlik ölüm, çok acı kayıplar getirir. En önemlisi de kesin yenilgi getirir. Buna hakkınız yok. Bunu anlayacaksınız. Yıllardır anlamaya yanaşmıyorsunuz, o zaman size soruyorum özgürlükler ortamında ne arıyorsunuz? Kurumlaşmanın, parti yaşamının bu kadar aşınmasının en temel nedeni budur.

Amatörlüğe, ilkelliğe izin istiyorsunuz. Bu yenilgidir. Ben yılların mücadeleleciyim. "Sıradan bir amatörlüğü yaşayayım veya yorgunum, biraz dinleyim" diyorum, imkan bulamıyorum. Sizler daha hiçbir şey yapmadığınız halde, sonuna kadar amatörlük, sonuna kadar kuralsızlık, sonuna kadar keyfilik istiyorsunuz. Bu yüzden biz bu hale düşmedik mi? Bu yüzden bütün savaşları kaybetmedik mi? Eğer sizin derdiniz düşmanın dediği gibi, bu son direnişimizi de bir kaybetmekle sonuçlandırmak ise o ayrı. Yaramaz kişiliğiniz, yetmez kişiliğiniz zaferi düşmana sunmaksa o ayrı bir mesele, fakat biz buna boyun eğemeyiz. Varsa öyle kişiliğiniz gidin başka pazarda satın. Baş-

gibi; "ya bastırıldım, ya uzlaştım" diyorsunuz. Bunlar artık konuşulacak şeyler mi? Bu sözlerle insanların hayatı kaybediliyor. Sen kendini kaybediyorsun. Hiç mi kendine saygın yok? Önderlikten, tek bir gün bile "yanlışla uzlaştım ve bana boyun eğdirildi" sözünü duydu musunuz mu? Tuhafıma gidiyor.

Bu önderliğe bağlısınız. Evet bu önderlik tek bir an bile bunları söylememiştir. Peki size ne oluyor? Neden bütün zamanlarınızı, bütün anlarınızı hep uzlaşmakla, boyun eğmekle, yanlışlarla, zaafarla, yetersizliklerle, hatta dolaylı düşman etkileriyle geçiriyorsunuz. Bunların savunulacak hiçbir yönü yoktur. Kim size bunları aşılma, dayatmış ve uzlaşmaya çekmişse, en büyük kötülüğü yapmıştır. Bunu bana bağlayamazsınız. Benim militanlığım çok açıktır. Her zaman olduğu gibi kendi mücadele tarzımı açıklıyorum. En olanaksız süreçlerde umudu ve tempoyu yüksek tuttum ve bu işe kendimi verdim. Ve şimdi en olanaklı savaşa ve kazanma dönemine geldim.

Daha fazla başarı umudu da, onun gerçekleşme olanakları da var. Bütün bunlara rağmen, sizlerin ağır yetmezliğiniz de söz konusu. Onun için de bu uyarıları yapıyorum. Tek silahınız ya kolay

dırılmaz, yaşam için savaşılamaz. Partiyi bu süreçten de yüksek bir başarıyla geçirmek ve savaşmasını, kazanmasını bilen bir orduya ulaşabilmek temel hususlarda kendine hükmetmekten, kendini dönüştürmekten geçer.

Bütün önde gelen sorumlu parti militanları, özellikle ordulaşma çabasında olanlar, süreci bu yaşadığımız önemli taktik aşamada böyle kavrayabilmeli, yüksek anlama kadar, onun örgütsel dönüşümünü kendisinde gerçekleştirmeli ve ordulaştırma düzeyine de kesinlikle egemen kılmalıdır. Bunu sağladığımızda son derece elverişli bir taktik süreci bahara doğru, her sahada gelişen ve kazanma şansı yükselen bir savaş dönüştürebiliriz. Parti Önderliği'nin, parti militanlığının her zamanki gerçeği böyledir ve şimdiye kadar da bu temelde kazanmıştır.

Bu dönemde iddialı olan şey, bütün komuta ve savaşçılarımızın, her alanda partililerin kendilerini yeniden gözden geçirmeleri ve PKK'nin sürekli kazandıran gerçeğine yüksek anlam vermeleri gerektiği kadar dönüştürmeleri, savaşta da zafer çizgisini kişiliklerinde egemen kılmaları ve başarmalarıdır.

"Eğer ülkenizi taparcasına sevemiyorsanız, halkınızı büyük bir saygıyla karşılayamıyorsanız sizin yaşam anlayışınız yoktur. Siz düşman tarafından ilkelleştirilmişsiniz. Beyinsiz ve yüreksiz bırakılmışsınız."

den daha fazladır. Partileşmek ve ordulaşmak için imkan ve fırsatların hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kazanma yönünde kullanılması halinde, önemli başarılarla ulaşacak kadar yetkin olduğumuzu söyleyebilirim. Ama

Vicdan yok, sorgulasa kendini, sorumlusu kendisidir. Savaşıyor, başkasına suçu atıyor. Artık buna son vereceğiz. Son verilmezse ordu kurulmaz. "Ordu kurmaya ne gerek var, eski isyancılar gibi herkes bildiğini okusun" diyemezsi-

DEVİRİMCİ YAŞAM DİSİPLİNLİ YAŞAMDIR

Sabri Ok-Muzaffer Ayata

“Partiyi temsil olayı, emek ve yaratılan değerleri sahiplenmek, şehitlerin açığa çıkardığı ölçüleri esas almak ve halkın hizmetine girebilmektir. Bu doğrultuda emek verenler, kendilerini geliştirip yenileyenler, strateji ve taktiğe hakim olanlar, ideoloji ve politikada gerekli yoğunlaşmayı sağlayanlardır.”

Kaçışlara zemin sunan anlayışlardan biri de talimatları doğru uygulamaktır. Talimatların doğru, eksiksiz ve sonuç alıcı tarzda uygulanması için her şeyden önce iyi anlaşılması gerekir. Bu da talimat alan örgütün bu düşünsel ve örgütsel yetkinliğe ulaşmış olmasıyla ilgilidir. Bazen kötü niyet taşınmasa bile talimatın önemi kavranmadığından, sorunlar çıkmakta, uygulamada gecikmeler yaşanmakta, bu da dönüşümü zayıflatmakta ve yıpratıcı olmaktadır. Birçok yurtseverin bunalmasına, çelişkiye düşmesine, partiyi yanlış ve yanlışlı anlamasına yol açmaktadır. Hatta soğuma ve uzaklaşmalara yol açmaktadır.

Örneğin bir alanda kurumlaşan örgüt, kendini üstten gelen talimat ve perspektiflere kapatıyor, inatla diretiyor, “en iyi, en doğru olan benim yaptığım” diyor ve merkezle çatışmaya başlıyor. Örgütün kararlarına, perspektif ve uyarılarına itaat etmesi gerektiğini, gelen talimatı hayata geçirmekle yükümlü olduğunu, varsa eleştirileri uygun zaman ve zemine yapması gerektiğini unutuyor. Geçmişte kimi gerilla bölgelerinde ve zindanlarda talimatlara karşı çıkmaların derin tahribatlar yarattığı biliniyor. Birçok gerilla ve kadro bu tür bulanıklıklar nedeniyle kaybedilmiştir. Benzer konular üzerinde Başkan APO’nun ciltler dolusu çözümleme, eleştiri ve perspektifleri olmasına rağmen ders çıkarılmıyor.

Akıllılık bireyin bilmeden bazı hatalara düşse de, hem başka pratiklerden, hem de kendi pratiğinden ders çıkarılması ve aynı hatalara düşmekten sakınmasıdır. Tecrübe ise önceki olaylardan çıkarılan sonuçtur. Bir davranış, hareket, eylem ya da anlayış; tahripkar, zararlı sonuçlar doğuruyorsa, bu görüldüğü halde aynı hatayı tekrarlamak, bilinçli suç işlemektir. İmha olduktan, örgüt dağıtıldıktan ve birçok değer düşmana teslim edildikten sonra, “bu bana ders olsun” demek, darağacına giden adamın son sözü sorulunca “bu bana ders olsun” demesine benzer. Önceki olaylardan ders çıkarmayanlar, kendileri de aynı olumsuzluğu tekrar ederler.

Örneğin; başkasının deneyimi bir yana kendi yaşadığı olaylardan bile ders çıkaramıyor, kafa yormuyor. Onca kayıp veriliyor, onca suç işleniyor, onca halk, değer çar çur ediliyor: Okuyor, eleştiriyor ama kendisini işin içinde görerek değerlendirmiyor. Kurallara uymama, disipline gelmeme yüzünden onlarca savaşçı kaybediliyor. Onlarca örgüt değeri ele geçiyor. Faaliyetler darmadağın oluyor ama, sonuç değişmiyor. Aynı hatalar, aynı yöntemler hiçbir şey olmamış gibi tekrarlanıyor. Darbe yendikten sonra çıkarılan “ders”ler de sonuç vermiyor. O halde böyle durumlarda düşünceyi sistematize etmek, geliştirmek, yoğunlaştırmak ve temsil edilen misyona layık bir düzeye ulaştırılmak gerekiyor. Düşünce yeterince terbiye edilip, parti doğrultusu kavranırsa, davranışlar ona göre kendisini biçimlendirecektir.

“Partiyi en iyi ben temsil ediyorum” adı altında talimatları boşa çıkarmak, saflarımızda görülen tipik kaçışlardan biridir. Doğrudan tasfiyecilikle eş anlama

gelen bu girişim sahipleri, saflarda yarattığı tahribatlarla düşmanın kullanabileceği bir tehlikenin potansiyelini oluşturlar. Partiyi temsil olayı, emek ve yaratılan değerleri sahiplenmek, şehitlerin açığa çıkardığı ölçüleri esas almak ve halkın hizmetine girebilmektir. Bu doğrultuda emek verenler, kendilerini geliştirip yenileyenler, strateji ve taktiğe hakim olanlar, ideoloji ve politikada gerekli yoğunlaşmayı sağlayanlardır.

Emek yoğunluğuna ulaşanlar ortaya çıkan değerlerin anlamını da bilirler. Dolayısıyla politik ve ne yapmaları gerektiğini az çok anlayacak düzeydedirler. Bunlar ne şart altında olursa olsun basit hesaplar içine girmez, haksızlığa uğrasalar bile çözümünü parti çatısı altında ararlar. Örgütlü ortamın dışında, örgüte rağmen örgüt adına bir kaçışı, teciiri yaşayamazlar. Böyle bir yaşamı ve ilişkiyi kendilerine yedirmeyiz, kabullenmeyiz. Partiyi temsil ancak örgütlü ortam içinde dayatılan sorun ve görevlerle uğraşarak, sorunlar karşısında çözüm gücü olarak, yanlışları gidermek için eğitim silahını doğru temelde sonuna kadar kullanarak gerçekleştireceğinin farkındadırlar. Bu türden insanlar zorlansa bile ortamdaki uzaklaşmadan, ilişkilerini kesmeden sorun çözümlüncüye kadar birlikte yürümeyi esas alırlar.

Partiyi temsil olayı; kişinin kendi hakkında verdiği karar, kendine biçtiği değer ve yüklediği misyona göre değerlendirilemez. Marks; “Kişinin kendisi için ne düşündüğü ve ne söylediği değil, ne olduğu, ne yaptığı önemlidir” der. Parti saflarında yer alan kişilerin de kurumlaşmış ve yığınları ayağa kaldıran güçlü önderlik gerçekliğine ulaştığı bir süreçte kendileri hakkında “partiyi en iyi ben temsil ediyorum”, “parti kararlarını herkesten çok ben anlıyorum”, “parti kararlarını partiden daha iyi uyguluyorum” türünden sonuçlara varmaları neyle açıklanmalı?

Kimileri yapılan uyarılara, verilen

ve yetki silahını kötüye kullanmakta, disiplin adı altında kendisini dayatmakta; kaçirtıcı, bunaltıcı bir ortam yaratmaktadır. Parti ve işlevi dayatılmadığından da hiç tereddüt etmeden dolaylı bir düşmana sığınmayı, ayrı bir yerde kalmayı tercih etmekte, “parti adına” partiyeye rağmen safları terk edebilmektedir.

Askerileşme, disiplin, siyasallaşma ve çözüm gücü olma gibi sorunların en çok tartışıldığı, en çok eğitim konusu olduğu bir dönemde parti ve halk kaygısını taşıdığı iddia ederek, örgüt talimatlarına dahi gelmeyen, “sen yanlış anlamışsın, doğrusu benim yaptığım” diyecek kadar ileri giden, bunu da “parti adına” yapan bu anlayış, işlevi dayatılınca, ortamdaki ayrılabilirliktedir. Çevresine ve bölgesine tanıdığı sınıf dışı anlayış ve eğilimleri olan, birlikte dedikodu yaptığı, duygularını okşadığı ve geriliklerinden dolayı rahat kullanabileceği birkaç kişiyi de toparlayarak merkezliğini ilan edebilmektedir.

Tam bir federalist anlayışta, kendisini bütün örgütlerin üstünde görüyor. Üstelik daha önce de benzer tutumları oluyor. Mahkum edilmesine rağmen hiçbir şey olmamış gibi rahat davranıyor. Mevki, kariyer hırsı her şeyin önüne geçiyor, yanındakileri de kişisel hirsına alet ederek kullanıyor. Yanındakiler de aynı hastalığa kapıldıklarından yüzlerce insan bir arada bulunurken “biz 6-9 kişi neden onlarla birlikte değiliz” diye kendilerine ve “otoşef”e sormuyorlar. “Neden talimatları bağlayıcı kabul etmiyoruz. Parti işlevi her yerde tektir ve uymak zorundayız” demiyorlar. Hizip başı gibi özerk hareket etmenin ne demek olduğunu sormuyorlar. Parti içinde kördüğüm olanların, düğümlerini Hz. Ali’nin kılıcı Zülfikar’ın darbisiyle çözmenin de parti görevi olduğunu anlamıyorlar.

Yoldaşlık ilişkileri dışında kalan ilişkileri, parti adına yapabilen, bu düşünce, tavırlara giren ve buna da “devrimcilik” diyen anlayışın hangi kaygısı ola-

radan çekilip köşesine oturan: “Ben bu yapıyla, bu örgütle yürümem” diyerek kaçan ve düşmanın denetimi altında olan bir alanda dolaylı bir sığınmayı yaşayan, parti karşısı bir kaygı mı?

Elbette buna vereceğimiz yanıt net, tartışmasız ve kesin: Kaçınılı olacak! Kaçınılı teslimiyetin ilk basamağıdır. Teslimiyet ise ihanet! Bilinçli biri böyle bir tutum sergiliyorsa, orada bilinçli bir düşman faaliyeti, dolaylı bir kontra tavrı aramak yanlış değildir. Bulunulan ortam hangisidir? Gelişen nedir? Geliştirilen ve güçlendirilen nedir? Buna karşı senin tavrın nedir, diye sorulursa, mücadelenin geldiği boyut, halkımızın maruz kaldığı vahşet, özel savaşın aldığı biçim, uygulanan topyekün savaş, bunun karşısında direnen halk ve devrim güçlerimizde değil böyle bir tavır; safların keskinleştiği ortamda “ben bağımsızım” demek bile ihanetin kötü biçimlerinden biridir. Bunu taktik sahada faaliyet yürüten biri yapıyorsa tavrı net olarak ihanettir. Başka türlü adlandıramaz. Sıradan bir insan için normal görülebilecek durum bir kadromilitan için normal görülemez.

Savaşın aldığı boyutta tarafsızlık yoktur, tarafılık vardır

Kime karşı bağımsız? Kimin saflarından kimin saflarına doğru bir bağımsız kalma? Bağımsız olmayan bir ülkenin özgür olmayan bir halkın bütün ulusal-toplumsal değerleri hayasızca ayaklar altına alınıyorsa, her gün kontra cinayetlerinde halkımız en seçme evlatlarını yitiriyorsa, milyonlarca insanımız yerinden-yurdundan sökülüp atılıyorsa, evleri-barkları yıkılıyorsa, dağlarımız her gün bombardıman altındaysa, ormanlarımız yok ediliyorsa, üstüne üstlük ülke en adisinden, en gerisinden bir klasik sömürgeyse ve askeri işgal altındaysa “tarafsızlık” gibi tanımlar olsa olsa düşmandan yana, devrime karşılık anlamına gelebilir. Bunun başka

“Partiden uzaklaşmak, ülkemiz koşullarında bütün toplumsal ve ulusal sorunların devrimci çözümünden uzaklaşmaktır. Günümüzde Kürdistan sorunu PKK ile bütünleşmiş, birbirini tamamlayan; biri olmaksızın ötekini anlamayacağı bir düzey kazanmıştır. PKK’den uzaklaşan, sorunun çözümünden uzaklaşır. PKK dışında yurtseverliğini ilan eden sahtekar bir yalancı olur.”

perspektif ve gönderilen birçok talimata rağmen, “en mükemmel temsil” sevdasından vazgeçmemekte, ısrarla ayak direktmekte, talimatları boşa çıkarmakta, perspektifleri temel almamakta, tamamen keyfi, baskıcı, kendisini konuşuran, eskinin devamı türünden uygulamaları “parti” adına devam ettirmektedir. Ortaya çıkan sorunların üzerine çözücü tarzda gitmemekte, partinin otorite

bilir? Onu hangi kişilik ve anlayışlar böyle bir uzaklaşmaya itebilir? Duyduğu mücadele kaygısı mı? Yoksa kaypak kişiliğinde yer edinen ve fırsat buldukça kendini partinin, önderliğin yerine koyan, örgütü istediği gibi, ağa yöntemleriyle çekip çeviren; parti içi demokrasiyi ayaklar altına alan, kendisini hem yapıya hem de üste dayatan, kural-kaide ve talimatlara gelmeyen, son-

mantıklı izahı olamaz.

Bu savaşın aldığı boyutta tarafsızlık yoktur, tarafılık vardır. Tavırla ya özel savaşı güçlendiriyorsun, ona nefes aldırıyorsun, ya da devrime ve insanlığın yüceltilmesine çalışıyorsun. Tavırlarınla, düşüncelerinle, konuşmalarınla, insan ilişkilerinle, sorunlar karşısındaki ilginle bu iki netleşmiş cephenin birinde yer almak durumundasın. Bulduğun

ortam düşman egemenliği ortamıdır, zindanda veya kırsalda olsun bile henüz düşman sökülüp atılmamıştır. Savaş yaşanıyor, senin ülken işgal altında ve sen “tarafsız”lığını ilan ediyorsun. İşgal altındaki topraklarda tarafsızlık, özel savaşa taraf olmaktır. Örgütlü ortamı terk ediş, düşmana “ayrı yerde kalmak istiyorum” demek, devrimden uzaklaşmak, düşmana yaklaşmaktır. Terk edilen düşman ortamı değil, özgürlük ortamıdır. İster dağda, ister kentlerde, isterse zindanlarda gerçekleşsin bu, özgürlükten bir kaçıştır. Devrimci örgüt ve otorite alanlarını terk ederek, özel savaşın otorite alanlarına geçiştir.

Benzeri tavırlar içine girip hâlâ “ben halkımı seviyorum, yurtseverim, mücadeleyi destekliyorum” türünden beylik laflar etmek de gerçekçi değildir. Kürt gerçeği katı bir inkar, imha ve ihanet gerçeğidir. On yılda dökülen kanlarla, soylu dağ ve zindan direnişleriyle gün ışığına çıkarıldı. Yurtsever; elindeki bütün imkanlarla halkın kurtuluş mücadelesine katılmadır. Savaşmayan, örgüte ve otoriteye gelmeyen, yurtsever olamaz. Bu durumda bir kaçkın yurtseverliğin adını bile ağzına alamaz.

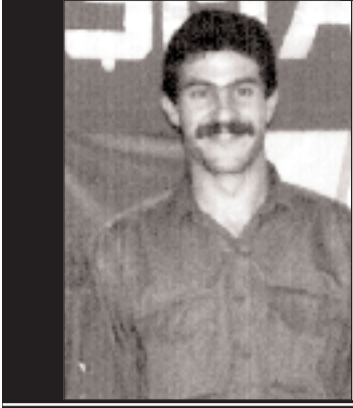
Kürdistan ortamından Avrupalara, Türkiye metropollerine kaçanların önemli bir kısmında gönül bağı bile kalmamıştır. Tamamiyle özel savaşın etkisine girmiş, en alt düzeyde bir ilgi bile duymaz olmuşlardır. Yine bunların bir kısmı devrimciliğin kutsal saygınlığını kullanmak için bazı beylik laflar etse de, mücadele zemini, parti, cephe ve ordu ilişkilerinden kopuk oldukları süreçte, egemenlerin onun önüne sürdüğü kırıntılarla yetinen ve her şeyini buna endeksleyen zavallılar olmakta öteye geçemezler. Ortamdaki ayrılan ister dağda, ister zindanda, ister metropollerde olsun, sömürgeciliğin kurduğu geniş ağa takılmış, onun dümen suyuna girmiş demektir. Düşünceleri karşı olmasa bile pratiğiyle sömürgeciliği yaşayan, objektif olarak özel savaşa hizmet eden, kitlelerin moralini bozan, değerleriyle alay eden bir kişiliktir. Bu tavırda da yurtseverlik, tarafsızlık yoktur. Kaçınılı ve tarafılık vardır. Bunlar bazen düşmanın veremeyeceği zarar kendi pratikleriyle vermekte, mücadelenin sekteye uğramasına yol açabilmektedir.

Partiden uzaklaşmak, ülkemiz koşullarında bütün toplumsal ve ulusal sorunların devrimci çözümünden uzaklaşmaktır. Günümüzde Kürdistan sorunu PKK ile bütünleşmiş, birbirini tamamlayan; biri olmaksızın ötekini anlamayacağı bir düzey kazanmıştır. PKK’den uzaklaşan, sorunun çözümünden uzaklaşır. PKK dışında yurtseverliğini ilan eden sahtekar bir yalancı olur. Yurtseverlik, devrimcilik, halkçılık, toplumun devrimci-demokratik gelişimine eğer ciddi bir katkı sunuyor, anti-demokratik engelleri ortadan kaldırıyor, bugünkü mücadeleyi ilkeselleştiriyorsa gerçekçidir. Bunun dışındaki söylemlerin tümü içi doldurulamayacak boş laflardır. Boş söylemler, yazıp çizmeler, masa başı devrimcilikler, hariçten gazel okumalar, halktan ve silahlı mücadeleden kopuk arayışlar, sahte ve kof manevralardan başka bir şey değildir.

Kendilerini devrimci ortamın dışına

KAHROLSUN İHANET!

Mordem hevalin anıları

11 Şubat 1994

Köylere giriş çıkışımız devam ediyor. Düşman bütün köylere tekrar silah almaları için yoğun baskı uyguluyor. Köylülerden aldığımız bilgilere göre düşman ulaşamadığımız köylere daha fazla baskı yapıyor. Her gün köylüleri köy meydanında toplayarak onları silah almaları için yoğun baskı ve işkenceden geçiriyor. Gittiğimiz çevrede bulunan köylerin hemen hepsi bizden yardım istiyordu. Aslında silah almayacaklar. Eğer biraz düşmana karşı direnebilseler düşman da onlara silah vermek istemeyecektir. Ama gözleri hâlâ silah almakta. Bu silahları bize karşı kullanmak için değil de, çetecilik maaşından yararlanmak için alıyorlar. Çeteciliğin başlamasından sonra hepsi geçmişte uğraştıkları işlerini bırakmışlar. Çevre köylerde tarım ve hayvancılıkla uğraşan çok az sayıda insan var. Öylesine uyuşuk olmuşlar ki, hiçbiri çalışmak istemiyor. Kanımızın üzerinde yaşamak onların hoşuna gidiyor. Elbette bunlara

lünün evinin ışıkları da yanıyordu. Kapıyı çaldık ve kapıya evin kadını çıktı. Önce korktu, ama yine de bizi içeriye aldı. Evde yanan sobanın ısı iyi geldi. Karda her tarafımız sırlıklam olmuştu. Evin erkeğine bütün köylüleri çağır-

laşıyordu konuşmaları.

Bütün köylüler kendilerine haksızlık yaptığımızı, öfke içinde olduklarını dile getiriyorlardı. Biz de bunun tek nedeninin kendileri olduğunu, askerlerle birlikte operasyona çıktıklarını, silah bırakma-

lar de bunu olumlu karşıladılar. Bunun üzerine köyden mutlu bir şekilde ayrılarak kampımıza döndük. Durumu arkadaşlara anlattık, onlar da çok olumlu karşıladılar. Eğitimle pratik bir arada yürütülünce daha iyi oluyor. Pratikten,

mı bilemiyorum. O düşüncelerinden, ideolojisinden, halkına olan sevgisinden ve ülkesine özleminden dolayı birçok zorluk çekti. Zorluklar karşısında hiçbir zaman yıkılmadı. Büyük çabalar sonrası nihayet dağların doruklarına çıkmayı başardı. Ben O'nun kadar dağları, halkı seven kimse görmedim, büyük bir tutkuyla dağlara ve halka bağlıydı. O'nun ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanışması seksenli yılların başlarına dayanır. O zamanlar bizler daha küçüktük. O, şehirde okuyordu. Köye geldiğinde her seferinde değişik kitaplar getiriyordu. Çayırlarda, dağlarda kitap okumayı severdi. Bütün köy halkı, çocuğundan yaşlısına kadar hepsi Ali Abbas hevali severdi. O da hepsine büyük değer verirdi. Halkın bir dediğini iki etmezdi.

Liseyi bitirdiğinde üniversite sınavlarına girmek için Mersin'e gitti. Hepimiz O'nun sınavları kazanacağını düşünüyorduk. Yıl 1985'ti. Ama Ali Abbas hevali sınava girmemiş saflara katılmak

Bunlardaki bu manevra kabiliyeti kendisine siyasetçiyim diyenlere papucu ters giydirir. Bizimle, KDP'yle ve TC'yle bir arada geçinmiyorlar. Herbirisine karşı bir hat tutturuyorlar. Yerine ve zamanına göre herkese gereken yardımı yaparak veya tavır alarak kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Öylesine bir manevraya sahipler ki, üç güçle de güllük gülistanlık geçiniyorlar.

masını ve biraz konuşmak istediğimizi söyledim. Bunun üzerine adam gitti. Yarım saat sonra odanın içi köylülerle doldu. Daha önce her gelişimizde köyden kaçanlar bile bu sefer yanımıza geldiler. Gerçi isteseler de kaçamazlardı. Her taraf kardı nereye gideceklerdi. Bize selam verişlerinden bile tepkileri

makta direktiklerini belirttik. Artık silah bırakmalarını ve ancak böyle olursa aramızdaki ilişkilerin düzelebileceğini söyledik. Onlar da bunu istiyorlardı. Artık bizimle karşı karşıya gelmek istemiyorlardı. Bir daha silah almayacaklarını, ama düşmanın baskı yaptığını belirttiler. Bunun için kendilerine yardımcı olma-

halktan uzak kalmıyoruz. Pratiğin sıcaklığını her zaman yaşıyoruz. Böyle olunca eğitim daha da çekicilişiyor ve anlaşılıyor.

22 Şubat 1994

Benim için anlamı çok büyük olan bir gün daha yaşıyorum. Evet bugün

izin vermeyeceğiz. Hiç kimse Kürdistan'da aklıktan ölmemiştir. Hele hele Kürdistan gibi bir ülkede taşını işletsen altın elde edersin.

İki gün önce bir grup arkadaşla Bedow köyüne gittik. Bu köyün daha önce koyunlarına el koymuştuk. Bu eyemden sonra silahlarını bırakmayanlar köyü terk etmişlerdi. Silahlarını bırakanlar ise köyde kalmışlardı. Hemen hemen bütün çevre köylere girmiş, sadece bu köye girmemiştik. Bunun üzerine arkadaşlar köye gitmemizi söylediler. Herki köyünün altına kadar geldiğimizde kar dollarda henüz yoktu. Herki'nin içinden geçerek Bedow yoluna girdiğimizde ise kar diz boyuydu. Hemen Çarçella'nın soğuğu kendisini hissettiriyordu.

Köye dikkatli ve sessiz bir şekilde girmemiz gerekiyordu. Arkadaşları uyardım, çünkü bu köyün bize tepkisi vardı. Tepkilerini bize karşı silah kullanarak açığa vurabilirlerdi. Köyün içine girdiğimizde birkaç evin ışığı yanıyordu. Daha önce evine gittiğimiz bir köy-

belli oluyordu. Birbirimizi sorma fırsatı bulmadan her biri bir taraftan yakınmaya başladı. Köylülerin ağızları, bir açıldı mı durmak nedir bilmiyor. Üstelik hepsi birden konuşunca ortalık adeta bir pazar yerine dönüyordu. Ne onlar istediklerini anlatabiliyorlardı, ne de biz onları anlayabiliyorduk. Bunun üzerine hepsini susturdum. Sırayla tek tek ko-

muz gerektiğini söylediler. Biz de her türlü yardımı sonuna kadar sunacağımızı belirttik. Ayrıca köylüler kendi aralarında bir heyet seçerek, karargahta bulunan arkadaşlarla görüşmek istediklerini belirttiler. Aynı talep daha önce Herki köyünden de gelmişti. Biz de durumu arkadaşlara iletteceğimizi ve istiyorlarsa gelip görüşebileceklerini belirttik.

Sertaç hevalin şahadetinin ikinci yıldönümü. Tam iki yıl önce bugün Dersim dağlarında Sertaç heval Kürdistanlaştı. Anısı yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşaledir!

Ülkemizin kurtuluşu gittiği bu dönemde sizlerle her geçen gün zafere daha da yaklaşıyoruz. Bütün şehitlerimiz vereceğimiz en anlamlı karşılık

için yola koyulmuştu. İçlerinden biri kaçıp düşmana haber vermiş, bunun üzerine yakalanmıştı. Hepimiz O'nun eve dönmelerini beklerken bir gün televizyonda "bir grup teröristin" yakalandığını haberlerden izledik. Televizyonda Ali Abbas hevali de gösterdiler. Fakat sorgulamada ağzından hiçbir şey alamamışlardı. Hep direnmişti. Düşman O'na bir şeyler söylettiremeyeceğini anlayınca da üç ay sonra serbest bıraktı. Eve geldiğinde bir deri, bir kemik kalmıştı. O hiçbir şeye üzülüyordu. Üzülmediği ve kabul edemediği şey içlerinden birinin ihanetçi çıkmasıydı. Ama yılmadı, yine mücadelesine kaldığı yerden devam etmekte kararlıydı, şimdi düşmana karşı daha hırslıydı.

Ankara'da üniversite yaşamına başladı. Artık orada çalışmalarını yürütüyordu. Tatillerde eve geldiğinde bizi de eğitmeye çalışırdı. Bütün arkadaş çevresi, Ali Abbas hevali eve geldiğinde hep O'nun yanındaydı. Zaten kendisi de bütün zamanını arkadaşlarına ayırıyordu. Bazen Kezban Ana ve Ali Baba

Birbirimizi sorma fırsatı bulmadan her biri bir taraftan yakınmaya başladı. Köylülerin ağızları, bir açıldı mı durmak nedir bilmiyor. Üstelik hepsi birden konuşunca ortalık adeta bir pazar yerine dönüyordu. Ne onlar istediklerini anlatabiliyorlardı, ne de biz onları anlayabiliyorduk.

nuşmalarını, biri konuştuğu zaman diğerlerinin dinlemesini ve herkesin sırasını bekleyip öyle konuşmasını söyledim. Bunun üzerine tek tek konuşmaya başladılar. Gerçi bazıları, yine kuralızsızlık yapıyorlardı ama, şimdi daha iyi an-

Gece geç saatlere kadar köyde kaldık. Köylülerle aramızdaki pürüzleri kaldırmamızın ilk adımı olumlu geçiyordu. Demek ki sorunların üzerine gidince birçok şey halloluyordu. Köyden ayrılırken tekrar geleceğimizi belirttik, köylü-

bağımsızlık savaşını yükselterek özgür bir parça vatan toprağını elde etmektir. 1994 savaş yılında bunu gerçekleştirmek için amansız yükleneyeceğiz.

Ali Abbas hevali bir kardeş olarak değil, bir heval olarak nasıl anlatacağı-

PKK'lileşmek mutluluktur

“Burası güzel olanın, yiğit olanın, zafer tarzında yürüenin yeridir. Utanmazlar, başarısızlar, yiğit olmayanlar gelemeler”

Partimizin resmen kuruluşunun 17. yıldönümünü güzel, anlamlı bir günde ve büyük gelişmeler temelinde kutluyoruz. Ne mutlu ki, tarihi özgür çabalarımızla yaratmanın fırsatını yakaladık. Bu yıldönümünde tarihi, en değerli imkan ve fırsatlar temelinde kapsamlı ve umudu kadar gün be gün gerçekleşen başarılarla kendimiz için yapıyoruz.

Geçen PKK yılları büyük yıllardır.

PKK'nin kuruluşu halkımızın tarihinde, hasta insanlığın tarihinde son yılların en dikkate değer ulusal ve uluslararası gelişmesidir.

Tarih kolay yapılmaz.

Hele halkımızın tarihi gibi, tarih olmaktan başka her şeye benzeyen, lanetli, utanılmalı bir tarihin en kötüsünü yaşayan bir halk olarak bugünün anlamı üzerinde büyük durmak, büyük düşünmek ve büyük anlamak gerekiyor.

Biz bu işe bir insanlık şerefi adına başladık. Kızılca kıyamet, işkence, kan, sabır ve inat sadece ve sadece insan olmaktan ısrar etmek içindir. Ben kendimi ve bu partiyi iyi tanıyorum. Buna bağlı olarak bu büyük direniş yıllarını tanımlayabilirim. Başka türlü de halkı ve siz militanları tanımlamak, eğer insan olarak değerlendirileceksek, bunun başka yolu olduğunu söylemek mümkün değildir.

İnsan olmaktan ısrarlı olacaksınız.

İnsan olmanın temel değerlerine ters düştükten, gereklerini karşılamaktan uzak olduktan sonra geçen her an, sadece daha lanetli olmaya yüz tutmaktır. Biz buna bin kez öfke duyduk, lanet getirdik ve kazanmak için ne gerekiyorsa onu yaptık. Bütün halkımız ve sizler bunu mutlaka ama mutlaka doğru anlayacaksınız. Anlamadan bu iş olmaz. Anlayıp da gereklerini yerine getirilmeden insan olmak hiç olmaz. PKK'de yaşamı ve onun dile getirilişini anlamak zorundasınız. Savaşın en büyüğü anlamaktır.

Yaşayacaksak savaşarak yaşamalıyız

PKK'nin yıldönümleri çok köklü dönüşüm ve büyük partileşme günleridir.

Kürdistan halkına, bütün tarih ve günün gerçekliğine hemen her gün parti öncülüğüne de büyük eleştiriler getirdim.

Yaşam böyle olmamalı.

Bu yaşamda büyük hatalar, büyük yanlışlıklar var. Çok utanılmalı bir durumu insan olarak kabul etmek lanetli bir durumdur, kötülük ve çirkinliktir. Güzel ve iyi olmayan her şeydir. Kendimi tanıdığımndan beri bunun utancı, kızgınlığı, acısı, zorlukları içinde güne başladım. Yoğunlaştım ve kendime şunu kabul ettirdim: Yaşayacaksam savaşarak yaşamalıyım.

Bugünlere nasıl gelindiğini anlamıyorsunuz. Bu günler ve yıllar sizlere çok sıradan günler ve yıllar gibi geliyor. Bu yaklaşımda olanlar bilmelidirler ki, yaşayamayacaklar. Hiçbir gerekçeye sığınmadan yeniden partileşmelisiniz. Eğer insan olmaktan, ulus olmaktan, özgür olmaktan kararlılık ve ısrar varsa, kendinizi yeniden kararlaştırmayı bilmelisiniz.

Partinin yıldönüm günleri bu anlamda bir de kararlaştırma günleridir. Partiyi tanımak kadar partileşmek ve doğru temelde kendini kararlaştırmak önemlidir. Buna şiddetle, içtiği-

niz sudan, soluduğunuz havadan daha çok ihtiyacınız var.

Böyle günler aynı zamanda şanlı, aydınlığa, sıcaklığa, güneş sıcaklığı kadar onura yakın günlerdir. Çünkü aydınlık olmadan, onur olmadan yaşam olmaz, dolayısıyla partimizin böyle anlamlı günleri onurlu, şanlı yaşam günleri oluyor. Partili olmaktan ısrarlı olanlar bu muazzam partileşme yıllarını, özellikle yıldönümlerini, iyi bir içe sindirmeleri gerekiyor.

Başka hiçbir sermayeniz yoktur, zaten değerli sermaye de parti sermayesidir.

Son yıllarda büyük çözümler geliştirme zorunluluğu duyduk. Bütün bu çözümler tıkanmış, kendisi olmaktan çıkmış, yanlışa,

sandığı gibi boş sözlerle, bıkmış, yıpranmış bir halde değil, her gününü büyük bir savaş günü olarak ele alarak yaşadık. Parti davasına kolay ve sıradan yaklaşım olmaz. Çok büyük çabalar harcanmadan partileşme olmaz.

Söylenen söz büyük, yapılan iş büyük oldu

Partileşme gerçeğimizde sizlerden kaynaklanan büyük yetmezlikler sergilediniz. Sandınız ki, düzenden gelen, alışlagelen yaşam avantajdır. “Vazgeçersek kaybederiz” dediniz. Görüyorsunuz ki, asıl kaybetme, bu alışlagelen yaşamda-

duk ve hâlâ sormaya da devam ediyoruz. Bunlar sıradan sorular değil, tarihsel, en hayati yaşam sorularıdır. Bunların cevabı olmazsa yaşam, hele özgürlük hiç mi hiç olmaz.

Sormaya devam ediyoruz.

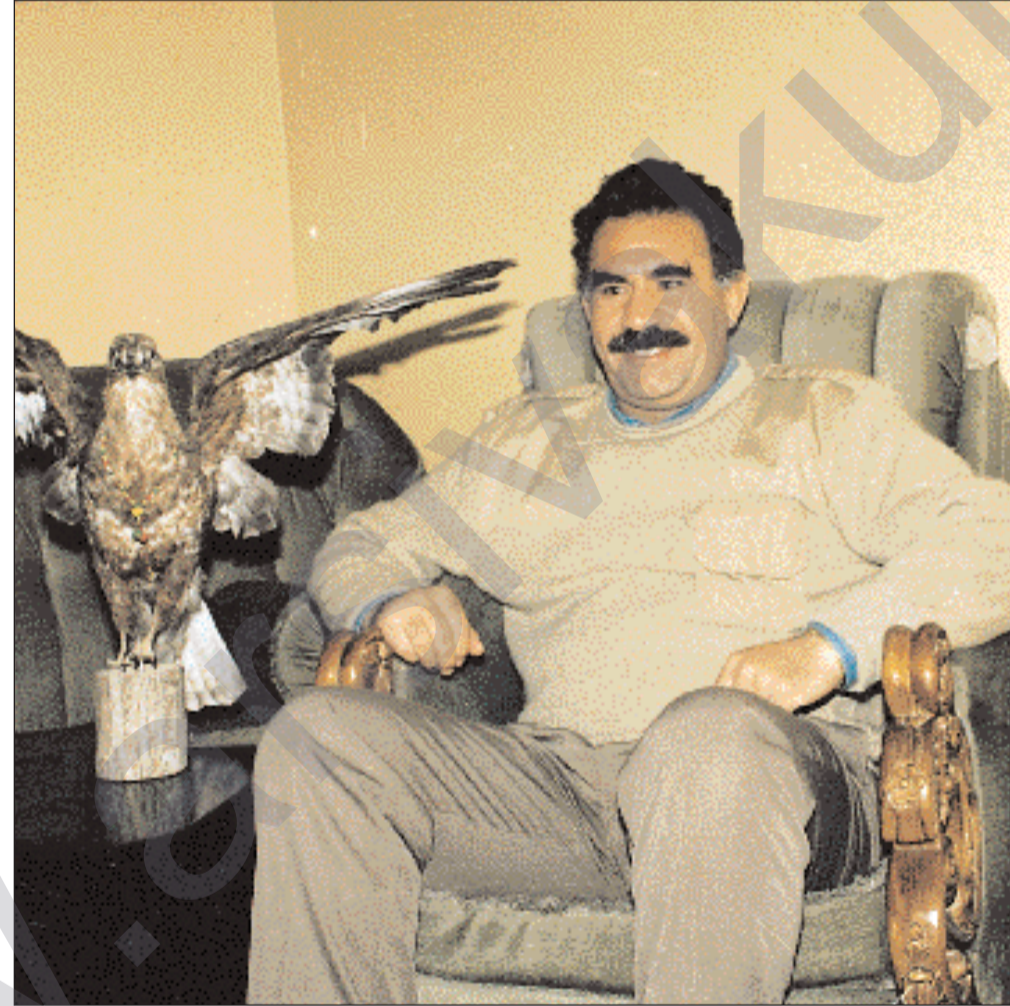
Böyle günlerde sadece karşımızdaki düşmana değil, içimizdeki geriliğe, yetmezliğe de karşı bir intikam yeminiyle tavır koyuyorum. Bütün bu geriliklerinizi affetmeyeceğim, boyun eğmeyeceğim, uzlaşmayacağım. Çıldırırsanız da, cayır cayır yansanız da istediğiniz gibi olmayacağım. Aldatmam, aldatılmam. Ağlıyormuşsun, yorulmuşsun, tıkanmışsın, kendini çaresiz bırakmışsın, benden göreceğin tek karşılık neden ölmedin, neden bu utanmazlığı hâlâ sürdürüyorsun olacaktır. Başka hiçbir şey benden beklemeyin. Ama güzelsen, yiğitsen, sağlamsan hoşgeldin derim. Bunun dışındaki her parti ortamına gelişe “kahrolsun” derim. Git başka yerde kendini sat, başka kapı ara. Burası güzel olanın, yiğit olanın, zafer tarzında yürüenin yeridir. Utanmazlar, başarısızlar, yiğit olmayanlar gelemeler. İşte bir PKK militanının tanımı budur. Bunu her zamankinden daha fazla anlayarak partili oluyorsunuz. Bu değerlendirmelerim aynı zamanda halkımız için de geçerlidir. Beni, bu partiyi kabul eden Kürdistan halkı, güzel olmayı da bilmelidir. Yine halkımız korkunç çirkinliklerden sıyrılmayı bilirse PKK halkıdır. Sonuna kadar savaşırsa ve halk savaşının gereklerini yerine getirirse kabulümüz olan bir halktır. İnsanlık da bizi böyle tanırsın.

PKK içinde hiç kimse yanlış hesapla, “boyun eğdiririz, kullanırız, kendimizi yaşatırız” diyemez, bunlar boş hesaplardır.

Dostlar, PKK'de insanlık, güzellik, yiğitlik, hak, adalet bulabilirler. Ama asla boyuneğme, teslimiyete getirme, entrikalarla, ucuz uzlaşma yöntemleriyle elde etme, zorbalıkla da caydırmayı bulamazlar, uygulayamazlar. Bunu dost-düşman, bütün insanlık böyle bilmelidir.

Düşman bir kirliliği dayatmış götürmek istiyor. TC biçiminde bugün karşımızda lanetli, barbar bir gerçek durmaktadır. Egemen sömürücü sınıf gerçeği, çağımızın insanlık gerçeğiyle, hatta onun savaş gerçeğiyle bağdaşmayan her türlü yöntemi ulusumuza karşı fütursuzca denemektedir. Gerektiğinde Türkiye'yi de satarak, sözümona “bir çakıl taşıyı vermem” diyen ama, bütün Türkiye'yi dünyaya peşkeş çekip satarak bizimle hesaplaşmayı, kirliliği en ilkel yaratıcılara özgü bir biçimde, inatla sürdürmek istiyor. TC bir türlü insanlık yoluna gelmiyor, hatta savaş kurallarının gereklerine göre gerçeği, ulusumuzu tanımak istemiyor. Ortaçağlara özgü, hatta ilkel barbarlık dönemine özgü yöntemlerde ısrar ediyor. Sadece “hata yapıyor, şovenisttir” demekle de yetinemeyiz. Adeta çıldırmıştır. Bu aynı zamanda bin yılların lanetli bir tarihinin karşımızda açığa çıkmasıdır. Sömürgeci Türkiye Cumhuriyeti'nin tarih içinde bir cellatlık rolü vardır; bu tarihte halklar katledilmiş, kültürler, güzellik, üretim, siyaset ve din katledilmiştir. Bu kirliliği savaşçılar için bütün insanlık bugün “olamaz, nasıl böyle bir savaşta ısrar ediyorlar” diyor. Anlaşılmaz gibi görünüyör. Ama tarih eşelenirse göreceğiz ki, onun sadece bir gerçeğini ifade ediyorlar. Biz kendimiz için; “anlayamıyoruz” dedik. Çünkü TC'nin bu kirliliği yüzünden anlayamıyoruz. Asıl anlamamanın, insan olmayı bilememenin, bırakın çağdaş insanlığı, ilk insanın da nasıl gelişme yoluna girdiğini bilememenin nedeni canavarca, in-

Devamı10. sayfada

“Hiçbir zaman düşman bana ulaşamadı, önümü de kesemedi. Ortadayım, karşınızdayım. En zor süreçlerde de en güçlü adımları atabildim. Bunu biraz kendinize mal etmeyi bilmelisiniz.”

düşmana hizmet eden, düşman için yaşayan lanetli ve hastalıklı kişiliği tedavi etmek için geliştirildi. Hiç kimse “biz geçmiş yaşamda sağlıklıydık” diye iddia edemez. Sağlıklı olduğunu iddia edene; “bu üzerindeki düşman etkisi nedir? Bu kadar vatandan, temel insanlık değerlerinden kaçış neyin nesi? En önemlisi de bu kadar yenilgili, her şeyi kaybetmiş kişilik neyin nesi?” diye sormak gerekiyor. İnsanca yaşamak kolay değildir. En başta da sizler “nedir bu halimiz” diye kendinize sormalısınız. İşte bunun için bu yılları müthiş geliştirmek istedik. Başka hiç kimse hiçbir gerekçeyle “ben böyle yaşadım başka türlü de yaşanabilir” diyemez. Diyenlerin gerçeğini gün be gün görüyoruz: Ulusallık adına, Kürtlük adına ne mal oldukları çok açık ortadadır.

İddialı yaşam, PKK'nin gerçekleştirdiği yaşamdır. Kazandıran yaşam da partinin yaşamıdır.

Parti için büyük mücadele vermek gerektiğine baştan beri inandık. Hem de çoğunuzun

dır ve içinde de hiçbir şey yoktur. Parti içindeki yaşamın vazgeçilmez ve değerli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorsunuz. Biz bu değerli yaşamı imkanı dahiline getirmek için her şeyimizi ortaya koyduk.

Bu bir intikam çalışmasıdır, güzellik çalışmasıdır, güç çalışmasıdır, bütün dertlerden, acılardan çıkışı sağlama çalışmasıdır ve yeteneklere kavuşma çalışmasıdır. Başka türlü bir çalışma görüyorsunuz ki, ciddi bir başarısı, adı-sanı duyulmuş olsun. Herhangi bir hareketle, herhangi bir partide böyle bir çalışma yoktur.

Söylenen söz büyük, yapılan iş büyük oldu.

Bizim esas olarak bu yıllara, özellikle parti adaylarına, partileşme sözünü kendilerine verene öfkemiz büyük oldu. Çünkü büyük değerlendirme yapmadınız ve başarı için gerekli olan yaratıcılığı gösteremediniz. Her şeyin kazanılması gereken, aksi halde her şeyin kaybedileceği yılları neden iddiasız, yeterli tempo, hız göstermeden ve çok etkileyici bir kişilik üslubuyla yakalamadınız? Bu soruları size sürekli sor-